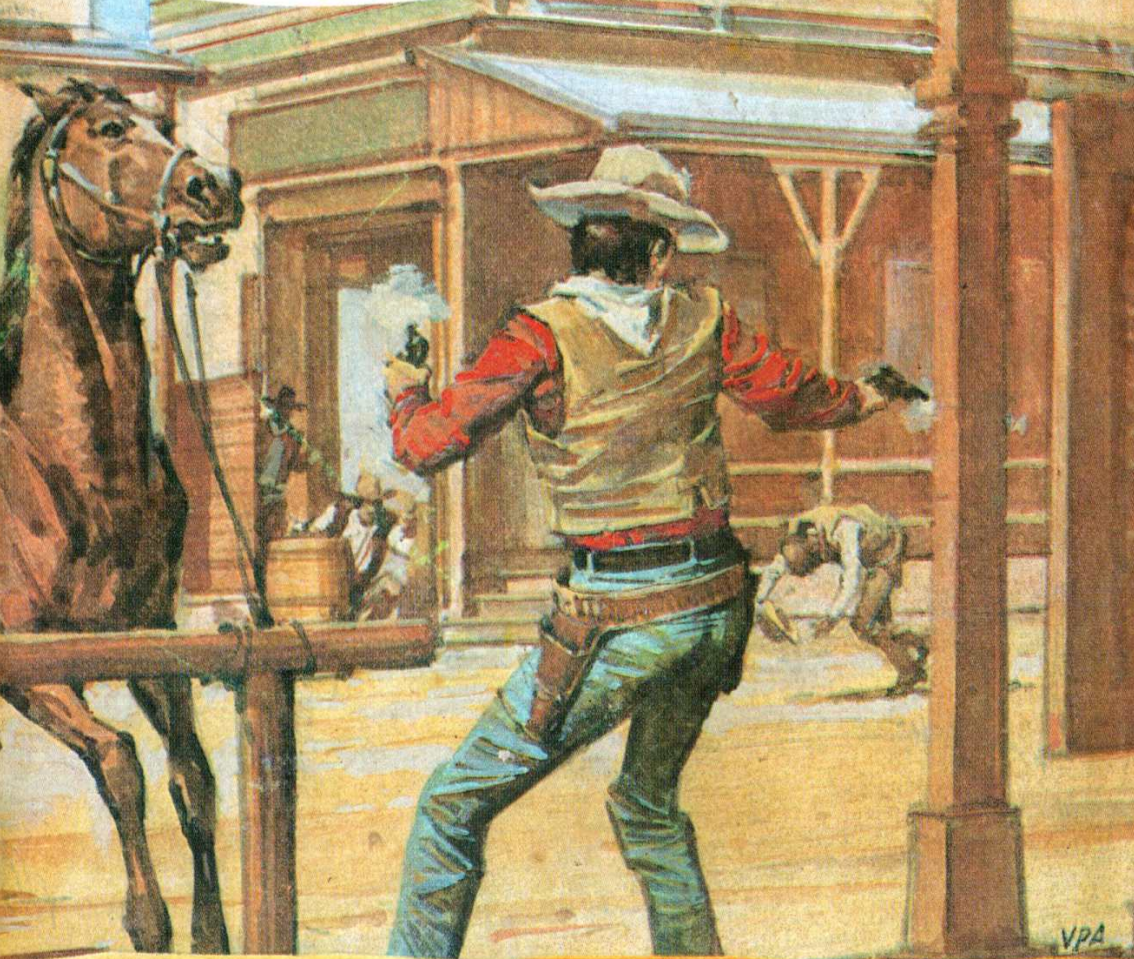

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 3 DIN BROJ 42

OPASNI DOŠLJAK

WILLIAM O'CONNOR

OPASAN DOŠLJAK

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Tomislav Odlešić

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V. d. glavnog i odgovornog urednika. Borivoj Jurković
— Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«.
Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA.
Zagreb

Cijena 3 d. Za inozemstvo: DM 1,40; ASCH 8; SFRS 1,60; HFL 1,30

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973 od 26 XI 1973

I

Orsona Bentona obuzme slijepi očaj. Progonitelji su ga sustizali. Nemilosrdno ošine sivca jer je znao da mu je jedina šansa šuma s druge strane doline. No, ta šuma i spas bili su još daleko.

Oba drumska razbojnika kao da su imali trkaće konje. Približavali su se metar po metar, nezaustavljivo. Prozrevši njegovu namjeru, progonili su ga sada poprijeko kroz dolinu. Glasnim su povcima neprekidno tjeroali svoje vrance.

Orson Benton položio je vinčesterku ispred sebe preko sedla i nagnuo se konju nad vrat. Sivac je davao sve od sebe; preskoči potocić kao da je tek započeo trku i pojuri uz obronak. Petnaestak metara predao mu se. Sivac se predao u istom tempu. U Orsonu Bentonu se rodi nova nada. Uto sivac popusti; obronak je bio suviše strm. Pet kilometara koje je pretrčao i ta strmina najednom su ga usporavali poput olova. Mučno se penjao, posrtao, frktao i tako se pogurio da se Orson Benton jedva održavao u sedlu.

Razbojnici su brzo smanjivali razdaljinu. Već su se tako približili da bi i prosječan strijelac bio lako pogodio iz vinčesterke Bentona. Ipak, nisu pucali. Činilo se da su čvrsto

uvjereni da im plijen ne može umaći.

Orson Benton se sve češće osvrtao. Tek povremeno bi ocijenio udaljenost do šume, koja se smanjivala mnogo sporije negoli razdaljina do njegovih progonitelja. Tako je prekasno i opazio čovjeka koji je jahao uz rub šume, baš prema onom mjestu kamo je želio dojahati.

Orson Benton iznenađen baci se sa sedla. Čvrsto držeći pušku, okotrlja se prema progoniteljima.

Tada se hitro digno, skoči prema grmlju i bač se u nj. Odmah podigne vinčesterku. No, dahtao je i zbog toga su mu podrhtavale ruke. Uzalud je trošio metke i gubio posljednju priliku.

Trojica drumskih razbojnika sada su jahala prema grmlju. Onaj koji se iznenađa pojavio iz šume, zaustavi se kraj sivca i uhvati njegove uzde, a njegovi drugovi počnu pucati u žbunje.

Orson Benton skrene pušku prema razbojniku kraj svog sivca. Oko njega je već tanad lomila grančice i otkidala lišće. Kad je htio okinuti, pogodi ga prvi metak. U boku osjeti bol. Ostane bez daha, ispusti vinčesterku i skvrči se. Nešto ga pogodi u desnu ruku. Počne padati u bezdan. Obavi je ga mrak.

Trojica razbojnika ostadoše u sedlu. Čekali su. Tada se pogledaju i

prijeđu pogledom preko široke doline. Onaj koji se zaustavio kraj Bentonova sivca i jahao na riđanu, široko i zadovoljno se naceri, pokazujući pri tome dva niza velikih i čvrstih zubi i sličeci donekle vuku, i progunda: — Provjeri, Bratte! Mislim da je gotov.

Bratt podigne vinčesterku, zavrti je oko ruke i vješto spusti u navlaku na sedlu. Sjaše. Zatim izvuče revolver i korakne prema grmlju.

Zaustavivši se pred žbunjem, spremi revolver i dade znak ortaci-ma.

Oni sjašu i priđu mu. Zajedno izvuku Orsona Bentona iz grmlja. Polože ga na leđa i raskopčaju mu krvavu bluzu.

Brattovi su prsti spretno klizili između bluze i košulje. Tada izvuče poždjedonosno platnenu kesu.

Onaj koji je jahao na riđanu i bio vođa tih bandita, opet iskesi zube. Time je izražavao svoje zadovoljstvo.

— Pogledaj koliko je unutra. Bratte! — prošapće, obuzet lovačkom groznicom — Ne vjerujem da je to sve. Trebalo bi da ima kod sebe deset tisuća dolara. Lewis, pretraži bisage na sivcu!

Lewis kimne i pristupi konjima.

Bratt je za to vrijeme otvorio platnenu kesu. Vadio je snopove novčanica. Bile su tu četiri tisuće dolara u lijepim, zelenim novčanicama od dvadeset apoena.

Uskoro se vrati Lewis. I on donese novčanice od dvadeset dolara.

— Osam tisuća! — reče vođa prebrojivši pare. Podboči se rukama o bokove. Oprezno pogleda prema rubu šume i priđe Bentonovu sivcu. Potpuno isprazni bisage. Nemarno

je bacao na zemlju duhan, sapun, kruh i ostale stvarčice. — Nema više ničega — promrmlja, pomalo razočaran.

Njegovi ortaci slegnu ramenima.

— To je više nego dovoljno, Lai — reče Bratt tješeći ga, uspravi se i uzme nekoliko snopova novčanica. Pokupio je oko dvije tisuće. Pođe svom vrancu.

— Čekaj! — reče oštro Lai.

Bratt zastane i nesigurno se osmijehne. U očima im zaiskri nepovjerenje.

— Kasnije ćemo točno podijeliti, Lai — reče gotovo kao da se ispričava. — Treba da što prije odmaglimo oдавде.

Lewis se bljedo osmijehne. — Ja sam za to da odmah podijelimo plijen.

Lai kimne, pokaže svoje vučje zube i progunda: — Hoćemo, podijelit ćemo pare.

Bratt slegne ramenima. Vрати se i baci novac u travu kraj Orsona Bentona.

Podijele dobit prema unaprijed dogovorenom planu. Bratt digne sve one svežnjeve novca koje je maloprije morao baciti. To ga umiri, stiha njegovu srdžbu prema ortacima.

Kad su zakopčali bisage, zastenje Orson Benton. Trgnuše se i pogledaju ga. Lewis izvuče revolver.

Lai odmahne rukom.

— Nije potrebno, Lewise — napomene i pogledom prema nebu. — Za ostalo će se pobrinuti lešinari.

— Ja sam za to da ga upitamo gdje je pronašao zlato koje je u Durangu zamijenio za ove divne papire — reče Bratt i pođe prema Orsonu Bentonu.

Lai se podigne u sedlo, a Lewis se popne na vranca.

— Krenimo, Brattle — upozori Lai. — Nemam baš nikakvu želju da uzmem u ruku pijuk, lopatu i sito. To nije nikakav posao. Vjerojatno je već ispraznio ili prodao svoju parcelu. Ne bismo ondje pronašli više ništa.

Bratt se okrene i uzjaše. — U redu, kako ti misliš, Lai.

Lai pokaže zube. — Nije kako ja mislim, Bratt, nego kako ja zapovijedam. — Samozadovoljno potapše svoje bisage. — Tko sluša moje zapovijedi, dobro zarađuje. Ne zaboravi to.

Bratt se nesigurno osmjehne. — U redu, Lai!

— Pođimo na sjever! Jahat ćemo još neko vrijeme prije nego što postane pretoplo — reče Lai i pogleda u nebo. — Danas će biti vruć dan. Hajdemo!

Morris digne pogled opazivši lešinare, zaustavi konja i pogleda prema rubu šume. Jedna je od tih ružnih ptica upravo kružila nad vrhovima drveća. i spustila se na granu. Odmah uzlete druge dvije i počnu kružiti.

Morris produži. U toj divljoj zemlji često je vidio lešinare kako kruže nad skorim plijenom.

Pogleda konja. Ubrzo razabere da je to neki sivac i da ima na sebi sedlo.

Sjaše blizu grmlja. Čovjek koji je ležao u travi doimao se mrtvim. Morris pomisli u prvi tren da je na strmini pao sa sedla i slomio vrat. Tada ugleda rane na boku, ruci i nozi.

Klekne. Čovjek je još bio živ, iako u nesvijesti. Zacijelo je izgubio mnogo krvi. Tko zna kako dugo već leži ovdje? Durango je udaljen desetak kilometara a ranjenik mora što prije dospjeti u liječnikove ruke.

Morris se uspravi i osvrne oko sebe. Da, očito je da je taj čovjek napadnut i opljačkan.

Potraži tragove, međutim, prošle je noći padala kiša, i u travi se nije moglo ništa razabrati. Pokupi razbacane stvari i strpa ih u bisage na sivcu.

Kad se okrenuo, odjekne hitac. Metak prozuji sasvim blizu.

Napeto pogleda prema rubu šume.

Nekoliko trenutaka vladao je potpun mir. Tada se pokaže strijelac. Izađe iz grmlja na rubu šume i krene nizbrdo, držeći u rukama vinčesterku čija je cijev bila uperena u Morrisa.

Morris se osmjehne opazivši dugu plavu pletenicu. Bila je to neka djevojka, ne baš visoka. Imala je na sebi hlače, teksaške čizme i šarenu pamučnu košulju, kakve nose kauboji u Texasu.

On spusti ruke i pričeka da se ona približi.

— Što tražite ovdje? — zapita odrešito djevojka i nimalo ne spusti pušku.

— Vidio sam lešinare — odgovori Morris. — Tek kad sam se približio, ugledao sam konja i čovjeka. — Pogleda njenu vinčesterku. — Imate li neko pravo na tog čovjeka? Rado ću vam prepustiti da ga otpremite u grad. To treba učiniti što prije.

— Tko ste vi?... odakle dolazite?
Morris se nasmiješi i skine šešir.

— Zovem se Morris, dolazim iz Westona a cilj mi je Durango.

Zašuti i pogleda je očekujući nje-nu odluku.

Bilo mu je jasno da je sama. Kad bi se u blizini nalazio neki muškarac, već bi se pojavio.

Odluči i naglo joj istragne pušku a istovremeno izvuče revolver. Bila je suviše iznenađena da bi dala otpor. Samo je vrisnula.

Morris spremi revolver i vrati joj pušku.

— Trebalo bi da budete oprezniji, gospođice — reče joj i pokaže na ranjenika: — On je najbolji dokaz... poznajete li ga?

Bila je još zbunjena i zaprepašteno je gledala svoju pušku kao da još nije mogla shvatiti da ju je uspio zaskočiti.

Morris to opazi. — Kako bi bilo da mi pokažete najkraći put do grada, gospođice? — reče. — Ne možemo gubiti vrijeme samo zato što mi ne vjerujete.

Priđe ranjeniku, podigne ga i odnese prema sivcu.

Kad ga je htio podići na konja, ona vikne. — Čekajte! Dolje kod jela stoje moja kola. Odvest ćemo ga na ranč, moj otac je liječnik. Grad je predaleko, vjerojatno ne bi preživio. Možete li ga odnijeti do kola?

Morris odmah krene, noseći u naručju ranjenika. Djevojka mu šutke pomogne, nastojeći da ga pri tome ne gleda.

Kad su sišli u dolinu i položili ranjenika u travu, Morris ugleda kola. Oba su ih konja slijedila.

Ranjenika je mučila groznica. Morris priđe njegovu sivcu i uzme gunj. Kad ga je prebacio preko nje-

ga, ispadne dugoljasta platnena kesa.

Morris se sagne i otvori je. Kroz prste mu sklizne snop novčanica od dvadeset dolara. Počne skupljati sa zemlje novac.

Uto naiđe djevojka i zaustavi se pred njim. Smrknuto ga je gledala.

Morris se osmjehne. — Hej, nisam ja nikakav pljačkaš, gospođice. Ta je kesa bila umotana u gunj. Unutra su dvije tisuće dolara. Oni koji su ga napali, nisu uspjeli pronaći taj novac.

Ona uzme nekoliko novčanica. — Sasvim su nove.

Morris podigne jednu novčanicu prema svjetlu. Iznenađeno se trgne. Tek sada je opazio da je zelena boja tih novčanica žućkasta.

— Što je? — upita ona.

— Poznate li ovog čovjeka? — odvrati protupitanjem Morris.

Ona zatrese glavom i osmjehne se vrlo ironično. — Vi ste, svakako. njegov brat, barem, u ovom trenutku. Kad on umre, zacijelo ćete tražiti za sebe sav taj novac, nije li tako?

On joj preda kesu. — Dat ćete taj novac šerifu — reče.

— Šerifu? Pa, ovaj čovjek još nije mrtav.

Morris podigne ranjenika i položi ga na kola i prekrije ga gunjem. — Ipak, novac treba predati šerifu. To je lažan novac.

Ona se oporo nasmije.

— Što smjerate? Nadate se da ću vas pustiti da odjašete s tim parama?

— Ja sam na cilju, gospođice. Trebam u Durangu obaviti neke stvari. Krenimo! Što prije vaš otac prihvati ovog čovjeka, tim bolje.

On se okrene i pođe prema svom konju.

Tko zna zašto, djevojka se najednom razbjese.

— Evo vam taj novac, ako vam je stalo samo do takvih stvari! — uzvikne i dobaci mu kesu.

Kesa ga pogodi u leđa, otvori se, i iz nje zaleprša snop žućkasto-zele-nih novčanica.

Morris se sagne i počne ih šutke skupljati. Spremi ih u kesu, samo jednu zadrži u ruci.

Djevojka je već sjedila na kolima i htjela krenuti.

On joj priđe i pruži novčanicu. Kesu baci u kola. Tada izvadi iz bluze svoju novčanicu od dvadeset dolara. — Vidite li razliku u boji? — zapita je.

Tek kad joj je postavio to pitanje, ona pogleda obje novčanice. Slegne ramenima.

— Jedna je nova — promrmlja — a druga je stara i otrcana. Obje su valjan novac.

Morris posumnja za tren da ona ne želi vidjeti razliku i podigne svoju novčanicu.

— Evo, ova je zelena — Objasni. — A ona je žućkasto-zelena. Inače je na njoj sve u redu. Možda ne valja jedino broj, no sve ostalo kao na pravih novčanicama. Krivotvori-telji nisu uspjeli dobiti jedino pravu boju, gospodice.

Ona ga sumnjačavo pogleda.

— Tko ste vi?

Morris se osmjehne. — Ja sam se već predstavio. Jedino vi to još niste učinili.

— Dunja Freeman — reče ona odrešito.

Morris spremi svoju novčanicu u džep a lažnu vrati u kesu.

— Krenite već jednom, gospodice Freeman.

— Hoćete li poći sa mnom? — zapita ona.

— Ako smijem, pratit ću vas, gospodice Freeman. Htio bih saznati tko je ovaj čovjek. Osim toga, zani-malo bi me...

— Odakle mu novac?

Morris se osmjehne. — Zanima me tko ga je tako izrešetao. Što su htjeli od njega napadati? Novac ili nešto drugo?

Ona šutke potjera konje.

Morris se popne na svog konja, uzme sivčeve uzde i krene za njom.

Panse Movar i Jeff Tesman istje-raju svoje konje iz šikare.

— Onaj poginuli je Orson Ben-ton, kopač zlata — reče Panse Mo-var. — Prepoznao sam ga. Poznam i sivca. Ne, nisam se prevario.

Jeff Tesman je gledao za kolima i jahačem.

— Pričekajmo Whita — reče mir-no. — On je sa svog mjesta, bez sumnje, bolje vidio.

Počnu se spuštati prema cesti.

Iz šumarka izjaše Whit Strong i brzo im se približi.

— Tko je poginuli? — zapita uz-buđeno Panse Movar.

Whit Strong opsuje. — Kopač zla-ta! Onaj prokleti tikvan koji je u kolu unovčio sve svoje zlato. Vje-rojatno je ovdje napadnut iz zasje-de.

Sva trojica se pogledaju. Odmah su shvatili što to znači.

— Znači, opljačkan je — reče Panse Movar. — Kao što sam ti maloprije kazao, Jeff, šef će polud-jeti.

Jeff Tesman slegne ramenima.

— Zašto? — odvrati. — Zbog kakva razloga? Zacijelo će odvesti Bentona na Freemanov ranč. Važniji je odgovor na pitanje tko je opljačkao tog kopača zlata. Da li neki stranci? Ili neki šakali iz Duranga?

— Odjašimo do mjesta napada — progunda Panse Movar. — Možda nađemo tragove.

Whit Strong odmahne rukom.

— Trebalo je da odjašemo k Dunji prije nego što je naišao onaj došljak — napomene. — Tvoji su prigovori bili neopravdani, Jeff. Ona ga je pronašla zato što se provezla mimo. Mi smo projahali mimo, a konj se tamo gore mogao vidjeti iz daljine. Prema tome, mogli smo ga i mi sasvim slučajno...

— Previše pričaš, Whit! — prekinu ga osorno Jeff Tesman. — Treba da ustanovimo tko je kopaču zlata ukrao novac. To je bitno! Ako je to učinio netko iz grada, onda je situacija vrlo nezgodna. Novac je suviše loš. Počne li kolati u ovom kraju, bit ćemo prisiljeni da uskoro dade-mo petama vjetra. Meni se sviđa ovdje, a i gazdi. Uostalom, ovdje je kod kuće. Popnimo se na strminu, zacijelo ćemo pronaći nekakve tragove.

Panse Movar i Jeff Tesman okrenu konje.

Jedino se Whit Strong i ne poma-kne. — Novac je ondje — promrm-lja

Ubojica se smjesti zaustave i upi-taju u jedan glas: — Gdje?

Whit Strong pokaže prema kraju doline, gdje su se još mogla razazna-ti kola i nepoznati jahač. — Prona-šao ga je došljak, kad je uzeo kopa-čev gunj. Unutra je bio umotan no-vac. Jasno sam vidio kako je ispao.

— Tko je taj došljak? — upita ledeno Jeff Tesman. — Jesi li ga do-bro vidio?

Whit Strong kimne. — Jesam, međutim, nisam još nikada sreo to lice. Čuo sam ga kako govori Dunji da ima nekog posla u Durangu. Zna-či, pružit će nam priliku da ga do-bro pogledamo.

Jeff Tesman se počeo po glavi. Tada kimne. — Slažem se, ne bi bilo loše da ga pažljivo pogledamo.

Spuste se na cestu. Ubrzo su galo-pirali, usporedno, prema Durangu.

II

Bob Freeman je bio pedesetogo-dišnjak. U početku nije postavljao gotovo nikakva pitanja. Pošto su odnijeli ranjenika u sobu, uzeo je svoju torbu s instrumentima i latio se posla. Pri tome mu je pomagala Dunja. Morris je s nekočinom kau-boja stajao kraj stola i promatrao ga.

Tek kad je stavio posljednji za-voj, Freeman pogleda Morrisa i upi-ta: — Tko je taj čovjek? Poznate ga?

Morris zatrese glavom.

No, javi se jedan kauboj: — To je neki kopač zlata. Došao je iz bre-gova, izdaleka, tako je pričao u ho-telu u Durangu. Vjerojatno je pro-veo u gradu nekoliko dana. Barem, vidio sam ga dva-tri puta. Da ja-vim šerifu?

Dunja pogleda za tren Morrisa i reče brzo: — Nije potrebno, Clair Dodge. Ja ću to učiniti, ionako mo-ram ići u grad.

Freeman joj kimne.

— Ovaj čovjek će se sada, svakako, oporaviti — reče kaubojima. — Možda nam ispriča nešto o onome što se zbilo. Položite ga na divan.

Kauboji uhvate kopača zlata i prenesu ga. Nakon toga su neko vrijeme stajali šutke oko njega. Jedan srdito zamahne rukom kroz zrak. — Kako se to moglo dogoditi ovdje! — promrmlja. — Samo pet kilometara od ranča. Trebalo bi da krenemo u potjeru.

Bob Freeman odmahne rukom.

— Razbojnici su već vrlo daleko — odvрати. — Mislim da je taj čovjek ležao dva dana u šumi prije nego što su ga pronašli Dunja i Morris.

Kauboji ubrzo napuste sobu.

Dunja je čekala upravo taj trenutak. Donese iz susjedne sobe platnenu kesu i spusti je pred oca na stol. — Ovo smo pronašli kod njega.

Bob Freeman se osmjehne. — Novac? Znači, zločince nisu zanimali pare.

Pogleda čovjeka na divanu i zbunjeno zatrese glavom.

Dunja slegne ramenima. — Stvari iz njegovih bisaga bile su razbacane po travi. Kao da je napadač tražio nešto i nije našao. Ipak, nesumnjivo je da je želio novac. On je bio umotan u gunj. Hajde, pogledaj te pare, tata!

Bob Freeman otvori kesu. Izvadi novac i raširi ga po stolu.

— Dvije tisuće dolara — promrmlja.

Dunja uzbuđeno kimne. — I?

Njezin otac dignu pogled. Nije bio nimalo iznenađen ni začuđen. — Što bi bilo? Dvije tisuće dolara u novčanicama od dvadeset apoena.

— Zar ti ništa ne upada u oči, tata?

— A što bi mi upalo u oči, Dunja? — zapita Freeman gotovo mrzovoljno. — Vidim, novac je nov, još nije ni korišten. Vjerojatno ga je uzeo iz banke ili... — Naglo pogleda Morrisa. — Mislite da se radi o nekom zločinu? U vezi s tim novcem. Nekom provalom?

— To je lažan novac — ubaci brzo Dunja. — Barem to tvrdi Morris.

Bob Freeman naglo udahne zrak. Bio je visok i koščat, preplanula i naborana lica. Nije bilo ničeg otmjenog u tim crtama. Uostalom, cijelim svojim likom nije nimalo odavao da je liječnik. Pogleda kratko i sumnjičavo Morrisa, a onda podigne jednu novčanicu i zagleda se u nju nasuprot svjetlu.

Ovaj put je Dunja pripremila jednu pravu novčanicu od dvadeset dolara. Položi je na stol.

Bob Freeman se osmjehne. — Boja!

Dunja žustro kimne.

— Nisu pogodili pravu nijansu zelene boje — napomene. — Više je žućkasto-zelena.

— Da, sada vidim — reče njezin otac. — Vidi se to, čak, vrlo jasno.

Pride divanu, uhvati ranjenika za ruku i opipa mu bilo.

— Izgubio je mnogo krvi — promrmlja. — No, sudeći prema svemu, trebalo bi da se izvuče. Vjerujem da ćemo ujutro moći razgovarati s njim. Baš sam radoznao.

— Odjahat ću sada u grad — progovori Morris. — Obavijestit ću šerifa i sutra prije podne dojahati s njim ovamo. Zacijelo će htjeti da postavi nekoliko pitanja.

Bob Freeman kimne i skupi novac. — Najbolje je da ga odmah ponesete.

Na Dunjinu se licu opet odrazi nepovjerenje.

Morris se osmjehne. — Novac može i sutra šerif zaplijeniti.

Bob Freeman letimično pogleda kćerku. — Kako god želite, Morris. Ostajete li dugo u Durangu? Tražite, možda, posao? Meni bi dobro došao još jedan čovjek.

— Hvala vam. Po svoj prilici se neću dugo zadržati ovdje. Obavit ću neke sitne poslice i vratiti se.

— U Weston City? — upita Dunja.

Morris zatrese glavom. — Ne, neću.

Pozdravi i pođe prema vratima.

Freeman ga je pažljivo promatrao. — Možete ostati kod nas. Uštedjet ćete onaj novac za noćenje u gradu.

Morris se zahvali i na tome, zatim izađe.

Do grada je bilo nepunih šest kilometara.

Durango se svojim izgledom nije razlikovao od mnogih drugih gradova na Zapadu. Sastojao se od glavne ulice i nekoliko sporednih uličica. U daljini su ga opkoljavale visoke planine. Svojim su snježnim vrhuncima doslovce prodirale u nebo.

Prolaznici nisu obraćali gotovo nikakvu pažnju Morrisu. On odjaše do šerifova ureda, zaustavi se ondje i sklizne sa sedla.

Šerif ga je očito, već opazio. Izađe i radoznalo ga pogleda.

Morris ga pozdravi i predstavi se.

Šerifovo se lice odmah natmuri. — Ja sam Lee Brastow — reče i

dodirne prstom šešir. — Vi ste već najavljeni. Uđite!

Zalupi za sobom vrata i leđima se nasloni na njih. Ocjenjivački odmjeri pogledom Morrisa od glave do pete. Zatrese glavom i progundā:

— Dakle, vaš soj ne može izumrijeti! Rezervirao sam mjesto kraj groba Aha Gregga. Imate li neku posebnu želju što se tiče natpisa?

Morris se nasmiješi. — Čvrsto sam odlučio da Durango napustim živ.

Šerif se odgurne od vrata, priđe stolu, spusti na stolicu i podigne noge na stol.

— Najbolje bi bilo da ga odmah napustite! — reče. — Gregg je pronađen sa sedam metaka u leđima. Ondje, u onoj trećoj uličici. Jeste li već razmislili o tome u kojoj će uličici i s koliko komadića olova u leđima pronaći vas slijedećih dana?

— Ne prikazujete moju budućnost baš naročito ružičasto.

Šerif se nasmije.

— Upoznajem vas sa situacijom — odvrati. — Bez uljudnih uljepšavanja. Mislim da je to pošteno.

Prestane čistiti nokte, spusti noge sa stola, nagne se naprijed i pljesne objema rukama po koljenima.

— Ja sam odrastao u ovom gradu — nastavi. — Poznam prilike. Čak, vrlo dobro. Međutim, nisam htio imati veze s ovime. Vidio sam svoja dva prethodnika kako ginu. Osim toga, ja sam pronašao Gregga onog jutra u trećoj uličici. Sve je to više nego što se može podnijeti. Ono mjesto kraj Gregga je namijenjeno nekoj budali, a ne meni. To je uvjet koji sam postavio kad sam prihvatio ovaj posao. Ja smirujem kav-

gadžije, one koji se rado tuku. Spreman sam i da onemogućim kradljivce stoke i konjokradice. Pojavi li se ovdje neki revolveraš, i njemu ću se suprostaviti. Jedino s tim lažnim novcem ne želim imati nikakve veze. To mi je, jednostavno, suviše opasno. Možete li me shvatiti?

Morris kimne.

To spremno kimanje kao da je razljutilo Leeja Brastowa. Zbunilo ga je. Kao da ga je pritislulo uza zid. On žustro skoči na noge i reče:

— Jedan osamljen čovjek protiv tih šakala! To je besmislica! Samo je glupanu moglo pasti na pamet da pošalje jednog jedinog čovjeka protiv tih ništarija. Ta, postoji dovoljno ljudi. Zašto niste doveli sa sobom dvadeset pomagača?

Morris se oprezno nagne naprijed, ipak, stolica neugodno zaškripi.

— Banda je otkrivena na Istoku — reče on. — Pronađena je tiskara. Međutim, novac je nestao. Ljudi koji su ga proizveli, znaju svoj posao. Zakazali su jedino što se tiče boje. Možda zato što su novac izrađivali u podrumu pri umjetnu svjetlu. Lažne su se novčanice najprije pojavile u Tennesseeju. Odmah je započelo potragu pola konjičkog puka. Nisu ništa otkrili. Isto se dogodilo u mnogim drugim gradovima: u Saint Louisu, u Jeffersonu, u Kansas Cityju i u Topeki. Velik broj policajca i šerifa samo je tjerao pred sobom te ljude i novac, ne postizujući baš ništa. Banda je potisnuta dalje na zapad. Pri tome su sve lakše mogli rasparčavati novac. Ovdje, na tek napola civiliziranom Zapadu, nitko ne gleda pažljivo novčanice. A na jarku suncu se razlika i ne razabire. Pošto je bandu, velik

broj progonitelja koji i vi zahtijevate, naprosto otjerao iz Topeke, ljudi u Washingtonu su sretni što je ovdje, u Durangu, opet pronađen trag. Nakon mnogobrojnih neuspjeha, bilo je prijeko potrebno da se odabere neka druga taktika.

Lee Brastow žustro kimne.

— Da, taktika osamljenih ljudi — promrmlja. — Pođite na groblje, pa ćete vidjeti što donosi ta nova taktika. Ja neću surađivati. Za pedeset dolara mjesečno ne prihvaćam smrt. Jer, tu se ne radi o riziku. Naime, rizik, ma kako bio velik, uvijek sadrži u sebi neku šansu. A vjerojatnost stotinu prema nula nije nikakva šansa i to je sigurna smrt. A onaj koji to zahtijeva, za mene je ubojica. Kažite to onima koji su poslali ovamo Gregga i dali i vama taj zadatak. Savjetujem vam da se vratite, inače nećete imati priliku da to objasnite tim budalama.

Morris se bljedog osmjehne. Donekle je mogao razumjeti Leeja Brastowa. Pa ipak, ispuni ga gorčina. Nadao se da će mu šerif Duranga pružiti neke važnije podatke. Sada je bio siromašniji za tu nadu.

Ispriča šerifu da je ispred grada naišao na napadnutog kopača zlata, da je sreo Dunju Freeman i pronašao dvije tisuće krivotvorenih dolara.

Šerif je napeto slušao. Povremeno bi uznemireno zastenjao. Kad je Morris ušutio, podigne ruku i lupi po stolu.

— Što to dokazuje? Treba da najprije to razjasnite, Morris. Je li to bio neki razbojnički prepad? Bezuspješan, jer je novac još tu? Ili pokušaj ubojstva zbog drugih razlo-

ga? Vjerojatno mislite da pripada bandi i da je htio pokjeći.

Morris zatrese glavom.

— Imao je kod sebe premalo krivotvorenog novca — odgovori. — Da pripada bandi, ne bi odnio samo dvije tisuće.

— Što, onda, mislite? — zapita šerif.

Morris slegne ramenima.

— Ne mogu još ništa pouzdano zaključiti. Ne bih rekao da pripada bandi. Tu istragu prepuštam vama. Mene zanima samo: s kime se sastajao ovdje? Zacijelo ste ga vidjeli, konačno, bio je u hotelu nekoliko dana...

— Sjećam se nekog kopača zlata koji je prije nekoliko dana dojahao na sivcu — prekine ga šerif. Glas mu je zvučao srdito. — No, to je sve što znam.

— Bez sumnje, on je taj kopač, Lee. I on ima sivca. Možete ga sutra pogledati na Freemanovu ranču. Poći ću s vama. Liječnik smatra da će ujutro biti u stanju da odgovara na pitanja.

Lee Brastow ljutito puhne.

— Nadam se da neće imati baš puno ispričati — promrmlja. — Nadam se to i zbog vas, Morris, ne samo zbog sebe. Niste smjeli doći k meni. Banda sve vidi, i uvjeren sam da su vam već odavno na tragu. Odustanite! Odmah! Možda će već za jedan sat biti prekasno. Mrtvi ne ustaju.

Morris se digne.

— Zanima me što se priča u gradu — upita. — Kopač je došao ovamo iz planine i, vjerojatno, zamijenio ovdje zlato. Inače se ne bi pro našao kod njega lažni novac.

— Ja sam vas upozorio! — I šerif ustane. — Znao sam na čemu ste sa mnom. — Pokaže na ormarić za puške. — Možete dobiti oružje i municiju. Nabavit ću vam i konja, na račun grada. Štoviše, dobit ćete i hranu za put. Eto, sve to mogu učiniti za vas, samo ne zahtijevajte da vam se pridružim. Ne očekujte nikakvo sažaljenje od mene zato što ste sami. O tome treba da razmišljaju oni koji su vas poslali ovamo. Ja obznavam čiste odnose.

Morris kimne i nasmiješi se. — Ništa vam ne predbacujem.

— Osim toga, radije ne dolazite više u moj ured — opomene ga šerif, teško dišući.

Morris podigne ruku!

— Upamtit ću to — odgovori ogorčeno i krene prema vratima.

— Možda bi bilo dobro da kažete Freemanovima tko ste. Dunja i Gregg su bili prilično bliski. U svakom slučaju, pouzdano znam da je Dunja bila Greggova velika ljubav. Možda dobijete pomoć od Freemanovih. Svakako, nije baš pošteno što vam to kažem. Možda ih unesrećite. Ipak, vjerujem da znate do koje granice smijete uvući one koji ne sudjeluju u svemu tome.

Morris se zlovoljno osmijehne.

— Ujutro ću odjahati k njima — reče. — neću odati tko sam. A vi, kad god se sretnemo, činite i govorite samo ono što smatrate ispravnim.

Šerif se ukočeno nasmiješi i kimne.

Morris iziđe.

Nije mu bio nimalo stran osjećaj osamljenosti što ga je ispunio. Pa ipak, uvijek bi ga popratila i neka gorčina.

III

Zastane za tren na verandi. Smračivalo se. Na drugoj strani ulice, nekoliko kuća dalje, nalazio se hotel. Tu i tamo gorjeli su pred kućama fenjeri i njihali se na toplu vjetru što je puhao s planina.

Odveže konja i pođe prema hotelu.

Hotelski je trijem bio gotovo prazan. Samo je za šankom stajalo nekoliko ljudi. Skoro ga i ne pogledaše kad je ušao.

Iza stola na recepciji nalazila su se vrata, širom otvorena. Morris ugleda neku ženu. Kad je prišao stolu, ona izađe. Bila je zgodna. Na prvi mu se pogled svidjela. Nekako je imao dojam da se i on njoj sviđa. Nasmiješila se i pogledala ga tamnim očima.

— Za pet dolara dobijete ovdje najbolju sobu u cijeloj državi — reče mu. — Možete se i okupati. Zadržat ćete se malo duže?

— Da, imam takve namjere.

— Koliko dana?

— Možda dva tjedna. Ne znam još pouzdano.

Ona skine ključ s kuke i gurne prema njemu knjigu gostiju.

Dok se upisivao, osjećao je njezin pogled. I kad se uspravio, nastavila ga je otvoreno gledati.

— Ovuda rijetko prolaze goniči stoke i drugi došljaci — reče mu, kao da se ispričava. — U brdima ne postoji nikakav klanac, razumijete?

Morris kimne.

— Ja ću vam pokazati sobu — nastavi ona. — Momak će vam odvesti konja u staju. Došli ste ovamo

nekome u posjetu? — znatiželjno je pitala.

Morris se nasmiješi. Očekivao je njenu znatiželju.

— Pa sad, posjeta nije baš prava riječ — odvratila. — Htio sam se ovdje sastati sa svojim drugom.

— I, zakasnili ste ili će on još doći? — Zainteresirano ga je gledala. — A o kome se radi? Možda znam...

— Stanovao je kod vas. Prije toga je tražio na sjeveru zlato. Namjeravali smo se ovdje sastati.

— Vi ste prijatelj Orsona Bentlina? Da, stanovao je ovdje. Došao je sa sjevera, mimoišli ste se s njim. On je jučer ujutro odjahao. Krenuo je u Texas, ako odjašete ujutro, zacijelo ćete ga još pronaći.

Morris se osmijehne.

— Već sam ga pronašao — odvratila. — Izrešetan je mecima nekoliko kilometara izvan grada.

Kazao je to glasno, jer je htio zainteresirati ljude za šankom.

Doista, oni se odmah okrenu i začuđeno ga pogledaju. Jedan čovjek velikih brkova spusti čašu na šank i priđe.

— Orson Benton je izrešetan? Napadnut iz zasjede?

Morris kimne.

Brkonja se ogorčeno nasmije.

— Odmah sam pomislio da to neće dobro završiti. Zašto je svima rastrubio da je bogat? Imao je kod sebe deset tisuća dolara. — Okrene se prema šanku. — Nije li tako, Tede Sharp? Dobio je ovdje za zlato deset tisuća, zar ne?

Pipničar za šankom kimne. Obriše keceljom ruke i približi se. Ispitivački je promatrao Morrisa. — I vi ste tražili zlato?

Morris kimne.

— On je prijatelj Orsona Bentona — objasni žena.

— Zar je Benton mrtav? Jeste li već obavijestili šerifa? — zapita brkonja.

— Da, upravo dolazim iz njegova ureda. Orson Benton nije mrtav. Nalazi se na Freemanovu ranču — odgovori Morris.

Ljudi su zapanjeno tresli glavama.

— Govorio sam ja to — ponavljao je brkonja. — Vaš se drug ponashao jako budalasto.

— Mogu zamisliti — složi se Morris. — zadržalo me nešto na putu, inače bih bio stigao ovamo još prije tri dana.

— Sav je novac nestao? — upita jedan čovjek za šankom.

Morris je oklijevao. Tada, ipak, reče: — Napadač je previdio dvije tisuće.

— Ta lijepa hrpa novca! — jado kovao je i tresao glavom. — Odmah sam to kazao. Tko nosi deset tisuća, treba da bude manji od miša.

Približi se još jedan čovjek. — Ako i vi imate kod sebe toliko zlata, stranče, ovo vam je dobra opomena.

Morris kimne.

— Svakako — potvrdi.

— Ako se ovdje vrzmaju takve protuhe, možda bi bilo najbolje da se ne zaustavljate u gradu — napomene brkonja. — Možda bi bilo najpametnije da još ~~većeras~~ krenete. Od nas neće nitko ništa saznati.

Osvrne se, a ostali kimnu u znak potvrde.

Morris spusti ruku na revolverski kundak i stisne usnice.

— Najprije ću uhvatiti onog lupeža koji je pucao u Orsona Bentona. Da, najprije ću to učiniti — reče odlučno.

Kimne svima i krene prema stubama.

Žena ga je slijedila.

— Ja se zovem Challie Colwell — reče mu. — Možete me zvati Challie. Pokazat ću vam vašu sobu.

Progura se kraj njega i pođe ispred.

Popevši se do sredine stuba, morris pogleda u trijem. Ljudi su sada imali zanimljivu temu. Razgovarali su glasno i uzbuđeno. Svi su se već okupili oko šanka, jedino pipničar stajao je još kraj stola na recepciji i gledao za njim. Morris uhvati njegov zagonetni i ispitivački pogled.

Pipničar mu naglo okrene leđa.

Lee Brastow ih je očekivao. Ušli su u ured sva trojica, jedan za drugim. ne pokucavši. Zlovoljno ih pogleda, pretvarajući se da je iznenađen.

— Što je, Jeff Tesman? Što hoćete? Već sam saznao da je napadnut Orson Benton.

Jeff Tesman, Panse Movar i Whit Strong podrugljivo pogledaju jedan drugoga.

Whit Strong mahne rukom kao da poziva šerifa. — Zašto ne okupiš potjeru, Lee? To se dogodilo deset kilometara od grada, a dobro znaš da to područje spada u tvoju nadležnost. Lee Brastow se uspravi. Pogleda ih jednog po jednog naslućujući opasnost. Odluči da bude oprezan i da ne dopusti da ga izazovu.

— Orson Benton je otpremljen na Freemanovu ranču — odvratila —

Do jutra neće biti sposoban za davanje izjava.

— Znači, kaniš ga preslušati, Lee? — upita Jeff Tesman kao da vrebalo.

Lee Brastow osjeti taj prizvuk i kratko se osmjehne. — Ne vjerujem da će mnogo ispričati. Vjerojatno ne pozna čovjeka ili ljude koji su ga napali i pokušali opljačkati.

— Pokušali?

— Imao je kod sebe novac. Dvije tisuće dolara, kao što čujem. Još su u njegovu posjedu.

— Maloprije smo vidjeli nekog došljaka kako izlazi iz tvog ureda — progundala Whit Strong. — On je, po svoj prilici, pronašao Orsona Bentona.

Lee Brastow kimne. Uznemiri se. Znao je da mu je sada potrebna nekakva pričica. Još nije ni razmislio o njoj.

Uto upita Jeff Tesman: — Tko je on?

— Zove se Morris — odgovori Lee Brastow.

— U redu! — reče otegnuto Jeff Tesman. — Odakle je, kamo ide? Što traži ovdje?

— O tome ga nisam pitao. Vidjet ću ga ujutro na Freemanovu ranču. Sastavit ću zapisnik tek nakon razgovora s Orsonom Bentonom.

— Do sada si sve obavljao u ovom gradu kako treba, šerife — reče zajedljivo Panse Movar. — Drži se toga i u budućnosti! Mi nikoga ne upozoravamo, nismo tako velikodušni.

— Ne znam što hoćeš, Panse — odvrati ledeno Lee Brastow. — Ako je Orsona Bentona napao netko iz našeg grada, ščepat ću tog krivca. Tu me nitko ne može spriječiti.

Panse Movar htjede nešto kazati, ali Jeff Tesman brzo podigne ruku i reče:

— Nemamo baš ništa protiv Orsona Bentona, šerife. On je zgodan svat. Udješ li u trag razbojnicima, obavijesti nas. Možeš računati na nas. Jesam li se izrazio dovoljno jasno?

Lee Brastow se osmjehne.

— Svakako, Jeffe, razumio sam te. Učinit ću sve što je u mojoj moći da uhvatim krivca.

— Ti si najbolji šerif kojeg je Durango ikada imao pohvali ga zajedljivo Whit Strong i iziđe za Movarom i Tesmanom.

Ispred ureda zaustave se na nogostupu.

— Dvije tisuće dolara, Jeff — reče Panse Movar. — Gdje je ostalih osam tisuća? Treba da to utvrdimo. Ako ne spriječimo da se taj novac pojavi u krčmama i trgovinama Duranga, propali smo.

Whit Strong je bio drukčijeg mišljenja: — Ma, koješta, momci! Nitko ne zna tko je operušao Orsona Bentona. Krivci su, vjerojatno, odmaglili, inače bi se već negdje pojavila neka novčanica. Za razbojnike je to velik plijen. Oni se ne znaju ponašati, nemaju mozga u glavi niti umiju vladati sobom. Drumskim razbojnicima curi novac kroz prste, ne moravite to. Oni ga moraju odmah trošiti. A gdje? U nekoj krčmi! Gazda je sve okrenuo naglavce, ali je ustanovio da se ni u jednoj krčmi Duranga nije pojavio lažni novac. Ne tratimo vrijeme jer se smračuje. Hajdemo!

Jeff Tesman kimne u znak slaganja, i pođu prema hotelu.

Lee Brastow je prišao prozoru i gledao za njima. Pošto su ušli u hotel, vrati se do stola i sjedne.

Mislio je na svoje prethodnike koji su ubijeni. Mislio je na Aha Gregga, saveznog maršala. Mislio je na Morrisa, koji je došao umjesto Gregga, na Orsona Bentona i na one dvije tisuće lažnih dolara što su sada na Freemanovu ranču. Štošta mu je prolazilo glavom. Misli su sustizale jedna drugu. Bio je iskusen i slutio je opasnost što se nadvila nad grad. Razabirao je i mračne oblake nad Freemanovim rančom.

Skoči na noge i nekoliko puta prođe kroz ured. Grčevito je stezao lijevom rukom zvijezdu. Veliko je bilo iskušenje da je strgne s prsiju i baci na pod ureda. Pomišljao je i na to da, jednostavno, osedla konja i nestane.

Ipak, napokon sjedne za stol.

Zbunio ga je i pokolebao Morrisov dolazak. Opet mu se počnu kovitlati misli. Očajnički se pitao da li je sve učinio kako treba, razmišljao je i vagao činjenicu po činjenici. No, kako bilo da bilo, uvijek je ostajala spoznaja da u toj velikoj i pogibeljnoj igri ne postoje nikakve šanse.

Opsuje i čvrsto odluči da se drži po strani. Ako to ne bude moguće, ako mu zaprijeti opasnost da ga pregaze događaji, osedlat će konja i otići. Uvjeravao je sâm sebe da je to najpametnije. No, već poslije nekoliko sekundi mu se misli počnu opet vrtjeti oko Freemanova ranča. Sasvim jasno je naslućivao opasnost koja im prijeti. One lažne dvije tisuće i Orson Benton mogli bi biti kobni za Freemanove.

Vani se u međuvremenu smračilo. Lee Brastow se digne i pipajući u tami, dođe do ormarića s puškama i izvadi sačmaru, kojoj je neki od njegovih prethodnika skratio cijev. Bilo je to opasno oružje, naročito, na maloj udaljenosti. Znao je to, pa je baš stoga uzeo sačmaru. Natrpa u džepove municiju, pregleda još jednom bubnjić svog kolta, zatim uzme s vješalice šešir i ode u staju.

Osedla vranca. Pušku gurne u natvlaklu na sedlu. Tada zastane oklijevajući. Ugrize se za usnicu i zlovoljno promrsi kletvu.

Volio je Dunju Freeman. Nakon smrti maršala Gregga, rodile su se u njemu opet nade. Znao je da joj mora dati malo vremena, a onda će joj opet početi da udvara. Zbog tog je razloga stajao sada u mračnoj staji. Znao je da do Dunjina srca može doprijeti samo ako sada izjaše iz grada, ali je isto tako znao da ga taj put vodi u pakao. Samo, najednom nije vidio nikakvo drugo rješenje.

Kad se htio podići u sedlo, iznenada nasluti neposrednu opasnost. Proradila su njegova iskusna osjetila. Ukoči se a ruka mu sklizne prema revolveru.

Prije nego što je mogao izvući oružje, reče netko tik iza njega: — Ako kanite odjahati k Freemanovima, bit ćete za pola sekunde mrtvi.

U šerifovu su se mozgu kovitlale misli. Disao je kratko i ubrzano. Taj mu glas nije bio poznat, no nije to bio ni Jeff Tesman, ni Panse Movar, ni bilo tko drugih iz grada. Međutim, nesumnjivo je to bio neki od mnogobrojnih suradnika bande.

Proguta slinu. Premda je htio odjahati k Freemanovima, namjeravao se i ubuduće držati po strani, međutim sada je bio u škripcu.

— Tko kaže da kanim odjahati k Freemanovima? — upita tek da nešto odgovori.

— U ovom se gradu sada mnogi bave istom mišlju — odvрати čovjek iza njega. — Nekoliko ih je već krenulo.

Lee Brastow duboko udahne. Osjećao je na rebrima revolversku cijev i dah na šiji. Znači, neznanac je iza njega. Razmišljajući o tome, posve se smiri. Uvijek mu se to dešavalo kad bi se našao u opasnosti. Mozak mu je radio besprijeorno.

Polako udalji ruku od revolverskog drška. Kad je neznanac iza njega ponovno progovorio, munjevito se okrene i napadne golim rukama. Na svoju sreću, uspije ga ščepati za zglavak one ruke u kojoj je držao kolt i uperi cijev prema krovu. Neznanac ne opali. Nekoliko su se sekundi nijemo i ogorčeno rvali. Lee Brastow dobije bitku. Neznanac ne uspije spustiti revolver i uperiti u njega cijev.

Šerif ga odgurne, pusti mu ruku i počne ga nemilice udarati objema šakama, dok se protivnik ne stropošta. Lee Brastow se odmah baci na njega, ali ustanovi da ga je uspio onesvijestiti. Napipa kolt i, držeći ga u ruci, izvede vranca iz staje.

Zastane i osluhne. Bilo je tiho, te se brzo popne u sedlo i odjaše u galopu iz grada. Birao je puste uličice.

Bila je vedra noć. Mjesec je dovoljno osvijetljavao okolicu. Neumorno grabeći kopitima, vranac je prelazio preko brežuljaka.

IV

Morris ugasi petrolejku, priđe vratima i ukloni stolicu kojom je podupro kvaku. Tada izađe u hodnik. Pokraj stuba gorio je fenjer i prosipao mutno, crvenkasto svjetlo. Zaključa vrata, spusti ključ u džep i krene dolje.

U trijemu je, usprkos kasnim satima, bilo još mnogo gostiju. Challie Colwell je sjedila pokraj kartaša. Imala je na sebi tamnocrvenu dugu haljinu i obilje nakita. Prva je ugledala Morrisa i odmah ustala. Time je svratila pažnju ostalih na njega. Razgovori utihnu.

Morris se kiselo osmjehne i podigne ruku u znak pozdrava. Htio je popiti viski za šankom, ali mu Challie smjesta priđe. Osmjehne mu se toplo i ženstveno. — Viski! — dovikne prema šanku, zatim ga uhvati za ruku i povede prema jednom slobodnom stolu. — Pomislila sam već da nećete ni sići. Već je kasno.

— Došao sam samo na jednu čašicu — odgovori Morris i oprezno se osvrne. Challie Colwell sjedne. Pipničar donese dvije čaše. Razgovori opet ožive. Doduše, suzdržljivo i ne više onako glasno.

Challie Colwell podigne čašu. — U zdravlje — reče. — Vi ste došli izdaleka. U našem se gradu rijetko pojavljuju takvi ljudi.

— I Orson Benton je došao izdaleka — napomene Morris.

Ona kimne. — Mnogo je pričao. Svi su ga rado slušali.

— Ja baš nisam vješt pričanju — promrmlja Morris. Radije bi bio otišao za šank.

Uto se dva čovjeka, koji su ga neprestano promatrali, odmaknu od šanka i počnu približavati. Challie to primijeti i reče brzo: — Ovdje rado ispituju svakog došljaka. Ne obraćajte nikakvu pažnju tome, Morris.

Čudno, uzbuđivao ga je njen glas. Neobično je izgovarala njegovo ime. Gotovo je pjevušila te slogove, ali glas joj nije zvučao usiljeno.

Ona dvojica su već pristupila stolu. — Vi ste Morris, zar ne? — upita jedan.

Morris kimne.

Challie Colwell se srdito osmjehne. — Barem se predstavite, Jeffe. On je ovdje stranac. Mogao bi pomisliti da želite svađu. Ovo je Jeff Tesman, a ono Whit Strong — obrati se ona Morrisu i pokaže na onu dvojicu. — Uživaju u tome da ispituju svakog stranca.

U hotelskom je trijemu zavladała tišina. — Tako je to u svim gradovima — reče Morris, nasmijavši se kratko. — Vjerojatno nije drukčije ni na Sjevernom polu.

— Pa sad, nije to baš tako šaljivo — promrmlja Whit Strong.

Morris se nagne natrag. — Pitajte!

— Vi ste prijatelj Orsona Bentina, kao što čujemo — reče Jeff Tesman.

— Dogovorili smo se da ćemo se sresti u Durangu — odvrati Morris i kimne.

— Zapravo, čudna je slučajnost što ste baš vi pronašli Orsona Bentina — napomene Whit Strong.

Morris samo slegne ramenima.

— Nisu vam, valjda, lešinari nešto prišapnuli? — dobaci Jeff Tesman.

— Pretjerano je kazati da su mi prišapnuli — odvrati Morris. — Jahao sam kroz dolinu i ugledao lešinare kako kruže. Vjerojatno ste na to mislili.

— Ipak, čudno je nešto u svemu tome — progundā Whit Strong.

Morris kimne. — Svakako, vrlo je čudan način na koji postavljate pitanja.

— Imajte na umu da je jedan čovjek napadnut i opljačkan! — uzvikne Jeff Tesman. — Zacijelo nemate ništa protiv toga da malo pripazimo na došljaka, pa i na one koji se predstavljaju kao Bentonovi prijatelji.

— Sve ima svoje granice, Jeffe! — ukori ga strogo Challie Colwell.

Jeff Tesman se oporo nasmije.

Whit Strong se pridruži tom smijehu i reče: — Orson Benton je bio vrlo zabavan. Pričao je svakakve dogodovštine. Navodno se za vrijeme rata potucao po Kanadi.

Njegov prepredeni noged uozori Morrisa. On nasluti klopku i odvrati neodređeno: — Ako je to ispričao, zacijelo je imao neke razloge.

Challie Colwell odlučno udari šakom po stolu. — Prestanite, Jeff! Čemu to ispitivanje? Orson Benton nije nikada bio u Kanadi niti je to pričao. Idite!

Otvore se vrata. Uđe neki čovjek i dovikne: — Hej!

Svi se osvrnu prema njemu. On mahne Tesmanu i Strongu.

— Panse! — uzvikne Challie kao da je odahnula. — On vas traži. Idite, Jeff! I, budite slijedeći put malo pristojniji.

Tesman oštro pogleda Morrisa. — Ako ste pametni, nećete se dugo zadržati u Durangu.

Mahne Strongu da pođu, zajedljivo pogleda Challie i okrene se. Pro-lazeći kraj šanka, plati piće.

Ubrzo se čuo topot kopita.

Challie pričekala da se opet nastave razgovori, a onda reče: — Možda bi, ipak, bilo najbolje da ne ostanete dugo. Tko zna da li ćete pronaći onog krivca ili krivce koji su vam napali prijatelja.

— Ne mogu napustiti Orsona Bentona — odvrati Morris. — Namjeravali smo zajedno odjahati u Texas.

— Ipak, savjetujem vam da ođete.

— Kažite mi neki čvrst razlog, Challie.

Šutjela je.

Morris se osmjehne. — Zar zbog one dvojice? Navikao sam na takve opomene.

— Ipak, odjašite — reče ona ne digavši pogled. — Ako imate zlato, možete ga ovdje promijeniti. Znam jednog čovjeka koji će ga kupiti. Ali, odjašite nakon toga.

— Pošaljite mi tog čovjeka — zamoli Morris. Sav je njegov umor najednom nestao, rasprsnuo se kao mjehur od sapunice, kao da ga nije ni bilo. Obuzme ga lovačka groznica. — Pošaljite mi ga. Ako pošteno plati, dat ću mu zlato. Je li to onaj isti čovjek koji je otkupio i Orsonovo zlato?

Njezin mu pogled otkrije da je suviše neoprezan. Nije smio postaviti to pitanje.

— Zar vam je to važno? — reče ona tiho, gledajući u stol.

Morris se nasmije. — Nije baš naročito. Jedino, mogu biti siguran da se Orson namjerio na poštena čovjeka. Inače ne bi ni prodao zlato. Poznam ja njega sasvim dobro.

Ona mu uzvratila smijehom. — A, to mislite! — kimne. — poslat ću vam istog čovjeka.

— Hvala!

— Jeste li bili dobre sreće u brdima?

Morris nakrivi glavu. — Drugi su stekli veće bogatstvo.

Njezin pogled kao da je prodirao kroz njega. — Što god učinili s tim novcem, Morris, uvjerena sam da ćete ga dobro iskoristiti. Čeka li vas neka djevojka?

Morris zatrese glavom. — Ne, ne čeka!

— Vi ćete u životu mnogo postići, Morris. Želim vam svako dobro. Želim vam veliku sreću.

Morrisa to pecne. Bilo bi mu drago da su te riječi bile iskrene. Ispuni ga gorčina, svidjela mu se, ali još prije nekoliko minuta. Odjednom kao da se ispriječio zid. Naglo ustane.

— I ja vama želim veliku sreću, Challie. Prije nego vam je potrebna.

Ona se trgne. Očito, naslutila je da ju je prozreo.

— Kada će doći taj čovjek? — zapita on ukočeno.

Challie Colwell se digne. Zagleda mu se u oči, nastojeći da protumači njihov izraz. — Sutra prije podne, da li vam to odgovara?

On kimne i pođe uz stube. — Laku noć!

— Laku noć, Morrise, spavajte dobro u ovom stranom gradu.

Bio je pred ciljem. Mamac je bačen, i velika će riba zagristi.

Osvrne se još jednom. Challie je stajala na istome mjestu, upadljivo blijeda lica.

Kad je ušao u svoju sobu, činilo mu se kao da mu grudi steže neki

čeličan obruč. Osjećao se bezgranično osamljenim. Mislio je na sve one kilometre koje je prevalio. Vidio je mnogobrojne logorske vatre kako gore poput miljkazâ. Pa ipak, još nikada se nije osjećao tako osamljenim i izgubljenim kao u tom trenutku.

Ugasi svjetiljku, priđe prozoru i otvori ga. U sobu počne strujati svjež, prohladan zrak. Iznad gradskih se krovova širio topot kopita. Neki je jahač žurno napuštao grad.

Morris je nestrpljivo čekao da vidi čovjeka kojeg će mu poslati Challie. Obuzimalo ga je uzbuđenje pri pomisli da će već prvi dan naići na tragove bande. Zapravo, da nije pronašao onog kopača zlata, sve bi se, po svoj prilici, drukčije razvijalo.

Ujutro je Morris odjahao na Freemanov ranč. Iako je rano krenuo, onamo su već mnogi stigli prije njega. Došli su Freemanovi prijatelji i poznanici, znatiželjnici iz grada, a i šerif je već bio tu.

Morris odjaše do prečke za vezanje pred kućom i spusti se sa sedla.

Zamijeti da se svi doimlju sumorno. Na ranču je bilo tiho. Nitko mu ne reče ni riječ.

Odmah ga ispune zle slutnje. Uz nemiren popne se na verandu. Ljudi mu se spremno maknu s puta.

Na vratima je stajao Lee Brastow, smrknuta pogleda, podbočivši se rukama o bokove.

Morris ga površno pozdravi. — Kako je Orson Benton podnio noć?

Lee Brastow puhne. Ne reče ništa, već se makne u stranu i pusti ga da uđe.

Orson Benton je ležao na divanu. Dunja oslonjena na zid, bijaše, vrlo blijeda. U očima joj se vidio strah. Bob Freeman je sjedio za stolom i turobno se osmijehne Morrisu. S druge strane divana stajala su dva kauboja.

Morris odmah opazi što se zbilo. Stisne usnice.

— Sada znate kako je Orson Benton podnio noć — reče šerif.

Morris pogleda prozor. Staklo je bilo razbijeno. i rasuto po podu. Napadač je, očito, stajao na verandi. Bob Freeman se nije ni potrudio da previje četvrtu, smrtonosnu Bentonovu ranu.

— Kada se to dogodilo? — zapita Morris. — Noću?

Freeman kimne. — Ubrzo poslije ponoći. Čuli smo hitac.

— Prije nego što nastavite ispiti-vati — ubaci jetko šerif — mogu vam kazati da je bio samo jedan čovjek. Nestao je i nema nikakvih tragova. Izgubili su se na putu, među mnogobrojnim tragovima kopita i kola.

Morris skine šešir. — Kad je Orson Benton prekjuče napustio Durango, imao je kod sebe deset tisuća dolara. Vjerojatno je razbojnik noćas došao po preostale dvije tisuće.

Osvrne se oko sebe. Lee Brastow odmah kimne, premda je dobro znao da time griješi.

Freeman pročisti grlo. — Mi smo sinoć stavili Bentonu novac pod glavu. Konačno, bio je to njegov novac.

Dunja izade nastojeći da ne gleda Morrisa.

Morris se zlovoljno osmijehne u sebi. Sada je znao da je pogriješio.

Bolje bi bilo da je ostao na ranču. Sada mu je bila jasnija i Freemanova ponuda. Freeman je, po svoj prilici, jučer slutio ili znao da će doći razbojnici iz grada i uzeti lažne novčanice. Zbog toga je i stavio novac Bentonu pod glavu. Znao je da će oni doći, pa je htio izbjeći sukob.

Bob Freeman se pokunji i bespomoćno pogleda svoje kauboje, zatim reče Morrisu:

— Tko je mogao očekivati da će razbojnici doći na ranč?

Bila je to laž. Rančer je loše vladao sobom.

Morris zamišljeno kimne, kao da mu vjeruje. Međutim, bilo mu je jasno da su Freemanovi i šerif očekivali takav razvoj događaja. Bob Freeman je iskusan i, svakako, čvrst čovjek, no slomilo ga je razbojničko nasilje. Bez sumnje, uplašio se za svoj život kad su se na ranču našli Benton i dvije tisuće lažnih dolara. Zbog toga je stavio Bentonu novac pod glavu. Isto je tako mogao te pare ostaviti vani na verandi. Tada bi, možda, Orson Benton ostao živ. S druge strane, možda se to Freemanu činilo suviše opasnim. Jer, tada bi razbojnici naslutili da zna nešto o krivotvorenom novcu. A upravo je to, htio izbjeći. Po svoj prilici, mnogi u gradu znaju ponešto o mračnim poslovima, ali šute zbog straha. Tko god pisne, u opasnosti je. Uostalom, Lee Brastow je to Morrisu jasno dao do znanja.

Oкупljeni su se ljudi polako razilazili.

Uto se vrati Dunja. — Odvezimo mrtvacu na groblje, tata — zamoli.

Bob Freeman kimne. — Pripremite kola! — naredi kaubojima, koji se odmah udalje.

Morris prodorno pogleda rančera.

— Što mislite, tko je to učinio? — zapita. — Vjerojatno ste cijelu noć razmišljali o tome.

Bob Freeman utučeno slegne ramenima.

Morrisov glas postane leden: — One dvije tisuće su bile lažne. Netko...

— Sada je dosta, Morrise! — umiješa se odrešito šerif. — Ne zaboravite da sam ja ovdje predstavnik zakona!

— U redu! — promrmlja Morris i pođe prema vratima.

Šerif ga zadrži kretnjom ruke. — Posvuda ste pričali da ste Orsonov prijatelj. Odigrajte sada tu ulogu, i odvezite ga na groblje.

Freemanovi se pogledaju a Dunja zaprepašteno pokrije rukom usta.

Morris se smrknuo osmjehne. — Učinit ću i to, šerife.

Lee Brastow se podboči rukama o bokove. — A nakon toga napustite ovaj kraj. Vidite da to tako ne ide.

Bob Freeman skoči na noge. Lice mu je pobijeljelo poput kreča. Grozničavo pogleda prema vratima i prozoru. — Prestanite, Brastow! Šutite! Neću slušati nešto takvo!

Lee Brastow uzdahne. Tada pokaže na Orsona Bentona. — Razmislite malo, da li je bilo potrebno sve ovo?

— Vi ste najbjednije stvorenje koje sam ikada vidio, Brastow! — reče gnjevno Morris.

Leeja Brastowa ne dirnu te riječi. Barem nije ničime pokazao da su ga dirnule. Hladno se nasmije. — Kao što vidite, baš me briga za vaše mišljenje. Ja mislim na grad,

to nije vaša nadležnost, nego moja. Ja nosim zvijezdu Duranga, razumijete? Spriječit ću panično divljanje. Zabranjujem vam pristup u grad.

— Znaite da to ne možete učiniti — odgovori oštro Morris.

Lee Brastow se gnjevno nasmije. — Ovdje živimo usred nepristupačnih planina. Zakoni su tu malo drukčiji. Grublji i nemilosrdniji. Moramo se osloniti sami na sebe, ne možemo računati ni na čiju pomoć. To imam na umu, te ću tako i postupiti. Ovdje nećete postići cilj. Vratite se i izvijestite o tome. Urazumite se, inače ću vas ja prisiliti na to. Ne možete zahtijevati od mene da gledam kako pada jedan čovjek za drugim zbog nekakvih pišljivih lažnih novčanica.

Bob Freeman lupi po stolu. — Brastow! — vikne uzrujano.

— Moram tom tvrdoglavcu utuviti neke stvari u glavu — reče zajedljivo šerif. Obrati se opet Morrisu: — Dakle, vratite se! Cilj je ovdje nedostižan. Nedostižan je, barem, za osamljenog čovjeka.

Morris se jetko osmjehne. — Vrate se, Lee Brastow. Ja sam tik pred ciljem i za nekoliko ću sati postići ono što želim.

— Poludjeli ste! — vikne šerif. — Tako može govoriti samo budala!

Ruka mu se najednom nađe na dršci kolta.

— Ne gubite živce, Lee Brastow — reče mirno Morris i izađe.

Na verandi je stajalo još samo nekoliko ljudi. Pred stajom su kauboji uprezali dva vranca.

Morris pogleda razbijeni prozor. Nije moglo biti nikakve sumnje da je napadač pucao s verande u sobu. Zašto? upita se odmah. Zašto je raz-

bojnik ustrijelio Orsona Bentona s verande? Kako se dokopao novca? Na svaki je način morao ući u sobu. Osim ako je Bob Freeman lagao.

Morris siđe niz stube, popne se u sedlo i krene. Pri tome se kriomice osvrne oko sebe. Prilično blizu nalazila se koliba za kauboje. Freemanovi su se momci doimali spretno. Kako je ubojica mogao neprimijećen proći pokraj njihove spavaonice? Nesumnjivo je da su čuli hitac.

Ta bi istraga bila pravi posao za Pinkertonove detektive. Morris se nadao da će na drugi način razotkriti činjenice.

Bez žurbe vraćao se u grad. Jahač je gotovo korakom i na pola puta dostigne ga nekoliko jahača, koji su prije njega stigli na Freemanov ranč, i produže u galopu. Bit će u gradu prije njega. To mu je bilo drago. Barem će odgovoriti na sva znatiželjna pitanja.

U hotelskom je trijemu, unatoč ranim satima, bilo vrlo živahno. Morris ugleda one ljude koji su ga prestigli. Okružili su ih radoznalci.

Iz sobe iza recepcije izađe Challie Colwell. Pođe mu u susret.

— Imate posjetu, Morrise — reče mu i osmjehne se.

Međutim, Morrisa više nije dirao taj smiješak. — Pošaljite ga u moju sobu — odvrati i žurno prođe mimo nje.

— To je onaj čovjek... Čeka vas u kockarnici — prošapće ona brzo.

Morris je već bio na stubama.

— Neka dođe u moju sobu — ponovi svoj zahtjev. — Nemam mnogo vremena. Shvaćate, treba da se pobrinem za mrtvog druga.

Ona se povuče, a Morris brzo produži uz stube. Zaključa se u svoju sobu, raskopča bluzu i košulju pa skine s tijela širok kožnati pojas. Na njemu su se nalazile kese sa zlatnom prašinom. No, nije ga zanimalo zlato. U jednoj je kesi bilo pet lažnih novčanica koje su mu dali sa zlatom prije polaska, kako bi mogao iskoristiti jedan ili drugi mamac. Izvadi te žućkasto-zelene novčanice i spremi ih u džep od hlača. Pojas ostavi na stolu

V

Upravo kad je završio s time, dopru izvana nečiji koraci. Začuje se kucanje.

Namjesti revolver, pride vratima, otključa ih i otvori.

Vani je stajao visok, vitak čovjek. Imao je na sebi sivo odijelo, kakvo je, vjerojatno, upravo bilo u modi na Istoku. Pod lijevom je rukom držao punu crnu torbu. Palac desne ruke je zataknuo za suvrat.

Korice pod pazuhom! zamijeti odmah Morris. Ispupčenje na lijevoj strani prsiju jedva se razabiralo, ali nije promaklo njegovu oku.

— Strowbridge! — predstavi se čovjek, prijazno se osmjehne, ali pažljivo odmjeri pogledom Morrisa.

Morris ga htjede pustiti da uđe pored njega. Međutim, Strowbridge nije prihvaćao nikakav rizik. Gurne Morrisa u sobu, zatvori vrata i pođe za njim.

Dakle, oprezan je, pomisli Morris.

Kad su sjedali za stol, pokuša još jednom da mu se nađe iza leđa. No,

Strowbridge se okrene tako da mu Morris nije ni za djelić sekunde bio izvan vidokruga.

Morris mu dobaci pojas.

Strowbridge se nasmije. — Vaš je drug bio mnogo bolje sreće.

Morris zamišljeno kimne.

— Orson Benton je bio cijelu godinu u brdima — reče i osmjehne se. — Ja sam sasvim slučajno naišao na zlato. Kazao bih, u prolazu.

— Zlato je čisto? — upita Strowbridge i otvori kese.

— Čisto je i vrijedno tri tisuće dolara.

Strowbridge se blago osmjehne. Tada stavi svoju torbu na stol i otvori je. Međutim, još ne izvadi novac, što je Morris napeto očekivao. Izvadi vagu i limen tanjurić. Najprije izmjeri pred Morrisom težinu tanjura, a onda prospe na njega sve zlato, ispitujući prstima prašinu. Pri tome bi povremeno zatresao glavom.

— Tri tisuće dolara su, svakako, prevelike cijena, gospodine Morris. No, i za dvije ili dvije i po tisuće ćete u Texasu dobiti lijep komad zemlje.

Morris se kiselo nasmiješi. Uslijed napetosti mu je navrla krv u glavu. Uzbudivalo ga je pitanje: kakve će boje biti novčanice?

— Naravno, i za dvije i po tisuće dolara mogu dobiti komad zemlje — složi se. — Međutim, za onih ostalih pet stotina dolara mogao bih kupiti prva goveda.

Strowbridge se samo još šire osmjehne.

— Vidjet ćemo — reče. — Vaga će najbolje pokazati. Orsonu Bentonu sam dobro platio. I vi ćete sklopiti dobar posao.

Vaga se njihala, a Morris se nagnu preko stola. Obojica se zagledaju u jezičac.

— Dvije tisuće osam stotina — reče tada Strowbridge i skine s vage limeni tanjurić.

— Tri tisuće — ustraje Morris.

— Gospodine Morrise, zlato nije sasvim čisto. Bentonovo je zlato bilo...

— Neću se cjenkati — izjavi određito Morris i nagne se natrag.

Strowbridge uzdahne i počne bubnjati prstima. Tada kimne i reče: — U redu! Ja nisam sitničav. Tri tisuće.

Morris kimne.

Strowbridge posegne u torbu. Objema rukama. Počne slagati na stolu snopove novčanica. Novčanice od dvadeset dolara. Sve su bile lažne. Jasno ih je odavala žućkasto-zelena boja.

Morrisu brže zakuca srce. Duboko udahne kako bi prikrio uzbudjenje i kako bi ga se što prije riješio.

— Gotovo mi je žao što nisam duže ostao u brdima — reče i začudi se što mu je glas tako miran.

Ustane i brzo povuče revolver iz korica.

Mogao ga je i sporo izvući. Strowbridge je upravo sipao zlatnu prašinu s tanjura u kožnatu kesu. Ukoči se i zagleda u Morrisov revolver.

Morris se gnjevno osmjehne. — Nećete sada ni pisnuti, razumijete? A svoj revolver...

— Nisam naoružan!

Morris obiđe stol i spretno mu izvuče iz korica pod pazuhom kolt 45 s dugom cijevi. Nasmijavši se, zavrti revolver oko kažiprsta. Uperi oba kolta u Strowbridgea i natraške se povuče do vrata. Zaključa ih,

privuče nogom stolicu i gurne je pod kvaku. Tada se vrati do stola.

— Ni jedan me šerif ne bi sada mogao spriječiti da vas, jednostavno, ustrijelim — reče osorno.

— Kako to? Što hoćete? Što to znači?

— Prijevara je prijevara.

— Htjeli ste tri tisuće dolara! — prozbori žurno Strowbridge. Položi desnicu na izbrojen novac. — Evo, tu su!

Morris kimne.

— Istina je, htio sam tri tisuće dolara. No, morate priznati da nisam zahtijevao lažne novčanice.

Strowbridge se ukoči i ustukne. Oči mu zasvjetlucaju hladno i opasno.

— Tko ste vi? — promrmlja.

— Pitanja postavljam ja!

Strowbridge duboko udahne. Odmjeri pogledom Morrisa od glave do pete.

Morris mu se sasvim približi i uperi mu obje revolvere cijevi u lice.

— Tko je ustrijelio Aha Gregga?

Upitao je to tako naglo i strogo da se Strowbridge trgnuo.

— Tko je ubio oba šerifa? — nastavi Morris. — Tko je noćas ustrijelio Orsona Bentona? Gdje skrivate lažni novac? Tko je vođa bande?

Strowbridge problijedi. Oči su mu se sjale poput žeravice. Polako zatrese glavom.

— Nasamarili ste nas, Morris. To vam je uspjelo, no igru nećete dobiti.

— To ćemo još vidjeti.

Strowbridge se nasmije. — Već ste sada objema nogama u grobu!

— Na vašem mjestu ne bih bio tako drzak — odvrati Morris.

Strowbridge se nagne naprijed i podboči laktovima na stol.

— Nemate baš nikakve nade da pobjegnute iz Duranga — reče. — Štoviše, nećete živi izići ni iz ovog hotela.

— Dajem vam pet sekundi — izjavi ledeno Morris. — Za to vrijeme odgovorite na moja pitanja. Očito, vi ocjenjujete moj položaj još lošijim nego što ja mislim. Naime, i meni je jasno da nemam velike šanse. Stoga treba da shvatite da neću trpjeti nikakva izmotavanja. Vi ste za mene samo sredstvo pomoću kojega mogu doprijeti do cilja. Dakle, pogledajte istini u oči i shvatite da vam ne cvjetaju ruže.

Strowbridge kao da se zamislio.

— Ja mogu čekati — prosikće prezirno. — Vi ćete izgubiti bitku s vremenom.

Morris se hladnokrvno osmjehne.

— Prije nego što se to dogodi, prosvirat ću vam glavu, vratiti dvije tisuće u vašu torbu i tvrditi da ste me htjeli prevariti. Neću ni jednom riječi spomenuti da sam prepoznao lažni novac. Bit ću pametan.

Strowbridge opet проблjedi i pokoleba se. Primjetno gutajući slinu, grozničavo je razmišljao.

— Vaš je položaj jasan — naglasi Morris. — Jasan je kao i moj, prema tome, uzalud mozgate. Samo gubimo vrijeme. Odgovorite na moja pitanja!

— Vi ste, bez sumnje, maršal — naruga se Strowbridge — ili neka druga službena čudoredna osoba. Ne možete me tek tako ustrijeliti. Imate svoje propise.

— Ovdje smo sami — podsjeti ga Morris. — ja sam u škripcu, kao što

ste sasvim pravilno uočili. Propisi više nisu važni.

Razbjesnio se kao već mnogo puta kad bi se našao u neprilikama. Situacija mu je postala još teža zbog toga što se protivnik pouzdao u njegovu obzirnost. Ni tako grubim i odlučnim riječima nije uspijevaao te protuhe uvjeriti u suprotno. Zapravo, polazilo mu je to za rukom vrlo rijetko. A Strowbridge kao da nije spadao u te rijetkosti. Činilo se da je čvrsto uvjeren da Morris neće pucati.

— Ja nisam maršal niti bilo kakav policajac — nastavi Morris. — Ah Gregg mi je bio prijatelj. Zbog toga sam došao u Durango. Bilo bi mi vrlo drago kad biste vi prvi platili glavom zbog Aha Gregga.

Izustio je te riječi veoma gnjevno ne pretvarajući se. Bio je bijesan i pomišljao je na to da doista izreše ta tog okorjelog razbojnika, iako mu je u istom trenu bilo sasvim jasno da to ne može učiniti.

Posljednje riječi uznemire Strowbridgea. Pogledavao je revolvere.

Morris odmah ustukne. — Govorite! Onih pet sekundi je već odavno proteklo.

Strowbridge izgubi vlast nad sobom. Skoči na noge, a lijeva mu se ruka zavuče u džep otmjenog i suvremenog sivog kaputa.

Morris skoči u stranu. — Stanite! — vikne istodobno.

Uto već odjekne prasak. Metak projuri kroz tkaninu. Morris osjeti žarenje na desnoj ruci. Opali iz oba revolvera.

Strowbridge ne uspije ponovno okinuti. Zatetura natraške, naleti na zid i polako se stropošta. Ruka mu se još trzala u džepu. Premda

je već ležao na podu, pokušavao je ispaliti još jedan metak iz derindžera, međutim, spriječi ga smrt.

U hotelu odmah zavlada uznemirenost.

Morris munjevito učini ono što je prije nekoliko minuta prorekao Strowbridgeu. Baci njegov revolver na stol, uzme velik dio izbrojenog novca i spremi ga u torbu. Nakon toga skoči prema vratima, gurne stolicu u stranu i tiho otključa vrata. Sa stuba su već dopirali koraci. Otvori vrata i, držeći u ispruženoj ruci kolt, korakne u hodnik.

Popelo se već nekoliko ljudi. Ugledavši ga, naglo zastanu, pogledaju njegov kolt i polože ruke na revolvere.

Morris spusti ruku u kojoj je držao kolt. Iza ljudi opazi Challie Colwell. — Strowbridge me htio prevariti — reče mirno. — Nitko mi ne može zamjeriti što mu to nisam dopustio. Pozovite šerifa, gospođice Colwell!

Nitko ne reče ni riječ. Tada se on makne u stranu, i ljudi se približe. Pusti ih u sobu i pokaže im kožnatu vrećicu sa zlatnom prašinom.

— Zlato vrijedi, najmanje, tri tisuće dolara — reče. — Htio sam ga zamijeniti već u Pagosi. Međutim, ondje su mi ponudili samo dvije i po tisuće. Dakle, Strowbridge je stavio na stol tisuću i svoj kolt. Prvi je opalio ali uspio sam mu oteti revolver. Međutim, imao je u džepu od kaputa derindžer, njim je opalio kroz tkaninu.

Nekoliko je ljudi brojilo novac. Gotovo svi su uzimali kožnatu vrećicu i ocjenjivački je vagali u ruci. Tada priđu Strowbridgeu.

— Da, pucao je kroz odijelo, tu je rupa! — reče jedan od njih. Bio je to onaj brkonja kojeg je Morris već prvi dan upoznao u hotelskom trijemu. Pogleda Morrisa. — Krvarite, ranjeni ste, Morrise. Neka netko dovede Brastowa i liječnika!

U sobu uđe Challie Colwell. Odmah se približi, pregleda Morrisovu ruku i brzo izađe. Uskoro donese zavoj i neki prašak. Bila je blijeda i zbunjena, ruke su joj malo podrhtavale dok je stavljala zavoj.

Morris se osmijehne. — Ništa vam ne predbacujem, Challie — reče blago.

Ona ne odgovori.

Iznenada zavlada u sobi tišina.

Morris pogleda prema vratima. Ondje se pojavio neki čovjek, stajao je smješkajući se prilično ledeno i pogledao oko sebe. Tada se zagleda u Morrisa hladnim i prodornim pogledom, oštrim poput noža. Morris i ne trepne, već uzvрати ledenim osmijehom.

Čovjek je nosio čizme s visokim sarima, crne hlače i skupu kožnatu bluzu. Lice mu je bilo dugoljasto i gotovo ženskasto. Usprkos tome, doimao se, nekako, hladno i okrutno. Iza njega se pojave Jeff Tesman i Whit Strong. Morris odmah zaključa da su oni njegovi ljudi.

Uto stigne Lee Brastow. Na čelu su mu se ljeskale kapljice znoja. Vjerojatno je tek dojahao s Freemanova ranča. Čovjek u kožnatoj bluzi se osmijehne i pusti ga da uđe.

Šerif korakne u sobu, letimično pogleda Strowbridgea i pristupi stolu. Kao da mu se sledila krv u žilama; barem se tako učinilo Morrisu. Kao opčinjen zagledao se u žućkasto-zelene snopove dolara. — Što se

tu događa? — zapita promuklo, ne pogledavši Morrisa.

Morris ispriča još jednom ono što je kazao ljudima u hodniku.

Kad je ušutio, progura se u sobu onaj u kožnatoj bluzi. — Nije li se, možda, zbilom obrnuto, stranče? — zapita odrešito. — Htjeli ste previriti Strowbridgea, ha?

— Sve je zlato u Strowbridgeovoj vrećici — reče mirno Morris. — Na stolu leži samo tisuću dolara. Zlato vrijedi, brat bratu, tri tisuće.

— U redu, u redu — odvrati čovjek i hladno se osmjehne. — Imali ste, svakako, vremena da napunite vrećicu, nije li tako? — Upitno pogleda ljude oko sebe.

Brkonja podigne vrećicu. — Radi se o zlatnoj prašini, gospodine McGrea. Nije imao toliko vremena. Odmah smo jurnuli gore. Stajao je u hodniku kad smo se pojavili. Zacijelo je odmah izletio iz sobe.

Lee Brastow je piljio u lažni novac. Ubrzano je disao i neprestano prelazio rukom preko očiju.

McGrea se mrzovoljno osvrne i zagleda se u šerifa. — Što ćete učiniti, Brastow? Zatvoriti tog došljaka?

Lee Brastow nesigurno digne pogled. — Bili su sami. Bez svjedoka! Ono što kažu Morris i ljudi...

McGrea odgurne nekoliko ljudi u stranu i sjedne za stol. — Dobro, riješimo to — promrmlja. — Koliko, gospodine Morris? Tri tisuće?

— Naravno, moje zlato u svako doba vrijedi toliko — odvrati srdito Morris.

McGrea uzme Strowbridgeovu torbu i počne slagati na stolu snopove novčanica.

Morris privuče vrećicu. — Odustajem. Promijenit ću zlato ondje gdje nije potrebno da pucam kako bih postigao svoju cijenu.

McGrea ga prodorno pogleda. Činilo se kao da želi kazati nešto. Međutim, predomisli se i vrati novac u torbu. Ustane, dobaci torbu Jeffu Tesmanu i šutke izađe iz sobe.

Tesman zatrese glavom. — Glupane! — reče Morrisu i krene za McGreom. Pridruži im se Whit Strong kimajući glavom.

— Trebalo je da uzmete novac — reče brkonja gotovo očinskim tonom.

Lee Brastow još jednom prijeđe rukom preko očiju i tjeskobno pogleda Morrisa.

Morris se osmjehne brkonji. — Zašto? Zlato je zlato, i uvijek ima svoju vrijednost.

Brkonja slegne ramenima. — Da ste u ovom času zatražili i četiri tisuće, McGrea bi vam bio platio. Niste iskoristili priliku.

VI

Nekoliko ljudi iznese Strowbridgea iz sobe. Ostali pođu za njima. Napokon Morris ostane sâm sa šerifom.

Lee Brastow obriše znoj sa čela. — Hitac u prazno, Morris.

Morris puhne. — Sasvim sam zadovoljan. Sada znam za koga se moram zalijepiti.

— Odjahat ću u Chimney Rock i poslati brzoglas. Neću sudjelovati u tome — reče očajno šerif. — Pozvat ću vojsku, neka pretraže cijelo nase-

lje, a ako im razbojnici i novac opet umaknu, baš me briga. Otkad ste tu, Strowbridge je već drugi koji je poginuo. Ne bih htio da se to nastavi.

— Previše mislite na sebe, Lee Brastow — odvratila hladno Morris.

Lee Brastow se ljutito nasmije. — Ja mislim na grad. To sam vam već jednom objasnio. Maloprije ste bili vrlo zadovoljni. Prije svega, kad je McGrea htio sklopiti posao i tako priznao da je upetljan u to. Uplašio sam se da ćete povući revolver. Samo, nikada ne računajte na mene u takvoj situaciji! Ne bismo imali baš nikakvih nada da izađemo s McGreom iz grada; takva vam se misao vrzma po glavi, zar ne?

— Priznajem — reče Morris. — No, treba najprije da ustanovim da li je on vođa bande. Treba da otkrijem i to gdje razbojnici skrivaju novac. Tek tada ću...

— Ne možete to ostvariti! — uzvikkne razjareno šerif. — Poznam McGreu. Za moj ukus je prebrzo nestao odavde. Prozreo vas je. Uvjeravam vas! To što je ipak ponudio tri tisuće dolara, samo je predstava. Zna da ste lagali. Dovoljno dugo poznaje Strowbridgea i jasno mu je da ste sve povukli za nos. Uvjeran sam da već daje znak za hajku. A vi ste divljač, Morris. S vama će zaglaviti još nekoliko ljudi. Uskovitali ste prašinu i na redu su svi oni koji su prodrli pogledom kroz tu prašinu. Slijede njihovi potezi, osim ako nestanete iz grada.

Morris je šutio. Što je i mogao odgovoriti?

Lee Brastow pođe prema vratima. Spustivši ruku na kvaku, reče promuklo: — Freemanovi su sada u

veliku škripcu. Savezni maršal Ah Gregg je često bio kod njih, i već tada su se našli na popisu. Međutim, razbojnice je zaustavila Greggova brza smrt.

— Onda mi pomozite, Lee Brastow! Ispričajte mi što znate. Zacijelo mi skrivate ponešto.

Lee Brastow slegne ramenima. — Ja ne znam ništa više od vas. I ja sam tek sada doznao da McGrea pripada bandi. Da nije bio preuzeo Strowbridgeovu ulogu, ne bih ništa naslutio, jer ne vodim brigu o tim stvarima.

— Gdje živi McGrea? — zapita mirno Morris. — Što radi u gradu?

Lee Brastow je oklijevao, zatim reče: — Antonio McGrea je upravitelj velikog skladišta u glavnoj ulici. Ondje kupuju robu kopači zlata, drvosječe i lovci kad odlaze u brda. I to, ponajčešće, velike količine robe.

Morris prijeđe rukom preko čela. — Dakle, savršeno mjesto za proturanje lažnog novca. Ti ljudi, kojima se podmetnu krivotvoreni dolari, ne troše pare u Durangu. A ako i dospije poneka lažna novčanica u neku blagajnu u gradu, ti lupeži već pronađu neki način kako da povuku tu novčanicu iz prometa. To se dogodilo i noćas na Freemanovu ranču. Trebalo je povući dvije tisuće dolara koje su bile namijenjene trošenju u Texasu.

Lee Brastow je šutio i natmureno ga gledao.

Morris se podboči rukama o bokove i priđe mu. Zagleda mu se u oči.

— Ili je, možda, Orson Benton ustrijeljen a novac uništen prije nego što su se pojavili razbojnici? —

zapita odrešito. — Je li netko bio brži od McGreinih ljudi?

— Odakle vam takva pomisao? — zapita šerif.

Morris se ledeno osmijehne. — Svakakve mi pomisli padaju na pamet. Na primjer, sada sam odlučio da malo bolje pogledam skladište u glavnoj ulici. Tko je vlasnik tog skladišta?

Šerifu se suze oči. Iznenada mu se trzne desnica i u šaci mu se nađe revolver. — Odvest ću vas sada iz grada — reče prigušeno.

Morris je za tren stajao kao oduzet. — Kakvu ulogu igrate, Brastow? Do vraga, prilično ste zagonetni.

Šerif puhne. Malo podigne revolver i uperi mu cijev u glavu. — Spremite svoje stvari!

Morris ustukne.

— Poludjeli ste! — promrmlja.

— Spremite stvari! Idućih ću dana poslati izvještaj onima gore. Objasnit ću im zašto sam morao tako postupiti. Ne preostaje mi ništa drugo ako želim spriječiti da gine čovjek za čovjekom.

— Griješite, Lee — reče blago Morris.

Lee Brastow se bijesno nasmije. Pogled mu je bio opasan.

— Pripazite na svoje postupke! — zaprijeti. — Upotrijebit ću oružje ako se pokušate oduprijeti.

— Dobro znate da imam određen zadatak — odvrati Morris i pogleda revolver.

— Ne mogu voditi brigu o tome — izjavi odrešito šerif. — Pokupite svoje stvari!

Pritisne Morrisu revolversku cijev uz prsa i izvuče mu kolt iz korica. Tada se brzo povuče.

Kroz Morrisovu su glavu prolazile svakakve misli. Tko je Lee Brastow? pitao se tjeskobno. Kakvu ulogu igra? Pripada li, možda, razbojnicima? Je li član bande ili samo surađuje s njom?

Međutim, na šerifovim se prsima nalazila zvijezda, i Morris ju je morao poštivati. Gnjevno se okrene i počne spremati stvari.

Lee Brastow je za to vrijeme stajao kraj vrata, zataknuvši Morrisov revolver za pojas od hlača a svoj držeći u ruci. Doimao se uznemireno.

Morris nije privremeno znao kako da se izvuče iz te situacije. Činilo se da mu ne preostaje ništa drugo nego da se vrati onamo odakle je došao i požali na Leeja Brastowa.

Prebacivši bisage preko ramena, osmijehne se i reče: — U ormaru je moja vinčesterka. Ne bih je htio ostaviti ovdje.

Ni za tren ne spustivši revolver, Lee Brastow odmah krene prema ormaru. Izvadi vinčesterku i stisne je pod rukom. — Hajdemo! Ne pokušavajte ništa. Čvrsto sam odlučio da spriječim divljanje. Žao bi mi bilo da moram pucati... je li to dovoljno jasno?

Morris slegne ramenima.

— Morat ćete da odgovarate zbog ovoga — napomene.

Šerif kimne. — Hoću. Hajdemo! Neka razmak ne bude veći od dva koraka. Inače ću pomisliti da se kanite oduprijeti.

Morris se podrugljivo osmijehne.

— Kako dugo ću trčati pred vama? Kamo, Brastow?

— U Chimney Rock — odgovori mirno Lee Brastow. — Ondje će vas

šerif pritvoriti nekoliko dana. Uostalom, bili ste ovdje umiješani u pucnjavu, dakle, postoji razlog. Ostat ćete u zatvoru samo nekoliko dana, toliko koliko mi je potrebno da dovedem u Durango vojsku ili veliku skupinu policajaca. Što će se dogoditi nakon toga, sasvim mi je svezjedno.

Morris zabrinuto kimne. — To što su Ah Gregg i dva vaša prethodnika umrli uzalud, nimalo vas ne zanima, zar ne?

Lee Brastow razjareno puhne. — Ne, ne zanima me! — reče osorno.

Morris otvori vrata i iziđe.

Šerif ga je slijedio s uperenim koltom. Na stepeništu povuče puščani zatvarač.

Ljudi u hotelskom trijemu dignu pogled a mnogi ustanu.

Challie Colwell zaprepašteno pogleda Morrisa i pođe mu u susret.

— Što je, Brastow? — dovikne jedan čovjek. — kako to da ga hap-site?

Challie Colwell se ispriječi ispred Morrisa i pogleda mimo njega.

— Zašto to činite, Brastow? — upita.

— Zašto? — Lee Brastow se ledeno nasmiješi. — Ustrijelio je čovjeka. Zar ste zaboravili? Vjerujem da su Strowbridgea upravo odnijeli na groblje.

Približi se brkonja, zbunjeno tresući glavom kao i mnogi drugi. — Ta, čuli ste kako se to zbilo.

— Jeste li bili prisutni? — upita strogo Brastow.

Brkonja ga smeteno pogleda. — Nisam, ali...

— Što... ali? — uzvikne srdito šerif. — O tom »ali« će odlučiti sud. Ako je nevin, ako je zaista bila sa-

moobrana, sud će ga osloboditi. Ja sam samo šerif, nisam sudac.

— Kamo ga kanite odvesti? — zapita Challie Colwell.

— U Chimney Rock. Neka sudac ispita taj događaj.

— Onda vam trebaju naši iskazi — reče brkonja. — Poći ćemo u ured, tako da možete odmah sastaviti zapisnik.

— Za to ima vremena — odvrati odrešito šerif. — Zapisnik ćemo sastaviti kad se vratim. Poslat ću ga tada kočijom. Produžite, Morris! Prema staji! Hajde!

Svi ustuknu. Challie se doimala zabrinuto.

Morris se gorko osmijehne, jer to nije odgovaralo predodžbi koju je stvorio o njoj.

Prijeđu preko dvorišta i uđu u staju.

Šerif mu nije ni za tren pružio priliku. Činilo se da vjeruje da će Morris kad-tad pokušati nešto. Držeći uperen revolver i pušku, postavi se pred odjeljak u kojem je stajao riđan i reče: — Osedlajte ga!

Morris šutke uzme sedlo s kuke. Uđe u odjeljak i kad je htio podići sedlo na konja, začuje nekog čovjeka kako ulazi u staju.

Čovjek zatvori vrata za sobom. U staji se donekle smrači.

Morris pogleda šerifa i začudi se što ovaj nije ništa kazao. Spusti sedlo i pogleda preko drvene pregrade.

U staji je stajao neki nizak, žilav dvadesetogodišnjak. Raskoračio se i držao u objema rukama revolvere, čije su cijevi bile uperene u šerifa.

Sada je Morrisu bilo jasno zašto šerif šuti i stoji kao kip.

— Danas sam ja na potezu — reče mladić. — Nećete me ponovno onesvijestiti.

Morris se osmjehne. Vidio je da se Lee Brastow smrknuo. Ipak, nije vjerovao da će šerif bilo što poduzeti.

Za tren se ponada da je to izlaz iz škripca. No, istovremeno shvati da je s time povezana šerifova sudbina. Nipošto nije htio pobjeći na taj način da šerif bude ustrijeljen.

Pitao se da li ga je mladić već opazio. Ne mičući se, ocjenjivao je udaljenost. Ako dobro bacim sedlo, mogao bih uspjeti, pomisli.

Uto mu dovikne mladić: — Spustite sedlo ili neću imati nikakvih obzira. Nisam navikao pucati na nenaoružane ljude, ako gajite nekakve nade zbog sedla, prisilit ćete me na to.

Morris spusti sedlo.

— Tko ste vi? — zapita promuklim glasom Lee Brastow, koji je stajao kao okamenjen i nije se usudio okrenuti. I dalje je držao uperenu vinčesterku u kolt u Morrisa.

Mladić se zvonko nasmije. — Jucer ste me onesvijestili u staji i pomrsili mi račune. Danas vam to neće ponovno uspjeti, šerife. Za udarac šakom stojim predaleko. Neću vam se više približiti a što se tiče revolvera, možete okušati sreću. Stradat ćete jer svatko ima svoje jake strane. Vi ste, vjerojatno, spretni u borbi šakama, ali ne i revolverom. Provjerite to!

— Što hoćete? — promrmlja šerif.

— Vašeg zarobljenika!

Morris se iznenadi. I Lee Brastow se, po svoj prilici, iznenadio. Pogle-

da prema vratima, kao da nije dobro razumio.

— Bacite revolver i pušku! — dovikne samouvjereni mladić.

Lee Brastow srdito puhne, pogleda Morrisa, zaškilji opet prema vratima i pokuša ocijeniti svoje šanse.

— Neću čekati — progundā mladić opasno mirnim glasom. — Ili bacite oružje, ili pucajte. Možete birati. Odlučite se!

Lee Brastow popusti i baci oružje.

Mladić se polako približi odjeljku. Premda je još bio vrlo mlad, izgledao je neobuzdano i opasno.

Morris se ugrize za usnicu. Šerif je poražen. Kako da pobijedi dva uperena revolvera?

Iz dvorišta su se čuli koraci. Jesu li izašli ljudi iz hotelskog trijema? U Morrisu se rodi nada, možda neki od tih ljudi omete mladića. Međutim, još u istom trenu kad mu je u glavi bljesnuo taj tračak nade, naslutio je da u tom gradu ne bi nitko ništa poduzeo u takvoj situaciji.

— Priđite zidu, Brastow! — naredi mladić.

Šerif ustukne nekoliko koraka.

— Još dalje! — zapovjedi momak. — Ne pokušavajte odugovlačiti računajući na one ljude vani.

Glas mu je bio opor i odrešit. Nimalo nije odavao njegovu mladost. Taj glas upozori Morrisa da ima pred sobom neobuzdana tigra, stoga odluči malo pričekati.

Kad mu je mladić zapovjedio da osedla konja i izvede ga iz odjeljka, učinio je to bez oklijevanja.

— Hajdemo! — vikne mladić — Kad izađete, odmah uzjašite i odjurite na glavnu ulicu! Skrenite ulijevo i odjašite iz grada! Ne očekujte

ništa od svog riđana. Moj je konj mnogo brži. — Vagao je revolvere u ruci. — Jedan bubnjić je za vas a drugi će mi pomoći da prokrčim put.

Morris povede riđana prema vratima.

Mladić je čekao dok se nije sasvim približio. Tada otvori nogom vrata i skoči u dvorište. — Hajde! — dovikne mu.

Dvorište je bilo puno ljudi. Čekali su Morrisa i šerifa. Vjerojatno su htjeli još jednom nagovarati Leeja Brastowa da pusti kopača zlata, Morrisa.

Zanimili su kad je iz staje izjurio mladić i uperio u njih revolverske cijevi. Ispalio je, čak, nekoliko metaka u zemlju i natjerao ih da se povuku prema hotelu. Pri tome nije ni za tren pustio iz vida Morrisa.

— Krenite! — vikne oštro i opali mimo Morrisa u staju. — Natrag, Brastow! Natrag!

Morris ugleda kraj staje divna dorata, već osedlana i neprivezana. Njegov je riđan nemirno poskakivao. Skoči u sedlo i opazi Brastowovu sjenku.

Mladić ponovno opali u staju, međutim, jedan je revolver bio neprestano uperen u Morrisa; mahne njime.

Morris potjera konja, drugo mu nije preostalo? U galopu pojuri prema dvorišnim vratima.

Vidio je mladića kako se povlači, neprestano dovikujući Brastowu da ostane u staji.

Tada mladić zazviždi, i dorat odmah krene prema njemu.

Morris je već bio na ulici kad je mladić skočio na konja i još jednom opalio prema staji.

Morris skrene riđana ulijevo i pojuri.

Iz dvorišta izjuri dorat kao strijela. Mladić mu naglo povuče uzde, okrene ga i pohita za Morrisom. Trebalo mu je samo nepunih stotinu metara da ga dostigne. Našavši se u ravnini s njim, naceri mu se i reče: — Potjerajte konja malo brže! Hajde!

Navukao je šešir na čelo. Sada se Morrisu činilo da je već negdje vidio to lice. I mladićevo mu je držanje bilo, nekako, poznato. Ipak, nije se mogao sjetiti.

U galopu izjuri iz grada. Ljudi su se sklanjali na nogostup i gledali ih začuđeno i radoznalo.

Kad su prošli pokraj crkve, počeli su bljeskati plamičci iz cijevi a pred hotelom širio se dim od baruta. Jedna je vinčesterka pucala priлично precizno.

Morris je čuo fijuk tanadi. Priljubio se konju uz vrat. Mladić je cijelo vrijeme držao u ruci revolver i neprestano mu davao znakove da brže potjera svog riđana.

Kad su napustili grad mladić pokazuje revolverom u kojem smjeru treba da jaše.

Približavajući se gustom šumi, Morris se osjećao sve nelagodnije. Zabrinuto se pitao da li je pametno postupio što je tom momku dopustio da ga tako lako odvede iz grada. Na taj je način umakao Leeju Brastowu, no u čijim je rukama sada? To je bilo osnovno pitanje.

VII

Lee Brastow spremi kolt u koricu. Ostali spuste revolvere i pušku.

— Treba da odmah krenemo za njima, šerife! — uzvikne uzrujano jedan čovjek.

Lee Brastow odmahne rukom. Ispitivački se osvrne oko sebe.

— Tko je to bio? — promrmlja brkonja. — Zar Morrisov prijatelj? Čini mi se da je stranac. Vjerojatno, neki razbojnik.

Šerif se ironično nasmiješi i zatrese glavom. — prijatelj mu nije.

Iz hotela izađe Challie Colwell. Nesigurno je prelazila pogledom s jednog na drugog. Najzad joj se oči zaustave na Leeju Brastowu.

— Pogriješili ste, šerife — reče. — Kako ste mogli uhapsiti Morrisa?

Lee Brastow je začuđeno pogleda. Išao mu je na živce njezin pogled. Je li postavila to pitanje samo zato što je Morris stanovao u hotelu, ili njezine riječi imaju neko dublje značenje? Nalazio se u takvu stanju da nije više nikome vjerovao.

— Imao sam svoje razloge — reče ledeno i pođe prema uredu.

Challie Colwell krene za njim. No, sustigne ga tek na pragu ureda.

— Tko je taj čovjek, Brastow? — zapita. — Kažite mi. I, zašto niste krenuli s ljudima za njim? Morris je nenaoružan, a vi ste ga razoružali, šerife. Pomozite mu sada!

Šerif se sumorno osmijehne.

— Mislite da se radi o nekakvu sitnu pljačkašu, drumskom razbojniku, zar ne? — reče i oporo se nasmije. — Što se toga tiče, mogu vas umiriti, Challie. Morris je u opasnosti, a ja mu ne mogu pomoći... ne

mogu. Sam je doveo sebe u taj škripac. Uhapsivši ga, htio sam upravo to spriječiti. Na žalost, imao sam smolu, Challie. Prekasno sam stigao, a nisam bio ni dovoljno oprezan.

Challie Colwell ga je promatrala razrogačenih očiju.

— Što ćete učiniti? — zapita ga.

Lee Brastow se kriomice osvrne oko sebe. Još nisu stigli oni ljudi koje je očekivao. No, doći će, dobro je to znao.

— Što ćete učiniti? — ponovi tjeskobno Challie Colwell.

— Za Morrisa ne mogu ništa učiniti. Ništa! Moram sada misliti na svoju kožu, Challie, i na kožu još nekoliko ljudi nad kojima lebdi smrtna opasnost.

Zbunjeno ga je gledala. — Vi i ostali...

— U ovom gradu započinje sada pakao, Challie! — prekine je on mrzovoljno. Uхвати je za ruku. — Taj pakao je već progutao nekoliko života. Htio sam spriječiti da pogine još nekoliko budala, očito, nisam uspio.

Ona pokaže prema hotelu.

— Ondje ima dovoljno ljudi! — vikne uzbuđeno. — Eto, Noel vam je maloprije kazao da će svi poći s vama.

Lee Brastow se jetko osmijehne, kimne i reče: — Svakako, pošli bi sa mnom, jer vjeruju da se radi o sitnu razbojniku kojem je zapelo za oko zlato. Međutim, ne radi se o tome.

— Budite jasniji! Kažite ljudima istinu! Što se zbiva u Durangu? Nitko vas neće ostaviti na cjedilu.

On se zajedljivo nasmije.

— A, poznam ja hrabrost ovog grada — reče. — Protiv tog pakla neće se nitko usuditi da stisne šaku, uvjeravam vas. Idite sad, nije dobro da vas vide kako stojite sa mnom na ulici.

Ona ga pokunjeno pogleda. Tada se osvrne. Kad se ponovno zagledala u njega, jasno je razabrao strah u njezinim očima.

— Idite već jednom! — reče joj.

Challie Colwell se vrati prema hotelu. Brzo prijeđe preko ulice. Nekoliko ju je ljudi htjelo pred vratima zadržati pitanjima, ali se ona progura i nestane u hotelu.

Lee Brastow pogleda gornji i donji dio ulice. Kad je ugledao jahače kako izlaze iz dvorišta skladišta i razabrao McGrein lik, sledila mu se krv u žilama a znoj mu izbije na čelo. Položi desnicu na dršku kolta. Učinio je to sasvim nesvjesno.

Otvori vrata ureda i brzo uđe. Izvadi sačmaru iz ormarića za puške i napuni je. Napeto i uznemireno je čekao. U prvi je čas htio odmah otrčati u staju, osedlati konja i odjahati iz grada. Za to je bilo prekasno, bojao se dolaska jahača.

Prolazile su sekunde.

Stajao je iza stola i uperio sačmaru u vrata. Pucat će bez oklijevanja. Bez obzira na to koji se od tih šakala prvi pojavi na pragu.

Osluškiavao je očekujući topot kopita koji će se zaustaviti pred uredom. No, ništa se nije događalo, vani je bilo tiho.

Napokon priđe prozoru i pogleda na ulicu. Vidokrug mu je bio ograničen.

Stoga pođe, nakon kratka kolebanja, prema vratima. Zaustavivši dah, otvori ih i izađe.

Jahači su se još nalazili pred skladištem.

Brzo se odlučio i otrči u staju, osedla vranca i u galopu odjaše iz grada.

Vranac se sâm od sebe uputi prema Freemanovu ranču.

Lee Brastow se povremeno osvrtao prema gradu. Još mu nisu bili za petama progonitelji. Ipak, nije se zavaravao. Pojaviti će se prije ili kasnije, mislio je.

Na Freemanov je ranč stigao znojan i prašnjav. Sjaše pred kućom.

Bob Freeman ga je vidio kad je ujahao u dvorište, te mu pođe u susret. Smrknuto ga gledajući, reče grubo: — Zar imate još nekih pitanja, Brastow? Mislio sam da ćete vi najbolje shvatiti da ja ne želim ništa vidjeti ni čuti.

Lee Brastow je još hvatao dah. Izmučilo ga je brzo jahanje. Tada se promuklo nasmije i odvrati:

— Već ste previše čuli i vidjeli. Započinje pakao, Freemane, zbog toga sam jahao kao lud k vama. Ne smijemo upropastiti prednost koju sam stvorio. Nisam izbrojio jahače, ali ih ima desetak.

Bob Freeman se zagleda u daljinu.

— Previše okolišate — promrm-lja. — Što se događa?

— Radi se o lažnom novcu — odvrati jetko Lee Brastow i popne se na verandu.

Bob Freeman za trenutak podigne obrve, možda tek toliko, koliko je potrebno čovjeku da bi stvorio neku jasnu misao.

— O tome ne želim slušati, Brastow! — reče.

— Tu vašu želju neće više nitko poštivati, Freemane — progunda

Lee Brastow. — U svakom slučaju, neće je poštivati oni na koje mislim. Otkad je bio ovdje Ah Gregg, vi ste povezani s time. Ne možete se izvući samo golim riječima. Uzmite malo hrane i pozovite Dunju. Odjahat ćemo na nekoliko dana u brda, ništa nam drugo ne preostaje.

— Kako to? — zapita hladno Bob Freeman.

— Opet su poslali ovamo jednu budalu, momka poput Aha Gregga, koji samo preplaši te lešinare i natjera ih da počnu udarati oko sebe. Htio bih spriječiti da vi i vaša kćerka dobijete u toj zbrci neki udarac.

Bob Freeman naglo uvuče zrak kroz nosnice i nasloni se na ogradu verande.

— Ako budem napadnut, branit ću se, Brastow. Činio sam to cijelog života.

— Njima nije nitko dorastao — odvrati Lee Brastow. — Govorimo otvoreno, Bobe Freemane! Dobro ste znali da će razbojnici uzeti one dvije tisuće lažnih dolara. Zašto je pri tome ustrijeljen Orson Benton, ostaje zagonetka. Ipak, pretpostavljam da ste uzeli u obzir tu mogućnost kad ste Bentonu gurnuli pod glavu lažni novac. Zašto to niste spriječili?

Bob Freeman se ledeno osmijehne.

— Mogu vam uzvratiti protupitanjem. Gdje ste vi bili prošle noći, Brastow? I vi ste mogli pretpostaviti što će se dogoditi.

— Bio sam ovdje.

Bob Freeman skine ruke s ograde i ustukne. — Ovdje?

Šerif kimne.

Rančer poguta slinu.

— Zašto niste, onda, spriječili to umorstvo? — upita uzrujano a desnom rukom obuhvati dršku kolta.

— Stajao sam kod suše i tada sam ugledao jednog vašeg čovjeka kako izlazi iz kolibe za kauboje. Ranije je osedlao konja. Ostavio ga je u grmlju, tako da sam ga ugledao tek kad je odjahao.

— Nastavite' — zatraži Bob Freeman.

— Odšuljao se preko dvorišta i ušao u kuću. Ova su vrata bila otvorena. Po svoj prilici: namjerno, jer ste očekivali posjetu, zar ne?

— Je li to predbacivanje?

Šerif zatrese glavom. — Ne bih samo htio da mi lažete, Freeman. Dakle, ušao je u kuću. Već za nekoliko se trenutaka vratio. No, unutra je netko vikao. Htio sam potrčati, bilo je prekasno, taj čovjek opalio je kroz prozor. Potrčao je prema konju i odjahao. Kad sam vas ugledao kako izlazite s fenjerom i čuo da je kopač zlata ubijen, povukao sam se.

— Niste krenuli za tim lupežom? — zapita Freeman i sumnjičavo pogleda šerifa.

Brastow zaniječe glavom.

— Što bih bio postigao, Freemane? Ništa! Barem ja tako mislim. Ta banda neće vječno ostati u Durangu.

— Što ste tražili na mom ranču?

To je pitanje zvučalo gotovo poput prijetnje.

Lee Brastow se osmijehne, gledajući mimo Freemana.

— Bojao sam se da će vaš ranč posjetiti nekoliko razbojnika. Ja gajim neke nade s obzirom na Dunju. Stoga sam smatrao svojom dužnošću da pripazim ovdje.

Bob Freeman malo nakrivi glavu.

— Je li to razlog zbog kojeg ste se i danas pojavili ovdje?

Lee Brastow kimne. — Ugroženi ste, Tesman i McGrea već dugo smatraju da vi i vaša kćerka znate previše. Možda ste pogriješili što ste tada dopustili onom saveznom maršalu da stanuje kod vas, ako to smijem kazati. — Vidjevši da rančer pogledava prema kolibi za kauboje, doda: — Ne bi bilo pametno ni da potražite lupeža u svojoj družini. Time bismo samo odali razbojnicima koliko znamo.

Bob Freeman kimne.

— U pravu ste, Brastow — složili se. — Tada sam mogao i prošle noći čekati u zasjedi. To bi bilo isto tako glupo. — Grubo se nasmije. — Nitko ne može zahtijevati od mene da se zbog obična kopača zlata i njegova lažnog ili pravog novca sukobim s razbojnicima.

— Tako je — odvrati šerif. — Razbojnici će jednog dana napustiti Durango. Kao što mi je kazao Ah Gregg, oni su stigli s lažnim novcem s istočne obale. Ondje je otkrivena tiskara, ali su uspjeli odmagliti s krivotvorenim novčanicama. Do sada se nisu nigdje dugo zadržali, policija im je uvijek bila za petama. Za petama su im bile velike potjere, zatim je izmijenjena taktika, pa je Ah Gregg dobio zadatak da sam onemoguću bandu. Sada je opet stigao jedan takav osamljeni progonitelj. Htio sam ga spriječiti da u Durangu izazove zbrku. Međutim, razbojnici su me, očito, pretekli. — Slegne ramenima. — Neprestano sam ga upozoravao.

Bob Freeman ga je promatrao zainteresirano i ispitivački.

— Pravi tvrdoglavac — nastavi šerif. — No, sada je već, po svoj prilici, platio zbog toga. Od mene ne može nitko tražiti da srljam u propast samo zato što nosim zvijezdu. Taj lažni novac neće upropastiti državnu valutu. Ne vidim baš nikakav razlog zbog kojeg bi trebali građani Duranga stavljati glavu na kocku.

— Potpuno se slažem s vama, Brastow.

— Znao sam to — odvrati šerif.

— Što namjeravate poduzeti? — zapita tiho rančer.

Lee Brastow se osmijehne.

— Htio bih vas i Dunju odvesti u brda — odgovori. — To je, možda, najbolje. Treba da imate na umu da razbojnici kane ušutkati sve koji su im zavirili u karte. Vi ste, preko Aha Gregga, vidjeli nekoliko karata. A nakon ovog događaja s kopačem zlata, znate više nego što razbojnici mogu podnijeti. Stoga bih vam preporučio...

— Hoćete li poći s nama?

— Otpratit ću vas samo do skrovišta. Nakon toga ću odjahati u Chimney Rock. Pozvat ću veliku potjeru, nadam se da ću se na taj način riješiti razbojnika. Da li će pri tome pasti u ruke zakona ili ne, gotovo me i ne zanima.

Bob Freeman zamišljeno kimne.

— Možda to i nije loša zamisao. Hajdemo u kuću.

— Ne smijemo izgubiti previše vremena, Freemane. Vidio sam pred skladištem razbojnice kako se penju na konje. Ubrzo će...

— Vi ste još dublje zavirili u karte nego ja — prekine ga Bob Freeman i oporo se nasmije.

— Gdje je Dunja? — zapita Lee Brastow.

— Na sjevernom pašnjaku, kod jednogodišnjih grla. Projahat ćemo onuda — reče Freeman, obgrli rukom šerifa i povede ga u kuću. — Znači, ona vam se sviđa? — zapita veselo.

Lee Brastow stisne usnice i kimne. — Vjerujem da nemate ništa protiv toga.

Bob Freeman zatrese glavom.

— Ne, nemam. Jedino postavljam uvjet da od mene ne zahtijevate da se zalažem za vas. Potrudite se da sami istjerate s njom stvari na čistac. Tada će sve biti u redu!

Uđe u hodnik ispred šerifa.

Ne ponaša se prema meni kao prema gostu, pomisli Lee Brastow.

Rančer kao da je pročitao njegove misli. Zastane, ali samo za tren, a onda produži.

Lee Brastow se osmjehne i kora-
kne za njim preko praga.

U istom se trenutku trgne. Desnica mu sklizne prema revolveru. Htio ga je izvući i odskočiti prema natrag.

Uto već dobije snažan udarac po glavi. Odmah poklekne. Razabere još samo napadačevu sjenku, a onda se oko njega spusti noć.

VIII

Morris zaustavi riđana i spusti se sa sedla. Uokolo je bila šuma.

Mladić zamijeti njegov začuđeni pogled.

— A što ste očekivali? — zapita i priveže svog dorata za jedno drvo.

— Prestanite s tom tajanstvenom igrom — odvrati Morris. — Položite karte na stol, mislim da je i vrijeme.

Mladić kimne i oštro ga pogleda, uperivši u njega kolt.

— Zapravo, htio sam vas posjetiti u hotelskoj sobi — reče otegnuto i osvrne se oko sebe. — No, tada je došlo do one pucnjave i preduhitrio me šerif.

Morris smrknuto kimne.

— U redu, sada ste me doveli ova-
mo, I, što sada? — promrmlja.

Mladić se nasmiješi.

— Sada ćete se raspričati, Morris! Govorite i ne zaboravite ništa pri tome. Ne bi bilo zgodno da vam ja moram osvježiti pamćenje. — Malo podigne kolt. — Međutim, ne preostaje mi ništa drugo.

Morris zbunjeno slegne ramenima.

— Da pričam? — reče nehajno. — A o čemu?

— O ovom gradu! — uzvikne gnjevno mladić. — Počnite! Pjevajte, čovječe!

— Tko ste vi? — zapita Morris. — Možda ću tada shvatiti što želite čuti.

— U redu, Morris! Možda će tada nestati svi nesporazumi i potpuno ćete shvatiti moju odlučnost: Dakle, ja sam Master Gregg, brat saveznog maršala koji je ustrijeljen u tom ušljivom mjestancu.

Morris se osmjehne. Nešto takvo nije očekivao. Odahne.

— Ako ste Ahov brat, onda bi trebalo da napokon spremite taj revolver.

— Vidim, iznenađeni ste, Morrise — reče Master Gregg bezizražajna lica.

Morris kimne. — Tako je, veoma sam iznenađen. — Nasmije se i zatrese glavom. — Dobro, kada ste prvi put čuli moje ime?

— Imena nisu važna — odgovori leđeno Master Gregg. — Poznam neke ljude koji imena mijenjaju češće negoli odjeću.

— Ja sam vrlo dobro poznao Aha.

Master Gregg se opasno nasmije.

— Onda znate, zacijelo, i to da je bio izvrstan čovjek — reče.

— Ah se rado smijao — odvrati tiho Morris, još se smješkajući. Nije se mogao tako brzo oporaviti od iznenađenja.

Master Gregg žustro kimne.

— Da, rado se smijao, to je istina. Uхватit ću čovjeka koji ga je onako podlo ustrijelio.

— I ja sam zbog istog razloga ovdje — odvrati promuklo Morris.

— Ne može me nitko nasamariti — reče oštro Master Gregg i razjarenog pogleda. — Vi pogotovo! Ni ta banda me neće zaustaviti. Zauvijek ću ukloniti vođu i onog čovjeka koji je skrivio bratovu smrt. Nadam se da vam je sada sve jasno.

Morris kimne.

— Vi se družite s ljudima — doda lukavo Master Gregg. — Premda se ne zadržavam u gradu, štošta uspijem doznati. Dakle, tko je vođa? Tko je ustrijelio maršala?

— Slušajte, Mast...

— Odgovarajte na moja pitanja! — prekine ga srdito Master Gregg. — Tko je vođa? Tko je ubio mog brata?

Nakrivi glavu i blijedo se osmjehne.

— Možda znate i to kamo kane lupeži otpremiti one sanduke s laž-

nim novcem — nastavi. — Znam da ste vi posrednik. Prema tome, poznajete odnose u bandi, njene ciljeve i planove.

— Vi ste poludjeli! — progunda Morris. Hvatao ga je bijes.

— Imate pet sekundi, Morris! Nakon toga ću pucati. Svaki će od vas lupeža dobiti sedam metaka u leđa. Baš kao što ih je dobio Ah. Počet ću s vama. Vi ste prvi. — Mladić se gnjevno osmjehne. — Osim ako se opametite i propjevate.

Morris se srdito nasmije.

— Odakle vam takva besmislena pomisao da ja...? — započne.

— Jedan! — progovori Master Gregg i raskorači se.

— Ma, poludjeli ste! — pobuni se Morris. — Barem me saslušajte!

— Dva!

Morris se ugrize za usnicu. U Masterovim je očima vidio samo grozničavu želju za osvetom. Ubrzano dišući, ogorčeno se osmjehne i reče:

— Svi me u Durangu smatraju kopačem zlata. Jedino vi vidite u meni razbojnika. Odakle vam to?

— Tri! — izusti prigušeno Master Gregg.

— I ja sam savezni maršal, Master! Urazumite se! — uzvikne gotovo očajno Morris.

Međutim, dovoljno mu je bilo da pogleda Masterove oči i da shvati da je sve uzalud.

Master Gregg je neobuzdan revolveraš. Savezni maršal Ah Gregg je često pričao o njemu, tako da je Morris znao prilično dobro koga ima pred sobom. No, kakva mu je korist od svega toga?

Tu bi zabludu mogao razjasniti jedino Ah Gregg, a on je mrtav.

Morris shvati da mora nešto poduzeti.

Činilo se da je Master Gregg spreman na sve. Bilo je posve vjerojatno da kani uništiti bandu na taj način što će pobiti njezine članove, jednog po jednog.

Morris se gnjevno nasmiješi u sebi. Bila je prava besmislica to što ga Master Gregg izjednačuje s bandom i želi ga, čak, prvog likvidirati.

Master Gregg je stajao spreman da puca. U ispruženoj desnoj ruci držao je čvrsto kolt i nije skidao pogled s Morrisa. Lijeva mu je ruka visjela, spremna da uhvati držak drugog revolvera.

Reče: — Četiri!

Morris više nije imao vremena za dugačka razmišljanja.

U njemu se probudi divlji prkos. Ugrize se za usnicu, pretvarajući se da je očajan i zamišljen, spusti pogled i objesi ramena. Zatim iznenada navali.

Premda je lijevom rukom odmah ščepao Masterovu desnicu, revolveraš ipak okine. Metak prozujt ispod Morrisove ruke.

Morris mu desnu ruku povuče prema dolje, uhvati ga i za ljevicu i istodobno ga udari glavom u rame. Gregg se sruši. U padu ispali još jedan metak, koji odzujt prema večernjem nebu.

Tada se obojica počnu valjati po tlu.

Morris uspije uhvatiti izvučeni kolt i istrgnuti ga Masteru iz ruke i udariti njime.

Već se počelo smračivati kad je Master Gregg došao k sebi.

Morris baci tek napola popušenu cigaretu i digne se. Priđe mu, klekne pokraj njega, prodrma ga.

Master Gregg stenjući sjedne. Uhvati se objema rukama za glavu. Gotovo bez prekida je stenjao i jaukao.

Morris je čekao.

Master Gregg počne kleti. Digne pogled a u očima mu se vidjela nesigurnost, pa i očaj. Pogledavao je revolver u Morrisovoj ruci.

Morris je stajao sasvim miran.

— Žao mi je — reče ozbiljno. — U staji ste pazili na to da se ne približite šerifu. Koliko sam mogao zaključiti, već ste se upoznali s Brastowovim šakama. Brzo ćete zaglaviti ako budete zanemarili iskustva.

Master Gregg se doimao vrlo sumnjičavo. Činilo se da razmišlja o tome kako bi se mogao izvući iz nevolje. Budući da je ostao bez oružja, mogao se poslužiti jedino tjelesnom snagom. Ispitivački je promatrao Morrisa i pokušavao smisliti način kako da ga zaskoči.

— Znači, vi ste Ahov brat — progovori Morris. — Ah je ranjen u ratu. Gdje? U kojem je puku bio? Tko su mu bili oficiri? Vjerujem da biste to morali znati.

Master Gregg umorno zatrepće očima. Prijeđe rukom preko usta i začuđeno pogleda sa strane Morrisa.

— Odgovorite na ta pitanja, Master! — zatraži mirno Morris. — Znam da Ah ima brata, jer se često žalio na tog neobuzdanog momka. — Kiselo se osmjehne. — Što se tiče neobuzdanosti, odgovarate opisu.

Master Gregg se nasloni na drvo i zažmiri.

— U redu, igravimo se malo — promrmlja. — Aha je ranila u leđa krhotina granate. Imao je prilično dugačku brazgotinu.

Morris kimne.

— A gdje je ranjen? — zapita.

— Na Bull Runu. Već za prvih ratnih dana. Bio je tada u sedmom konjičkom puku. Ime pukovnika...

— Master Gregg slegne ramenima. — Žao mi je, Ah nije nikada govorio o njemu, ili sam zaboravio ime. Imali smo kuću... Gdje, Morrise, gdje?

Morris se nasmiješi. — U Romeu u Georgiji — odgovori i dobaci Masteru jedan kolt. — Greggovi su imali sedmoro djece. Neka tetka Martha je pomagala njihovoj majci pri vođenju kućanstva. Potajno je krpala dječacima poderane čarape kako bi ih spasila pred majčinom srdžbom.

Master Gregg se široko naceri. Htio se nasmiješiti ali ga je spriječila bol u glavi.

— Jedan kolt ćete mi posuditi, Master — reče Morris. — Mislim, to bi bilo pošteno.

Master kimne i izmučeno se osmiјehne.

— Moja tetka Martha, Bog joj dao pokoj duši! — uzvikne. — Ah vam je, zaista, mnogo ispričao o nama. Zadržite revolver! Dakle, i vi ste savezni maršal a stigli ste u grad zbog Aha i lažnog novca? Šerif vas je lijepo udesio. Kako vas je mogao uhapsiti? — Ozlojeđeno pogleda Morrisa. Tada zazviždi i promrmlja: — Ne pripada, valjda, i tai Brastow bandi, ha?

Morris zatrese glavom. Ispriča što je za protekla dva dana doživio u susretima sa šerifom i ostalima, ništa ne prešuti. Imao je dojam da i Master Gregg zna ponešto, pa mu je bilo jasno da će tek otkrića obojice stvoriti potpuniju sliku.

Master Gregg ga je šutke slušao. Tek povremeno bi zatresao glavom. Samo jednom se razbjesnio na šerifa i nazvao ga kukavicom. Tek kad je Morris završio, ponovno zazviždi i reče:

— Pa, vi ne znate skoro ništa, Morrise. Kad biste napokon sve otkrili, bilo bi već prekasno. Naime, lupežima postaje gusto u Durangu. Imaju još tri velika sanduka puna lažnih novčanica od dvadeset dolara. Nalaze se u onom skladištu u kojem McGrea izigrava upravitelja. Koliko sam uspio doznati, pošiljka treba da krene sutra uveče. Poznam sve razbojнике poimence.

Gnjevno se nasmije, povuče dim iz cigarete koju je smotao i nastavi:

— Jedino vođu ne poznam. To je pitanje još otvoreno.

Pogleda Morrisa kao da očekuje odgovor.

— Mislio sam da vi to znate — promrmlja. — Razgovarali ste s mnogima, čak i s McGreom. Bili ste i na Freemanovu ranču. Ondje je stanovao moj brat. Namjerno sam izbjegavao ranč iako sam ovdje tri tjedna. Često sam se nalazio u iskušenju da odjašem na Freemanov ranč. Isplatilo se što sam se odupro tim iskušenjima. Navodno je Dunja Freeman bila zaručena s mojim bratom. Kako dugo je on već mrtav, ha? Tek nekoliko tjedana a Dunja Freeman često dolazi u McGreino skladište. Nitko se ne čudi tome, međutim, ja se čudim! Meni je to upalo u oči.

Morris slegne ramenima.

— To dokazuje vrlo malo, Master — reče. — Nesumnjivo, Ah ju je volio. Odakle znamo da je i ona voljela njega?

Master se srdito nasmije. — Banda je ovdje pola godine. Dva su se Freemanova kaubojja zaposlila na ranču baš prije pola godine. Bob Freeman je bio liječnik negdje na Istoku. Sve do prije pola godine. Tada se vratio kući a u međuvremenu je predradnik upravljao rančem. Bob Freeman je bio vojni vidar, a ne liječnik. Lako mogu zamisliti čime se bavio na Istoku.

Morris je bio iznenađen, očito, Master Gregg je bio dobro obaviješten.

Master Gregg nasluti njegove misli. — Ako se načule uši, može se sve saznati. Ja sam otvorio i oči. Živim kilometar odavde kod nekog farmera. Starca kojem se vid i sluh posve očuvao.

Morris se zamišljeno osmjehne.

— Imao sam, zapravo, vrašku sreću što ste mi se isprijekali na putu — zaključiti.

Master Gregg iskrivi lice i uhvati se za glavu. — Ne nazivajmo to srećom, Morrise.

— Bob Freeman je vođa... — promrmlja zamišljeno Morris i zatrese glavom. — Ne mogu to vjerovati. Svakako, Freemanovi znaju ponešto. — Slegne ramenima. — Možda isto toliko koliko i šerif. No, u jedno sam čvrsto uvjeren: uplašeni su. Oboje su jako uplašeni. Duna i rančer.

Master Gregg se kiselo nasmije. — Brastowova ruka je teška kao i vaša, Morrise. Glava mi neće podnijeti još jedan takav udarac. Kad sam saznao da je Orson Benton ranjen, da je dopremljen na Freemanov ranč i da su kod njega još dvije tisuće dolara, odmah mi je bilo jasno što će razbojnici poduzeti.

Htio sam odjahati na ranč i vidjeti što će se zbiti. Hoće li razbojnici bučno napasti, onako kao što se, na žalost, dogodilo, ili će se sve riješiti tiho? Ovo posljednje bi mi bio dokaz da je Bob Freeman vođa bande. Jedini koji je mogao omesti razbojnika i mene, bio je šerif. Pokušao sam ga zaustaviti. — Zastenje i opipa glavu. — Na žalost, u posljednje vrijeme kao da me prati smola. Kad sam stigao na Freemanov ranč, već je sve bilo gotovo. Benton je bio mrtav a na ranču je vladala zbrka. Jedino, nisam vidio šerifa, iako sam znao da je odjahao na ranč. Dobro, kakvu ulogu igra on?

— Lee Brastow je zabio sebi u glavu da mora na svaki način spriječiti rat s razbojnicima. Sa svog stajališta je u pravu. Nastoji izbjeći to da razbojnici, preplašeni nečim, počnu ubijati nevine ljude. Ako ih obuzme panika, razbojnici će sumnjati na sve i svakoga.

— Trebalo je da već odavno poduzme nešto! — vikne Master Gregg. — Još onda kad se pojavio ovdje moj brat. Međutim, on ga je, po svoj prilici, ostavio na cjedilu kao i vas.

— Brastow misli na grad.

— A na što mislite vi, Morrise?

— Na lažni novac — odvrati Morris. — Na tri puna sanduka! Zatrese glavom.

— Moram ga se dokopati, Master — doda. — Ako i ne uspijem u Durangu uhvatiti vođu bande, moram pronaći novac. Moram spriječiti razbojnika da pare prevezu opet u neki drugi grad.

Master Gregg puhne. — Dakle, svatko ima svoje brige, nije li tako? Znaite, ja nisam moralan kao moj

brat, i to imajte na umu. Ja želim vidjeti te ništarije kako leže na blatnoj ulici, mrtvi. Svi, jedan za drugim. — Zagleda se Morrisu u oči. — Ako ne otkrijem tko mi je ustrijelio brata, neka svi plate glavom. Novac me ne zanima.

— Ah mi vas je dobro opisao, Mastere. Ništa drugo nisam ni očekivao od vas.

— Prema tome, sada znate na čemu ste.

Morris kimne, donekle zabrinuto.

— Osveta je pravo zlo — reče. — Ah se ne bi složio s vašim namjerama. On je bio maršal. Imao je drukčije ciljeve i ideale.

Master Gregg se ogorčeno nasmije. — Da, za svoj je posao dobivao stotinu pišljivih dolara mjesečno.

— Ne smijete sve kroz novac gledati.

Master Gregg polako ustane. Pri tome zastanje nekoliko puta.

— Moj brat i ja smo bili posljednji članovi obitelji Gregg koji su preživjeli rat. To ne mogu zaboraviti ni za tren.

Morris kimne. — Razumijem vas — reče. — No, ako nastavite ovako, onda neće više biti ni jednog Gregga. Nemojte i zbog toga okrivljavati rat, jer ćete sami izazvati svoju propast. Shvatite to.

Master Gregg odmahne rukom.

— Što ćemo sada? Hoćemo li se udružiti? — zapita i kratko se nasmije. — Možete se potpuno pouzdati u mene, možda isto onako kao što biste se pouzdali u mog brata.

— Moj cilj nije osveta — izjavi tiho Morris.

Master Gregg trzne ramenima. Sagne se, podigne šešir, stavi ga na glavu i povuče na čelo.

Morris se najednom sjeti: I Ah Gregg je tako nosio šešir.

Master Gregg priđe doratu pa pritegne kolan, koji je Morris popustio.

— Smračilo se — reče. — Ako želite, mogu vam pokazati gdje su sanduci s novcem.

Morris se nasmiješi: — To me zanima. Vrzma mi se već po glavi misao kako bismo mogli upecati vođu.

— Ma, vođa je Bob Freeman! Kažem vam to već sada. Ako je u to upetljana i Dunja, mogu samo kazati da mi je žao.

Master Gregg opipa revolver, spusti ga u korice i popne se u sedlo.

— Vođa će dospjeti pred sud — reče odlučno Morris. — I svi ostali koje uhvatimo.

— Vidjet ćemo kako će se razvijati događaji — odvрати nemarno Master.

Morris uzjaše.

Spuštali su se prema gradu a kad su se pojavila svjetla, Master zauzvisti konja.

— Osjećam se prilično nelagodno zbog toga što imam samo jedan revolver — reče. — Šerif vam je oduzeo oružje, i sada ga nitko ne koristi. Mislim da bi bilo dobro da ga uzmemo.

Budući da je htio još jednom porazgovarati s Brastowom, Morris se složi s tim.

IX

Produže i pred gradom skrenu u luku, tako da izbjegnu glavnu ulicu. Kroz tihe i mračne prolaze stigaju do šerifova ureda.

Zaustave se u sjeni staje i oprezno skliznu sa konja.

— Unutra je mrak — reče zlovoljno Master Gregg. — Vjerojatno je odjahao na Freemanov ranč. Kao što čujem, zagledao se u Dunju Freeman, pa ipak nastoji ostati po strani. Samo, i zbog toga bi mogao izgubiti glavu.

— Možda se, premda je po strani, i on bavi nekim mislima — odvratí Morris.

Master potraži u tami njegov pogled.

— Osjećate strahopoštovanje pred svakim čovjekom koji ima zvijezdu na prsima, jer li? I vi ste nekakav čudak — promrmlja. — U staji se ništa ne miče. Idem vidjeti kakvo je stanje.

Odmah krene. Sjena mu iščezne u tami.

Začuje se škripanje vrata.

Master se ubrzo vrati. — Kao što rekoh, odjahao je. Kladim se, na Freemanov ranč. — Nervozno se nasmije. — Taj šerif je pravi tikvan. Ide ravno u pakao, uvijek iznova dok ne zaglavi u njemu. Vidjet ćete.

Morris uhvati riđanove uzde.

— Dakle, produžimo prema skladištu — šapne Masteru.

Uzjašu, malo se vrate i tada skrenu na sjever.

Nekoliko kuća od skladišta, opet se zaustave, sjašu i privežu konje za drvo pa produže pješice.

— Ima li stražara? — zapita Morris.

— Nema — odgovori Master. — Nisam nikada vidio ovdje ljude. Ipak, preporučljiv je oprez. Sprijeđa u kući stanuje McGrea s nekoliko ljudi.

Pogurivši se, tiho potrče kroz tamu. Morris izvuče revolver. Obuzela ga je lovačka groznica. I Master Gregg kao da je bio vrlo uzbuđen. Trčao je tako brzo da ga je Morris jedva slijedio.

Iza jedne hrpe dasaka bace se na zemlju.

Master pokaže prema potpuno mračnoj suši. Bila je niska i malezna.

— Eno, ondje je novac — prošapće.

Morris pogleda u tamu. — Jeste li vidjeli novac, Mastere?

— Vidio sam tu Strowbridgea one večeri kad je Orson Benton zamijenio zlato — odvratí Master.

— Htio bih malo bolje razgledati tu sušu — promrmlja Morris i osvrne se.

— Sumnjate?

— Ne — odgovori Morris — ali želim biti siguran.

— U redu. Hajdemo!

Pogurivši se, prišunjaju se suši. Bila je zaključana.

Međutim, Master Gregg se snađe i u toj situaciji. Izvuče iz džepa komad žice i počne petljati oko brave, zatim reče kratko: — Otvoreno!

Morris je u međuvremenu gledao oko sebe. Nigdje se nije ništa micalo.

— Tiho je — izjavi.

Master Gregg je htio odmah ući u sušu, ali ga Morris uhvati za ruku. Nije vjerovao da bi razbojnici ostavili novac bez straže.

— Ako glasno progovorim, to je znak da sam u škripcu — šapne Masteru i odgurne ga u stranu. Opresno otškrine vrata i uđe.

Odmah osjeti kolt na leđima, te u prvi tren pomisli da je to Masterov

revolver. No, nije se radilo ni o kakvoj šali. Sa strane osjeti nečiji dah na licu, i smjesta reče glasno: — Hej, pa to je prijateljska posjeta!

U istom trenu zatvore se iza njegova vrata.

Sve se zbilo u djeliću sekunde. Zatreperi plamičak šibice. Morris razabere koso iza sebe jednog čovjeka, dok je drugi ležao, napola ispružen, na nekom sanduku i držao u jednoj ruci šibicu a u drugoj revolver.

— Dakle, McGrea može tragati do besvijesti — reče čovjek iza Morrisa.

Pritisak cijevi na leđima oslabi. Šibica se ugasi. Morris nasluti da čovjek iza njega podiže revolver kako bi ga udario po glavi. Nagne se u stranu, zabije mu lakat u želudac i udari ga šakom. Tada se pogne i izvuče kolt.

Čovjek na sanduku zapali drugu šibicu. Međutim, smjesta je baci, skoči na noge i navali. Morris ponovno zamahne. No, samo ga okrzne po ramenu. Njegove ga šake pogode u lice, zatetura natraške i naleti na vrata. Ona, na njegovo iznenađenje, popuste i otvore se, a on se nađe na podu.

Master je upravo htio ući.

Morris munjevito ustane i zamahne revolverom. Prišapne Masteru da zatvori vrata.

Ustanovivši već da suša nema prozore, upali šibicu. Kraj vrata je stajao Master.

Potrošili su tri šibice prije nego što su pronašli petrolejku. Morris je zapali, smanji fitilj i postavi je iza jednog bureta, kako ne bi svjetlo moglo prodrijeti kroz pukotine na

vratima. Uspijevali su razabrati predmete.

Morris puhne i obriše znoj sa čela. Imao je vrašku sreću. Razbojnici su, vjerojatno, dobili upute da izbjegavaju u gradu bilo kakvu buku koja bi mogla primamiti znatiželjnike. Ta mu je okolnost spasila život. Da su odmah pucali, ne bi sada imao priliku da razmišlja o svemu tome.

Osvrne se, ali nigdje nije vidio ona tri sanduka o kojima je govorio Master Gregg.

— Eno, tamo su — reče brzo Master primijetivši njegov zbunjeni pogled.

— Pa, to su košare — odvrati sumnjičavo Morris.

— Onda je novac u košarama — zaključio Master. — Uostalom, nisam još nikada bio tako blizu.

Na košarama su se nalazili lokoti. Međutim, Master Gregg je i s njima izašao na kraj. Uopće, on kao da je dorastao svemu osim udarcima po glavi, pomisli Morris smiješeći se.

Taj smiješak iščezne kad je Master počeo otvarati košare.

Mladić zastenje i zagrabi objema rukama novac. — Bogati smo — uzvikne.

— Da, da, opijajte se tim prizorom — reče ironično Morris. — On vam mora biti dovoljan do kraja života.

Master baci snopove novčanica u košaru. — Sve je to lažno, neupotrebljivo!

U tom trenu, dok je gledao kriotvorene dolare, Morris je čvrsto odlučio da ih otme razbojnicima. Inače će ih oni prevesti u neki dru-

gi grad, i tko zna da li će ikada uspjeti da ih se dočepa.

Mahne Masteru i potraže konopac. Opet ih posluži sreća. Imali su gotovo previše sreće, činilo se Morrisu, i slutio je da će se situacija uskoro izmijeniti.

Svezali su obojicu razbojnika, ali nisu pronašli nikakvu krpu kojom bi im mogli začepiti usta.

— Što sada, Morrise? — prošapće Master. — Hoćete li novac...

Morris kimne. — Idem van. Ti ugasi svjetiljku, sinko! Možda su vani neka kola.

Master zatrese glavom. — Nema nikakvih kola! Cijelo je dvorište posve prazno. Jedino na ulici stoje kola s platnenim krovom, no ne možete prihvatiti takav rizik.

Morris se ugrize za usnicu.

— Najjednostavnije je da spalimo taj papir — predloži žurno Master Gregg. Oči mu oduševljeno zasjaju. Svidjela mu se ta zamisao.

Morris ga pljesne po ramenu. — Bogami, imate soli u glavi, Master!

Mladić se zadovoljno naceri. — Ondje je petrolej. Njime ćemo... Tiho!

Obojica su se ukočila i zaustavila dah. Nijemo se pogledavši, napeto su osluškivali. Jasno su se čuli koraci, netko je išao kroz dvorište.

Prolazile su grozničave sekunde. Obojica su uperili revolvere u vrata. Master Gregg vidljivo proguta slinu.

Upravo u tom, najnezgodnijem trenutku počne se buditi iz nesvijesti jedan razbojnik. Pri tome je glasno stenjao. Master klekne kraj njega i pokrije mu rukom usta. Razbojnik se počne gušiti. Master zapre-

pašteno povuče ruku, a razbojnik se odmah zakašlje. Morris je jasno vidio da sve to trga živce mladiću.

Master prisloni razbojniku revolversku cijev uz sljepoočicu. — Šuti!

Hladna revolverska cijev i Masterov oštar glas brzo vrate razbojnika u grubu stvarnost, smjesta zanijemli.

Master se uspravi i polako priđe vratima. Vani je sada bilo tiho. Morris nije uspio čuti da li se onaj čovjek udaljio iz dvorišta ili je samo zastao negdje. Napetost ne popusti.

Sekunde su sporo kapkale, a minuta se pretvori u pola vječnosti.

Master Gregg uzbuđeno puhne. Čvrsto je stezao revolver, i nije moglo biti nikakve sumnje da bi odmah pucao.

Iznenada se okrene i vrati do razbojnika koji su ležali na podu. Pritisne jednome revolversku cijev na prsa.

— Koliko lupeža ima sprijeda u kući? — zapita poluglasno, ali tako određito da nije moglo biti nikakvih sumnji.

Za tren je vladao tajac. Tada odgovori jedan od njih: — Ondje je samo Caesar O'Hagerty. Svi su ostali krenuli za Morrisom.

— Slušaj me dobro, Panse Movare — progunda gnjevno Master Gregg. — Na svako ćeš pitanje dati samo jedan odgovor, i to onaj pravi! Kako to da su krenuli za Morrisom?

— Mi znamo da je on maršal.

— Morris nije maršal — reče hladno Master. — Ipak, treba da ga se bojite, a i mene. Ja sam brat Aha Gregga. Tko je podlo ubio mog brata? Tko je to učinio?

Morris se smrknuto osmjehne. Vrijeme je radilo protiv njih. Jasno mu je bilo da ne mogu vječno ostati u toj suši, pored košara s lažnim novcem, pa ipak, nije prekidao ni požurivao Mastera. I njega su zanimali odgovori.

— To ne znamo — javi se drugi razbojnik.

— Ti zaveži, Whitley! — prosikće Master, koji je, čini se, poznao sve te lupeže. — Hajde, Panse! Čekam odgovor!

— Maršala su slijedili Jeff Tesman i Whit Strong. Međutim, tko ga je...

— To mi je dovoljno — zaključio mirno Master i uspravi se. — Oni neće imati vremena ni da se pomole bogu prije smrti.

Tada gurne Whitleyja.

— Ti ćeš mi kazati tko je taj slavni vođa — reče odrešito. — Svaki mora nešto odati, tada nećete moći da predbacujete jedan drugome.

Zavlada tjeskobna tišina. Master se naginjao sve više prema naprijed. Sjena njegova revolvera na zidu bila je velika i prijeteća.

Whitley uznemiren počne okretati glavu lijevo-desno.

— Freeman! — izgovori prigušeno. — To baš i nije tajna.

Master Gregg se naglo uspravi. Glasno je disao.

Morrisa je iznenadio taj odgovor.

Master izvuče kantu petroleja s police iznad razbojnikâ.

— Sada će biti vraški vruće unutra — promrmlja. — Zao mi je, no valjda će vas spasiti vaš vješti vođa.

Noseći kantu, pođe prema košarama.

— Manite se toga, Mastere! — naredi strogo Morris. — Iznesimo košare u dvorište!

Master Gregg zastane kao ukopan. Ipak, pokori se i iziđe za Morrisom.

U dvorištu je bilo tiho. Onaj čovjek se, očito, vratio u kuću.

Morris i Master donese košare. Istresu iz njih lažni novac i poliju ga petrolejom. Kad su ga htjeli zapaliti, dovikne im netko iz pravca kuće.

Cijelo su vrijeme to očekivali. Iz suše je prodiralo vrlo blijedo svjetlo, jer se petrolejka još nalazila iza bureta, ali ih je, ipak, otkrilo.

Morris baci šibicu, na hrpu dolara, natopljenih petrolejom. Odmah lizne uvis plamen i zašišti; obasja cijelo dvorište.

Masterov je metak pogodio cilj. Pri treperavu sjaju vatre vidio je pored kuće čovjeka kako se ruši. Njegov je kolt praskao, ali su plamičci iz cijevi bljeskali okomito prema zemlji.

Morris i Master se vrte do suše. Držeći u rukama revolvere i osvrćući se na sve strane, stajali su kraj njezina zida i promatrali plamen.

U gradu su već zapazili vatru. Čuli su se povici.

Morris iščupa jednu letvu, pritrči vatri i malo raširi novčanice, koje su loše gorjele, kako bi plamenu dao više zraka. Znao je da će se dvorište uskoro napuniti znatiželjnicima.

Master mu pomogne donijevši još petroleja. Kad su se pojavili prvi ljudi, ispali prema njima cio bubnjić.

Sada je vatra, pucketajući i sipajući iskre, proždírala brdo lažnog

novca. Morris se stalno služio letvom a Master mu je sipao petrolej.

Napokon se obojica povuku. S ulice je dopirala vika i koraci.

— Vrijeme je da pobjegnemo, Morris — predloži Master Gregg.

Morris se osvrne. Bojao se da bi varnice mogle zapaliti okolne građevine. No, ta je zabrinutost bila neosnovana, jer nije bilo vjetrova. Plamen se već smanjivao. Uokolo su lepršali ostaci izgorjelih novčanica.

Na ulazu u dvorište pojave se opet ljudi. Netko opali nekoliko puta.

— Hajdemo! — reče Morris.

Hitro se vrate do konja, koji su ih čekali pod drvećem. Uzjašu i, premda se nisu unaprijed dogovorili, krenu u istom pravcu.

— Eto, pretvorili ste novac u dim — promrmlja Master Gregg. — Izvršili ste svoj zadatak. Sve ostalo spada u moju nadležnost.

Morris se kratko nasmije.

— Nisam prevalio toliko kilometara samo radi novca. Došao sam u Durango i zato da predam sucu Ahova ubojicu i one koji raspačavaju krivotvoreni novac.

Master Gregg je neko vrijeme šutio. Progovori tek kad su izašli iz grada:

— Možda ste u pravu, Morris. Vjerojatno bi i moj brat zauzeo takvo gledište. No, ja sam drukčiji. Moj su život sedlo i dva revolvera, s kojima rješavam svoje probleme. Došao sam ovamo da osobno sudim. Moj je soj takav, i vi to znate.

Morris kimne. — Naravno, znam. Ah je bio divan momak. Jednostavno, ne mogu zamisliti da njegov brat...

— Uzalud trošite riječi! — prekine ga osorno Master Gregg. — Ne možete me ganuti.

Morris se gorko osmjehne u sebi. Susreo je već mnogo takvih neobuzdanih momaka. Rat ih je istrgnuo iz svagdanjeg života, nametnuo im lutanje, i vrlo malo ih je moglo pronaći put povratka. I Master Gregg spada u tu skupinu. Uvijek osamljen, uvijek nemiran, potuca se zemljom. Kao i mnogi drugi, neprestano traži nešto što ni njemu nije jasno. Đavo će ga znati što goni te ljude. Možda vjetar? Ali, kako da se riješi ta zagonetka, kad ni oni ne znaju razlog svog lutanja? Ima ih vrlo malo koji su u duši zli. Većinu je gruba sudbina natjerala na takav život. Tek poneki se opamete i vrate na pravi put. Tek poneki.

— Sada vam je sve jasno — reče nakon poduže šutnje Master. — Možda bi trebalo da se razidemo. Ja ću upasti na Freemanov ranč s koltovima u ruci i rigat ću vatru. Nitko me neće spriječiti.

Morris uzdahne. — Savezni maršal Ah Gregg je uvijek obavljao časno i pouzdano svoje zadatke — promrmlja. — Zapravo, ime Gregg je bilo na vrlo dobru glasu. Stoga dugujete ponešto svom bratu. Ja mislim tako.

— U pravu ste — odvrati žustro Master. — Dugujem ponešto bratu. Stoga i kanim platiti dug hijenama na Freemanovu ranču.

— Ah Gregg je, kao i mnogi njegovi prijatelji, umro za nešto drugo. Nisu pali za cilj koji ste vi sebi postavili. Vi ste uvijek bili osamljeni, Master. Ako ovdje zaglavite, nitko neće doći da vas osveti.

— A koliko je Ahovih prijatelja ovdje? — odvrati razjareno Master. — Samo vi!

— Ako ja ne uspijem, doći će netko drugi — odvrati Morris. — Taj je niz beskrajan. Ima nas malo, a ipak bezbroj. Shvatite to!

Šutke su jahali.

Morris je naslućivao Masterovu ogorčenost, i pitao se, nije li to već početak.

X

Lee Brastow digne pogled prema prozoru. Čuo se topot kopita. Najednom ga ispuni nekakva nada.

No, tada ustanovi da stiže više konja, a ne samo dva. Jahači su upravo ulazili u dvorište Freemanova ranča.

Jeff Tesman se zlobno osmijehne i priđe prozoru.

I Whit Strong ustane i pristupi mu.

— Ništa — reče zlovoljno. — Ti klipani kao da su propali u zemlju. Trebalo je da tog Morrisa već prvog dana uklonimo za sva vremena.

— Sada još samo kaži da sam ja kriv! — promrmlja razdražljivo Tesman.

Strong mu položi ruku na rame.

— I McGrea je pogriješio — napomene. — Umiruje li te to?

Tesman strese njegovu ruku s ramena. — Makni se! — uzvikne grubo.

Whit Strong prezirno puhne.

— Zašto već ne krenemo? — promrmlja.

— Ne razbijaj sebi time glavu — odvrati podrugljivo Jeff Tesman.

Počne koračati kroz sobu i zaustavi se pred Brastowom.

— Tvoji su dani, možda i sati, već odbrojani — reče zajedljivo. — Možda ti se Freeman smiluje ako napokon otkriješ sve karte. Bez sumnje, znaš tko je onaj klipani koji ti je oteo Morrisa. On je njegov drug, zar ne? Pošto jedan savezni maršal nije mogao ovdje ništa postići, sada pokušavaju udvoje. Je li tako?

Lee Brastow se prkosno osmijehne.

— Čak i da znam nešto, Tesmane, ne bih ništa kazao — odgovori.

Sada mu je bilo jasno da je počinio mnogo grešaka. U gradu mu se skoro svaki dan pružala prilika da se suprotstavi Tesmanu i njegovim ortacima. Kajao se što je tako uludo propustio te prilike. Uzdahne. Proigrao je svoje u gradu. Cijelo je vrijeme nastojao zadržati sebe i građane Duranga izvan svega toga, grčevito je to nastojao i primao mnoge niske udarce, a ipak nije uspio. Naprotiv, upadao je sve dublje i dublje u probleme oko lažnog novca. Sada, kad je slutio da se njegov životni put primiče kraju, neprestano se pitao da li je sve moglo ispasti drukčije. Kad bi se nekako uspio izvući iz ovog škripca, pokušao bi ispraviti sve one pogreške koje se još mogu popraviti. To se zaklinjao sâm sebi.

Iz kuće su dopirali uzbuđeni muški glasovi, kao da se nešto dogodilo.

Tesman i Whit Strong se pogledaju.

Strong nehajno slegne ramenima.

Međutim Tesman ga pošalje van. — Provjeri o čemu se radi! — zapovijedi.

— Netko se jako uzbudio zato što su pronašli govno njihovih konja ili neku sličnu glupost — promrmlja Strong i lijeno iziđe.

Nemir u kući je bio sve očigledniji. U dvorištu su rzali konji.

Lee Brastow opipa čvorugu na glavi. Nešto se dogodilo, zaključio je već, nije bilo potrebno da za to napreže svoju bolnu glavu.

Whit Strong se vrati u sobu. Zapravo, uleti. Pogleda ih jednog, pa drugog, i u prvi tren se samo nasmije. Tada reče prijeteci: — Sada te, neće više ništa spasiti, Brastowe.

Tesman ga bijesno pogleda.

— Što je? — zapita.

Whit Strong se podboči šakama o bokove. Dugo je promatrao Tesmana prije nego što se udostojao odgovoriti.

— Poraženi smo, Jeff. Siromašni smo kao crkveni miševi. Morris i onaj stranac su bili u gradu. Uspjeli su nadmudriti onu trojicu i spaliti novac. Ja sam odmah kazao da su oni iz policije. Sve je propalo. Sve! Svi oni dolari sada su samo pepeo. Tko će nam sada isplatiti naš dio? Hajde, kaži mi to!

Jeff Tesman problijedi, ustukne korak-dva i ugriže se za usnicu.

— Kako se to moglo dogoditi? — zapita prigušenim glasom.

Whit Strong se jetko nasmije i trzne ramenima.

— Onaj Whitley nije nikada ništa vrijedio — promrmlja. — Isto tako, nije mi jasno kako se vođa mogao tako pouzdati u Pansea i Caesara. Da, savjet iskusnijih ljudi

više nije važan, nitko se ne obazire na njega.

— Ta, bili su trojica — reče očajno Tesman. — Kako su mogli ti lešinari upasti u sušu? Nećeš, valjda, kazati da je Panse...

— Savladali su ih. Panse i Whitley su bili u suši. Caesar je prekasno primijetio što se zbiva, ranili su ga. Ipak, on je barem krenuo ovamo, dok su Panse i Whitley, sudeći prema svemu, dali petama vjetra. Naime, ne mogu zamisliti da bi njih dvojica krenuli u potragu za onim klipanima.

— I, što se zaključilo? — zapita bijesno Tesman.

— Gazda namjerava objesiti maršale. — Whit Strong se pakosno nasmije. — Što ćemo dobiti time? Moj udio u lažnom novcu iznosio je sto tisuća dolara. Zbog toga sam surađivao i vukao one proklete košare iz jednog grada u drugi. Od početka sam zahtijevao da se istodobno svi- ma mijenjaju pare. No, najprije se rasparčao vođa lažni novac, zatim je došao na red McGreinov dio. Sada više nema para. Tko će mi vratiti mojih stotinu tisuća, zar gazda? Ili ona oba maršala, ha?

— Moramo ih pronaći — reče odlučno Tesman. — Oni su u stanju da nam natovare na vrat velik čopor.

— Učinili smo previše grešaka, Jeff — odvrati Whit Strong. — Zdrav razum mi kaže: Bježi odavde što prije! I, upravo to ću učiniti.

— Nitko se neće povući! — reče hladno Tesman. — Barem dok ne likvidiramo maršale, a za to nam je potreban svaki čovjek. Je li Caesar kazac gdje su sada?

— To ne zna. Ma, te tri budale su nam sve upropastile. Trebalo bi da gazda započne potragu za Panseom Movarom i Jimom Whitleyjem, pa da im oderemo kožu. Novac je zauvijek nestao. Nitko nam ga ne može vratiti, nitko, čuješ li, Jeffe?

— To još nije razlog da odeš — odvrati Jeff Tesman. — Pokušaj li to, onda nisi bolji od Movara i Whitleyja.

— Kako to misliš? — Whit Strong se razdražljivo nasmije. — Ne može me više nitko zadržati. Ako si pametan, poći ćeš za mnom.

Tesman zatrese glavom i ledeno se nasmije.

Lee Brastow zaustavi dah. Nadao se da će se ta dva lupeža sukobiti. Tada bi mu se pružila šansa. Oprezan i spreman na skok, pritajio se na stolici i napeto čekao.

— Ne može nas nitko zadržati, Jeffe — ponovi Whit Strong.

— Ne govori o nama — reče oštro Tesman i spusti ruku na revolver. — Govori o sebi!

Lee Brastow pogleda jednog, pa drugog. I Strongova je ruka skliznula na držak.

Serif se grozničavo pitao da li će mu se ukazati nekakva prilika.

Whit Strong se povuče gotovo do vrata.

— U Durangu se nizala pogreška za pogreškom — reče. — Nitko ne može zahtijevati od mene da sada ispaštam zbog njih.

— O kakvim pogreškama govoriš?

— Podsjetit ću te samo na one tri protuhe koje su prije nekoliko dana prošle ovuda. Zadržali su se puna dva dana u gradu. Nitko se nije

pobrinuo za njih, iako sam vas ne-
prestano opominjao. Čvrsto sam
uvjeren da su oni napali Orsona
Bentona. Sada vidite što se rodilo
iz toga. Te tri vucibatine su nam
zakuhale lijepu kašu. Mene nije nit-
ko htio poslušati, a sada kažem:
Nestanimo odavde! Ako me ni ovaj
put nitko ne poslušaj, barem ću ja
poslušati svoj razum.

— Svi moraju ostati na okupu! —
prošikće Jeff Tesman i gnjevno se
osmjehne.

— Ja neću — odvrati Whit
Strong.

Tesman kimne. — I ti ćeš ostati!

— Mene se morate odreći još
ovog trena.

— Ne gubi živce, Whit!

— Bez brige, sasvim sam pri
sebi.

— To ti se samo čini — naruga
se Jeff Tesman a smiješak mu po-
stane ciničan.

Stajali su jedan nasuprot drugo-
me, spremni za borbu.

Lee Brastow napne sve mišiće.
Obuzela ga je gotovo nekakva groz-
nica dok je čekao trenutak sukoba.

Protivnici su se raskoračili i ne-
tremice gledali jedan drugoga u
oči. Obuhvatili su rukama revolvere.

Jeff Tesman se doimao smireno i
hladnokrvno. Konačno, znao je da
su u kući njegovi drugovi. Čak i
ako pobijedi, Whit Strong još neće
moći da pobijedi. Ta spoznaja kao
da mu je pružila potreban mir.

I Whit Strong je razmišljao o si-
tuaciji. Postajao je nervozan.

Lee Brastow je sve to vidio, i na-
slutio tko će pobijediti. Jeff Tes-
man je imao čvršće živce.

Na Strongovu su se čelu već sjajile prve kapljice znoja. — Ti si pravi tikvan, Jeffe! Pa, već dugo smo zajedno.

Jeff Tesman se zlobno nasmije. — To ne igra nikakvu ulogu kad netko želi kidnuti prije vremena.

Te su riječi jasno izrazile odluku.

Whit Strong povuče revolver iz korica i baci se u stranu.

Jeff Tesman je imao ne samo čvršće živce, već je bio i brži. Pokreti su mu bili smireni, sigurni, a ipak brzi.

Whit Strong naleti na njegov metak.

Lee Brastow skoči na noge.

Međutim, Jeff Tesman mu dade do znanja da se prenaglio. Okrene revolver, a iz cijevi bljesne još jedan plamen.

Toplo tane prozuri šerifu tik pored lica i prisili ga da se opet sjedne.

Jeff Tesman se nadmoćno osmjehne. — Nisam ja tako glup kao Whit Strong. Zapravo, trebalo je da to znaš, Lee.

Lee Brastow samo proguta slinu, nije mogao izustiti ni riječ.

Na čelu se nalazio Antonio McGrea. S koltom u ruci, korakne preko praga. Iza njega su se gurali razbojnici i svi su držali revolvare.

— Što je? — zapita McGrea. — Zašto niste došli? Čekamo vas.

Jeff Tesman gurne kolt u korice.

— Whit nas je htio napustiti — objasni. — Htio je revolverom prokrčiti sebi put.

U sobu su ulazili razbojnici. Zbunjeno su gledali Whita Stronga, koji se ispružio na podu, bio je mrtav, to se jasno vidjelo. Kao da je neobuzela nekakva tjeskoba.

Jeff Tesman srdito puhne. — Što sam drugo mogao učiniti, Antonio?

McGrea se bljedo osmjehne. Osvrne se, prijeđe pogledom po svima i progunda: — Sve je u redu, Jeffe! Sada nam je potreban svaki čovjek. Upamtite to. Na konje!

Razbojnici izidu.

McGrea pogleda šerifa. — To vrijedi i za vas, Brastow.

Lee Brastow ukočeno ustane, pogleda Tesmana, pa McGrea. Njihovi mu pogledi nisu odavali ništa dobro. — Kamo? — zapita promuklo.

McGrea ga uhvati za ruku i gurne prema vratima. — Na groblje — reče zajedljivo.

Lee Brastow potrči. Hodnik je bio prazan. Skine s kuke svjetiljku, baci je i potrči iz petnih žila. Znao je da mu je to jedina šansa.

McGrea je skočio za njim, povukao revolver i opalio. Prvim je metkom promašio, a onda se smračilo. Nekoliko sekundi kasnije zagrmi i Tesmanov kolt. Obojica potrče za šerifom.

Lee Brastow je nestao.

Na kraju hodnika sretnu McGrea i Tesman svoje drugove, koji su se, privučeni hicima, vratili u kuću.

— Pripazite na konje! — vikne bijesno McGrea.

Tada se hitro okrene i počne vraćati. Pratili su ga Tesman i još nekolicina.

— On je u nekoj sobi! — uzvikne razjareno McGrea i nogom otvori jedna vrata. Odmah se zaustave. U sobi je bilo mračno. — Izidi, Brastow! — vikne on i opali.

Tada upadnu u prostoriju. Dočeka ih hladan zrak. Prozor je bio otvoren a vjetar je jezivo njihao zastore. Pritrče prozoru! Tesman strgne zav-

jese, a McGrea opali u noć. — Stani, Brastow! — vikne nekoliko puta.

Uto ugledaju iza grmlja neku sjenku.

— Ondje je! — uzvikne jedan razbojnik. Odmah prasne četiri-pet revolvera.

Iskoče kroz prozor. Pucajući i vičući, potrče preko čistine iza kuće. Dojaše u galopu nekoliko razbojnika koji su već uzjahali pred verandom. U toj općoj zbrci, McGrea je promuklo izdavao naredbe.

Među razbojnicima zavlada napokon red. U široku lancu krenu na sjever. Vikali su i pucali, međutim, Lee Brastow kao da je ispario.

XI

Morris stegne revolver i uspravi se. Zastane i bijesno opsuje u sebi.

Uto dotrči Master Gregg. Iza nje ga su bljeskali plamičci iz cijevi.

Morris se kolebao da li da otvori vatru ili ne. Ipak, obuzda se i javi Masteru.

— Bježimo, Morrise! — dovikne zadihano Master. — Cio nam je čopor za petama.

— To vidim i čujem — odvrati jetko Morris. — ~~Baš~~ ste spretni.

Master samo ~~zabunjen~~. Obojica potrče na zapad, preuz konjima. Poslije stotinjak metara se bace u travu.

Razbojnici su izgubili s vidika Mastera. Još vičući uzbuđeno i pucajući, produžili su na sjever.

Master je jedva hvatao zrak. Kašljucio je i pljucao.

— Što se dogodilo? — upita nakon nekog vremena Morris. — K vragu, čemu ovaj vatromet?

Master pljune i sarkastično se nasmije. — Ti lupeži progone, zapravo, šerifa.

— Brastowa?

— Dabome! A tko je još šerif ovdje osim te ptičice?

U daljini su razbojnici još tragali za bjeguncem. Ipak, sada su manje pucali. Već ih se nekoliko vraćalo.

— Gdje je sada Brastow? — zapita Morris.

— Leži negdje pokraj kuće. Onesviješten...

— Skočio mi je na leđa — objasnio brzo Master. — Stajao sam kraj kuće a s prednje strane, pred verandom, penjala se banda na konje. Iznenada je iz kuće doprla opet pucnjava. Zavirio sam kroz prozor, ali nisam ništa vidio. Skamenio sam se od čuda kad se prozor iznenada otvorio. Pojavila se nekā sjenka. Nisam mogao tako brzo pobjeći. Skočio je na mene. Tada sam ga udario. Što sam drugo mogao učiniti? U kući je, dakako, vladala strka. Odvukao sam ga malo u stranu, tako da ga ne otkriju odmah. Međutim, morao sam ga brzo napustiti i pobjeći. Započela je pucnjava. Potrčao sam što sam brže mogao. Tada je netko povikao Brastowu da smjesti stane. No, pucali su za mnom.

— Znači, Brastow još leži ondje?

— Ako ga nisu već pronašli.

~~Morris~~ zabunjeno ~~zatrese~~ glavom. — Baš je to čudno. Zar se Brastow opametio i htio poduzeti nešto na svoju vlastitu ruku?

— Ne vjerujem — odvrati prezirno Master. — Dopustio je da ga zaskoče, bio je bez oružja. To sam zamijetio kad sam mu htio izvući revolver iz korica. Već prije toga se pucalo u kući. Možda se odupro kad

su ga napali. U svakom slučaju, dopustio je Bobu Freemanu da ga smota. I moj brat je nasjeo tom lupetu i njegovoj kćeri. Platit će mi zbog toga. — Zareži kao pravi tigar. — Samo, nisam uspio ustanoviti da li su Freemanovi u kući. Razabrao sam McGrein glas. Čini mi se da on ima glavnu riječ na ranču.

Morris ustane.

— Potražimo Brastowa, Mastere. — U redu — odvrati bijesno Master. — Ako mislite da Brastow vrijedi toliko, hajdemo. Izložimo se opasnosti radi njega.

Oprezno se šunjavući, počnu se vraćati prema kući. Stotinjak metara ispred prvih građevina, ispruže se na zemlji.

I razbojnici su se vraćali prema kući, dovikivali su se. Više nitko nije pucao. Pa ipak, Morris i Master nisu mogli razumjeti riječi. Samo su vidjeli tamne likove. Razbojnici su se okupljali. Stopili su se s velikom sjenom kuće. Tada zagrimi topot kopita.

— Odlaze! — reče Master i digne se.

— Jesu li pronašli Brastowa? — promrmlja Morris. Bilo je to više glasno razmišljanje negoli pravo pitanje.

— Čini mi se da jesu — odvrati mrzovoljno Master. — Tražili su ga na sjeveru, a sada jašu prema gradu. Zacijelo su ga uhvatili.

— Provjerimo! — reče Morris.

Nečujno krenu kroz noć. U rukama su im bili upereni koltovi.

Kuća je pred njima bila posve nijema. Ni u jednoj prostoriji nije gorjelo svjetlo. Ranč se doimao pustim i napuštenim.

— Na Freemanovu ranču radi najmanje pet kauboja — reče tiho Morris. — Dva, navodno, pripadaju bandi. Gdje su ostala trojica?

— Možda su na pašnjaku — nabaci poluglasno Master. — Tko zna. Prije pola godine se družina sastojala od četrnaest kauboja. Bob Freeman je, vrativši se s Istoka, mnoge otpustio. Razlog je, mislim, jasan.

— Ipak, treba da budemo oprezniji. Možda ih je nekoliko, ipak ostalo na ranču. Gdje je ležao šerif?

Master Gregg šutke krene. Kad su uronili u sjenu kuće, postali su još oprezniji. Svi su prozori bili širom otvoreni. Sličili su mračnim raljama iz kojih može svaki čas liznuti paklenski oganj.

— Dakle, tu sam ga ostavio — reče tiho Master. — Po svoj prilici, još spava.

Njegove su riječi zvučale, nekaako zadovoljno. Možda se sjećao onog udarca koji mu je Lee Brastow zadao u staji.

Morris ubrzo pronađe šerifa. Nepomično je ležao na zemlji. Podigne ga i odnese dalje od kuće.

Master je za to vrijeme držao u rukama oba kolta i ni za tren nije skidao pogled s kuće.

Uskoro Lee Brastow dođe k sebi.

— Eh, napokon! — reče Morris.

Master Gregg je, međutim, šutio.

Lee Brastow se strese, uzdahne i zastenje. Htjede se naglo dići, ali ga Morris zadrži i počne mu blago govoriti. Postepeno mu objasni situaciju, a i Masterovu ulogu.

— Brat Aha Gregga? — promrmlja Lee Brastow. — Znači, vas sam u staji...

Ne dovrši rečenicu.

— Nije to ništa. Brastowe — odvratilo kiselo Master Gregg. — Uspio sam vam se odužiti.

Šerif protrlja glavu. — Nisam ni primijetio da skačem nekome na leđa. Vjerojatno zato što sam tri sata prije toga dobio već jedanput po glavi.

— Kako ste uletjeli u taj pakao? — zapita Master. — To me čudi.

— Uletio u pakao? — Lee Brastow se nasmije. — Dojahao sam na ranč kako bih odveo u brda Boba Freemana i njegovu kćerku.

— Baš njega...! — pobjegne Masteru Greggu. — Eh, vi ste nekakva dobričina, Lee!

Htio je još nešto kazati, ali ga Morris uhvati za ruku i obrati se šerifu: — Pričajte, Lee! Što se zbivalo na ranču?

Lee Brastow uzdahne, zastenje i opet protrlja glavu. — Naravno, smatrao sam Mastera Gregga McGreinin čovjekom. Kad je odjahao s vama iz grada, pomislio sam da banda neće ovaj put ostaviti na miru ni Freemanove.

Master Gregg se veselo nasmije.

— Što je tako šaljivo? — zapita razdražljivo šerif.

— Mi smatramo Boba Freemana vođom bande — objasni Morris.

Šerif zastenje i opet se uhvati za glavu.

— Da, Freeman je vođa. To je istina — progunda. — Samo, ne Bob Freeman, nego Walt Freeman. Njegov brat.

Master Gregg zapanjeno zine.

Morris se nasmiješi. Najednom mu je sve bilo jasno. Vidio je u mislima lice. Tek u tom je trenutku postao svjestan ličnosti dvojice lju-

di. — Ted Sharp, pipničar u hotelu, zar ne?

Master se primjetno trgne.

— Odakle vam to? — zapita šerif, također iznenađen. — Znali ste to od početka?

— Nisam — odgovori Morris. — Upravo mi je sinula ta misao. Nikako se ne mogu osloboditi njegova lica. Sada znam razlog. Zbog sličnosti s Bobom Freemanom. Sada mi je jasno.

— Hajdemo po njega! — uzvikne vatreno Master.

— Samo polako — smiri ga Morris. — Nastavite, Lee! Što se događalo na ranču? Znači, vi ste krenuli ovamo?

— Ne odmah. Pošao sam u ured i htio, naravno, smjestiti odjahati. Međutim, zadržala me Challie Colwell.

— Je li to, barem, pravo ime? — upita hladno Morris.

— Nadam se — odgovori šerif. — Bila je zabrinuta, zbog vas, Morris! Stoga ne vjerujem da je pročitala Sharpovu igru.

— Možda nije sasvim — promrmlja Morris.

— Ispričat će nam to ona — reče Lee Brastow.

Master se podrugljivo nasmije. — Zar ćete joj postavljati pitanja, Brastow? Slijedećih će sati biti uzbudljivo u Durangu.

Prije nego što se mogao umlješati Morris, šerif odgovori: — Vi ste odgovorni samo sebi. Meni je, međutim, ova zvijezda natovarila na vrat sudbinu cijelog grada. Uvjeran sam da ste vi uvijek mislili samo na sebe, Master Gregg. Da budem iskren, i ja neprestano mislim na svoju kožu. U ovom slučaju su moja

dobrobit i interesi grada zahtijevali istu odluku. Kao što sam saznao, dokopali ste se novca. To je bio državni interes. Za grad je važno nešto drugo.

— Ipak, događaji se ne odvijaju onako kao što ste vi zamislili — odvrati srdito Master Gregg.

— To je istina — prizna prigušeno Lee Brastow. — Možda sam uzeo prevelik zalogaj. No, ja se ne bojim pogledati opasnosti u oči ako je to neizbježno. Odjahat ću u grad, uhvatiti Teda Sharpa ili Walta Freemanu, kako mu god drago, i odvesti ga u Chimney Rock. Čak i ako budem morao proći kroz sedam paklova.

— Taj ću vam trud ja uštedjeti — izjavi Master Gregg.

— Dobro znam što namjeravate, Master — reče Lee Brastow. — No, ako dobijem revolver, spriječit ću to. Osveta je najružniji poriv koji netko može imati. Čini mi se da je vaš brat bio sasvim drukčiji.

Master je šutio. Ni Morris ne reče ništa.

Šerif ustane. — Potražit ću konja za sebe. Valjda ih još ima na ranču.

Vidjelo se da je odlučan. Morris se ugrize za usnicu. Kajao se zbog prijekora koje je uputio na šerifov račun. Reče: — Poći ćemo sva trojica.

Nastane kratka šutnja. Master Gregg srdito puhne.

— Ako želite poći s nama, Mastere, bit će nam vrlo drago — promrmlja Morris. — Međutim, morate se pridržavati šerifovih uputa. Mislim da je to, na neki način, povoljna prilika za vas. Vidim dva puta. Možete birati. Sve je vrlo jednostavno.

— Ja vidim tri puta — reče žustro Brastow. — Naime, može i nestati.

— Ne, može birati samo između dva puta — izjavi odlučno Morris. — Imajte na umu da je on Ahov brat.

— Onda birajte! — zatraži šerif.

Neko je vrijeme vladao muk. Master Gregg je teško disao.

— U redu, pođimo sva trojica — reče napokon.

Morris se zadovoljno osmijehne i potapše ga po ramenu.

— Znao sam da vi nešto vrijedite, Mastere — reče. — Već sam to spoznao.

— Potražit ćemo samo Walta Freemanu — zapovijedi šerif. — Vjerojatno su svi lupeži u gradu. Imat ćemo pune ruke posla da ga izvedemo iz Duranga. No, on nam je dovoljan. Uostalom, samo smo trojica.

Morris i Master kimnu.

Lee Brastow potrči prema kući.

— Je li ranč pust? — zapita Morris.

— Freemanovi su odjahali u grad jedan sat prije nego što sam ponovo dobio po glavi. Svi i Dunja. Vjerojatno ćemo ih zateći u Durangu.

Obidu kuću, koja je sličila nekakvu sablasnu zamku. Pred verandom je stajao samo jedan konj. Šerifov vranac.

Ubrzo su sva trojica jahali usporado prema gradu.

— I, što se dogodilo kasnije? — zapita Morris. — Vi ste, dakle, odjahali ovamo, na Freemanov ranč?

— Najprije sam poslao Challie da se vrati u hotel. Pred skladištem su se razbojnici upravo penjali na konje. Mislio sam da će doći k meni i,

zatim, odjahati k Freemanu. No, oni su krenuli u potjeru za vama, kao što sam kasnije saznao. Možda su se svratili i u ured, ne znam. Međutim, dočekali su me ovdje. Objasnio sam Bobu Freemanu situaciju. Razgovarali smo na verandi, tada smo ušli u kuću. Na pragu su me onesvijestili. Bob Freeman nije znao ništa o svemu tome. Možda je tek naslućivao, da, vjerojatno je naslućivao. Kasnije se pojavio Sharp. Došlo je do vrlo uzrujane rasprave. Saznao sam da je pipničar brat Boba Freemana. Bob je s njim došao ovamo prije pola godine. Napustio je ordinaciju kako bi osobno upravljao rančem. Predložio je Waltu da pođe s njim u Durango, ne znajući, dabome, kakvu kugu donosi sebi i gradu. Walt se pretvarao da je u škripcu zbog nekakva podmićivanja. Dogovorili su se da uzme lažno ime i da ga Bob nikome ne predstavlja kao svog brata. Sudeći prema svemu, ni Dunja nije znala da je pipničar u hotelu njezin stric.

Master Gregg je ponajčešće jahao ispred njih a ponekad i iza njih. Vrlo rijetko je bio usporedno s njima. Vidjelo se da je nemiran i bijesan.

Stoga Morris upita šerifa: — Zbog Ahove smrti je pala sumnja na sve Freemanove. Jeste li uspjeli nešto saznati o tome?

— Da, sukob braće traje već prilično dugo. Bob je naslutio kakvim se poslovima bavi njegov brat. Zbog toga mu je prešutio da je Ah Gregg maršal. Pa ipak, nije uspio spriječiti da Walt uskoro dozna istinu. Walt mu je danas predbacio da mu je natovarao na vrat maršala.

On smatra vas i Mastera policajcima. Kako bi spriječio Boba i Dunju da stupe u vezu s vama, prisilio ih je da pođu s njim u grad.

— Brže! — navaljivao je Master Gregg. — Požurimo, inače ćemo, možda, zateći prazan grad.

Brastow se gnjevno nasmije.

— Ne brinite, Walt Freeman se neće tek tako povući — izjavi. — Dobit ćete svoj dio pakla.

— Ipak, požurimo malo — zatraži uzbuđeno Master. — Naime, ja jako čeznem za tim paklom.

— Mogli biste i stradati u njemu — upozori ga trijezno Brastow.

Pokušali su Morrisov prijedlog i ujahali u grad tek u svitanje. Durango je spavao a razbojnici su ili bili u brdima, ili su, kao i ostali građani, ležali u krevetima.

Odjašu do šerifova ureda, sjašu ondje i privežu konje za prečku, tada uđu.

Brastow zapali vatru i skuha kavu. Nakon toga potraže revolvere i puške. Morris uzme iz ormarića svoje oružje i vrati Masteru kolt.

Grad se postepeno budio. Tri konja pred uredom izazvala su uzbuđenje među građanima i razbojnicima.

Master je upravo stajao pokraj prozora kad se pred hotelom pojavi McGrea. Uzme svoju vinčesterku.

— Evo, druga violina stoji kao na pladnju! — clovikne uzbuđeno Morrisu i šerifu. — Da ustrijelim tu vucibatinu?

Lee Brastow smjesta skoči na noge. — Okanite se toga, Mastere!

Master spusti pušku.

— Ne brinite — reče mirno. — Ipak, vrijeme je da krenemo! McGrea se udaljuje prema skladi-

štu. Korača prilično brzo. Slutim da je grad prazan. Možda šakali još tragaju za nama. Uostalom, zemlja je velika, i nije tako lako naći tri bjegunca.

Okrene se i zadovoljno naceri.

Još jednom pregledaju oružje, a onda iziđu na ulicu.

Pred hotelom je stajao Jeff Tesman s još trojicom.

Morris se prezirno osmjehne.

Master Gregg uzbuđeno kimne. — Podimo onamo i upitajmo Tesmana kako se snalazi bez svog druga Whita Stronga.

Upute se žurnim koracima prema hotelu. Uokolo su uzimali znatiželjnici.

Koračali su gotovo rame uz rame, a šerif Duranga u sredini. Master Gregg je išao s lijeve strane, Morris s desne. Korak im je bio ujednačen, ni prebrz, ni prespor.

Nogostupi su bili puni ljudi, koji su se sve više povlačili dok su se njih trojica približavala hotelu. Vjerojatno nije ni jedan od tih znatiželjnika znao o čemu se radi. Možda su slutili da se priprema nešto, ali nisu znali ništa određeno. Ipak, to je bilo dovoljno da se drže po strani i ne miješaju.

Morris pogleda šerifa. Brastow kao da nije ni očekivao bilo kakvu pomoć od svog grada.

U svim je gradovima tako, mislio je Morris. Zašto bi baš u Durangu bilo drukčije?

Zaustave se petnaestak metara od hotelske verande.

Tesman i njegovi drugovi su se cerekali. Tesmanov je izraz lica bio najpakosniji: Nakrivi glavu, pogleda Brastowa i reče promuklo:

— Svatko može pogriješiti, Lee Brastow. No, ne smije izazivati sudbinu. Vidio sam već mnoge koji su loše završili.

Lee Brastow se blago osmjehne. Kimne. — Znam to, Jeffe Tesmane. Znam to sasvim dobro.

— Onda je sve u redu — odvrati hladno Jeff Tesman.

Šerif zatrese glavom.

— Još nije, Jeff. No, uskoro će biti. Uskoro će ovdje biti sve kako treba. Tražimo Walta Freemana. Bacite oružje! Zatim se maknite u stranu da možemo ući. Ne razmišljajte predugo. Nemate mnogo vremena. Budete li još u gradu kad iziđemo, loše ćete se provesti.

Sva četvorica se oporo nasmiju.

— Nećete ni ući — reče jedan od njih. — Prema tome, nema smisla da govorimo o izlaženju.

Njegovi drugovi kimnu.

— Dakle, čuli ste — zaključio ledenim glasom Jeff Tesman.

— U ime zakona, bacite oružje! — reče odlučno Lee Brastow.

Jeff Tesman se njihao naprijed-natrag. — Hm, to su teške riječi!

Nakon toga zavlada tajac na glavnoj ulici Duranga. Više nije bila potrebna ni jedna jedina riječ. Sve su se šake već odavno spustile na koltove koji su se mutno sjali. Svi su čekali znak. Nitko nije skidao pogled s protivnika.

Morris je čekao da Brastow povuče oružje. Međutim, šerif se u tom trenutku doimao sasvim smireno i čvrsto poput granita. Strpljivo je čekao da neki od razbojnika potegne revolver.

To je trajalo samo nekoliko sekundi. Istina, prolazile su užasno sporo i trgale živce, no znalo se da

više nema povratka. Borba se više nije mogla spriječiti ni na koji način. Situacija bi se izmijenila jedino da je iznenada pala iz neba četa rendžera i našla se na glavnoj ulici Duranga.

Prvi povuče razbojnik pokraj Jeffa Tesmana.

Gotovo istodobno potegne revolvere osam ruku. Četiri na verandi a četiri na ulici, jer je Master Gregg pucao objema rukama.

Prvi opali Morris. Bio je najbrži, premda je čekao gotovo do zadnjeg trenu.

Uto zagrme istodobno dva kolta. Bili su to Masterovi revolveri. Obje su mu ruke bile podjednako brze. Na Zapadu je postojao priličan broj takvih momaka koji su se služili dvama revolverima, ali Master Gregg je, valjda, bio jedini kojem se ljevica i desnica nisu razlikovale. Imao je dobro oko. Povukao bi, odbačio istodobno najpogodniji cilj i opalio.

Morrisov je metak odbacio prema natrag onog čovjeka kraj Jeffa Tesmana.

Masterovi meci pogode Tesmana, koji je od četvorice razbojnika bio najbrži i svakako bi prvi opalio. On se sruši na ulicu i ostane ležati.

Borba se završila.

Doduše, i Lee Brastow još opali, ali u zadnji tren trzne kolt u stranu kako bi poštedio onog razbojnika kojem je namijenio metak, a koji se predao, baš kao i njegov drug, prije nego što se Jeff Tesman ispružio na ulici.

Opet je bilo tiho. Dim od baruta se polako razilazio.

Onaj razbojnik koji je prvi povukao oružje i kojeg je pogodio Morris

sov metak, naslanjao se pokraj hotelskih vrata. Bio je blijed, ali je još držao u ruci kolt. Brastow, Morris i Master su ga pažljivo promatrali. Prvi bace oružje ona dvojica koji su se predali, shvativši u pravom trenutku da im se crno piše. Kad su digli ruke, ispusti kolt i onaj kraj vrata. Tek sada se stropošta stenjući.

Šerif kimne onoj dvojici razbojnika. — Napustite grad! Ako vas zateknem ovdje kad izidem, tada...

Ne reče više ništa. Pohita s Masterom za Morrisom koji je već krenuo.

Morris gotovo nije mogao vjerovati svojim očima. Ted Sharp, odnosno Walt Freeman, stajao je za šankom, kao i uvijek. Jedino mu pogled nije bio onako siguran kao inače.

Htio je brzo šmugnuti kroz kuhinjska vrata, ali mu Morris pošalje metak tik pored glave i razbije nekoliko boca. Staklo zazveči, jedna se boca skotrlja s police i razbije na podu.

— Gotovo je, Walt Freeman! — uzvikne Morris.

Za stolovima je sjedilo nekoliko ljudi. Prestrašeno skoče na noge. Brastow i Master upere u njih oružje.

— Za piće je vrlo rano — reče srdito šerif. — Što tražite ovdje?

U prvi čas zavlada mučna šutnja. Tada jedan od gostiju zbunjeno protrlja ruke. — Vidjeli smo konje pred uredom. Riđan i tvoj vranac su nam poznati, pomislili smo da će se nešto dogoditi. Zbog toga...

— Popijte kavu i idite, — vikne bijesno Brastow. — Inače će vas odnijeti đavol

Žurno istrče.

— Izadite iza šanka, Walte Freeman! — dovikne ledeno šerif. — Namjeravamo poći s vama na kratak put!

Walt Freeman je mirno stajao. Činilo se da mu nije ni na kraj pameti da bilo što poduzme. Podrugljivo se smješkajući, digne ruke i iziđe iza šanka.

— A kamo želite poći, Brastow? — zapita ciničkim glasom.

— K sucu u Chimney Rock — odvrati jetko šerif. — Ondje postoji i krvnik!

— Ja sam u dobrim odnosima sa svim krvnicima u ovoj državi — reče Walt Freeman.

— S tim krvnikom niste — odvrati ledeno Brastow.

Walt Freeman se zaustavi pred njima trojicom i pogleda četiri kolta.

— Dakle, strašno ste se naoružali protiv jednog jedinog čovjeka — promrmlja.

Brastow žustro kimne.

— Valjda vam je jasno da se sada vaš put završava — odvrati.

— A kako to namjeravate postići, Lee Brastowe?

— To je moja briga. Krenite!

— Prilike će se brzo izmijeniti — zaprijeti Walt Freeman. — Ja imam još desetak ljudi, koji će stići svaki tren. Tragali su za vama, ova-ko ćete im uštedjeti trud. Svi su ti momci spremni da učine sve što im zapovijedim. Dobro, zar mislite da možete uspjeti?

— Baš nas briga za vaše ljude — umiješa se gnjevno Morris. — Krenite već jednom!

Walt Freeman htjede koraknuti. Tada začuju dalek topot kopita.

Međutim, Waltu Freemanu je to bilo dovoljno. Zastane i osmjehe se. A sa svakim metrom koji su ja-haći prevaljivali na putu prema hotelu, taj je smiješak postajao sve širi i širi.

— Sada možete spremati oružje — reče on podsmješljivo. — Sada još možete, Brastowe, već u slijedećem trenutku bit će prekasno.

Lee Brastow mu priđe i gurne revolversku cijev u bok.

— Vaš život za naše, Walt Freeman! — zaprijeti.

Walt Freeman se pakosno nasmi-je i pokaže prstom na Brastowovu zvijezdu.

— Hej, vi ste šerif — napomene. — Vi nosite zvijezdu.

Tada se raskorači pred njim Master Gregg. Doimao se prijeteće.

— Da, on nosi zvijezdu, Freeman — reče. — Dobro vidite. Međutim, ja ne nosim takvu stvarčicu. Nemam oko vrata onaj teret koji donosi taj komadić lima. Nisam maršal, kao što vi mislite. Ja sam Master Gregg, brat ubijenog maršala i samo zbog njega sam došao ovamo. Prosvirat ću vam glavu prije nego što pogine posljednji od nas.

Walt Freeman se samo nasmije.

Vani utihne topot kopita.

Master Gregg zauzme položaj kraj vrata i odmah opali.

Morris skoči prema prozoru, razbije staklo i ispali hitac na ulicu.

Brastow ode s Waltom Freemanom u zaklon iza šanka. Odande je mogao vidjeti vrata i stube.

Vani započne divlja pucnjava. Tanad iz koltova i vinčesterki zujala je u prostoriju iznad zaklopnih vrata i kroz prozore. Meci su obasu-

li zrcalo i policu iza šanka. Istodobno se rasprсло nekoliko boca.

Brastow je psovao. Jedino je Walt Freeman bio bezbrižan. Povremeno bi se nasmijao.

Iznenada se na vratima iza recepcije pojavi Challie Colwell. Morris je opazi tek kad je Brastow uzviknuo njeno ime.

Munjevito se okrene. — Bježite iz kuće, Challie! — dovikne uznemireno.

— Pripremila sam kola i upregla konje — reče ona. — Pokušajte izaći iz grada.

Iza šanka se uspravi Walt Freeman. — Nećete izaći iz grada. Ni ti nećeš pobjeći, Challie, iako imaš opravdanih razloga da bježiš.

Morris opali prema njemu i prisili ga da se opet povuče iza šanka.

— Zašto ga ne pogodiš? — dobaci bijesno Master Gregg.

— Pokušajte pobjeći! — dovikne očajno Challie. — Morrise!

Morris je pogleda. Smješkala mu se, očajno i izmučeno. Bio je posve zbunjen. U njemu su se rađali neslućeni osjećaji.

— Izađite, Challie! — zamoli je.

— Idite, Challie, do vrata! — vikne promuklo šerif. — Samo nas zadržavate. Dok ne likvidiramo jedan dio bande, nemamo nikakvih šansi. Ne možemo pobjeći ni kolima. Gdje je Bob Freeman? A Dunnja? Gdje je ona? Neka napuste hotel!

Jedva je vladao glasom.

— Oni su na sigurnom — odgovori Challie Colwell. — Upravo sam ih pustila iz njihove sobe.

— O, proklete... — uzvikne Walt Freeman.

Ne uspije dovršiti rečenicu, jer ga Lee Brastow smjesta udari.

— To vam neću nikada zaboraviti, Challie! — dovikne promuklo šerif. — No, idite sada! Ne možete nam pomoći.

Master i Morris su užurbano pucali.

Razbojnici su, pod McGreininim vodstvom, pokušavali izvršiti juriš na hotel.

Morris je bio očajan. Challie se šćućurila kraj stola na recepciji. Kao da joj nije bilo ni na kraj pameti da napusti hotel.

Razbojnici su se privremeno povukli u zaklon. Stražnja strana hotela bila je još slobodna. Morris se bavio mišlju da pokušaju pobjeći s te strane. Međutim, morao je priznati da je Brastow u pravu. Dokle god znatno ne oslabe bandu, nema nikakvih nada da napuste grad. Prije svega, ne u kolima.

I Challie spozna to. Iznenada se uspravi i dovikne: — Nabavit ću konje!

Izjuri iz prostorije.

Morris je htjede zaustaviti. No, povik mu zamre na usnama. Već je nestala.

— Zapalit će hotel! — uzvikne iznenada Master.

Morris se žustro okrene. Jedan je razbojnik, pogurivši se, trčao preko ulice. U ispruženoj je ruci držao zapaljenu šibljе. Morrisovo tane prekinе njegovo trčanje.

Master Gregg se uspravi. Upravo je napunio oba kolta.

— Još su samo osmorica. Od Freemanove divlje družine neće mnogo preostati — reče odlučno. — Pucaj, Morrise!

Morris otvori vatru.

Master Gregg naglo iskoči kroz vrata. Njegovi revolveri rigali su plamen.

Morris ugleda dva razbojnika na nogostupu s druge strane ulice kako se ruše. Hitro se uspravi i htjede pozvati Mastera Gregga, povući ga unutra, makar na silu.

Bilo je prekasno.

Master Gregg, brat ubijenog maršala, revolveraš kojem je rat upropastio život i koji se više nije mogao snaći u tom svijetu, počeo se rušiti. Još je pucao. Njegovi su plamčići bljeskali vodoravno preko ulice.

Još jedan razbojnik zatetura iz svog zaklona i ostane ležati na nogostupu.

Tada ušute Masterovi koltovi. Ispucali su svoje posljednje metke. Metke pravde.

Morris žurno pritrči mladiću. U desnoj je ruci držao revolver, u lijevoj pušku.

Ispaljivao je hitac za hicem preko ulice. Razbojnici su se povlačili, pucajući pri tome, i skakali iz zaklona u zaklon.

Morris htjede pozvati šerifa. No, Brastow već izađe s vođom bande.

— Drži tog lupeža pred sobom kao štit! — dovikne Morris. — Kre- ni prema uredu!

Opet zagrmi njegov revolver. Ubitačno je čistio ulicu.

— Trči! — dovikne šerifu.

Brastow se osvrne. Tada gurne pred sobom Freemana.

Morris ga je štitio vatrom, a onda potrčao za njim.

Žurili su prema uredu. Razbojnici su pucali sa svih strana. Morris se neumorno osvrtao. Pucao je iz

kolta i vinčesterke, ovisno o tome koliko je bio udaljen protivnik.

Probijali su se kroz grad. Ulica je pred njima bila posve pusta.

Morris se za tren sjeti koliko je znatiželjnika bilo na nogostupima još prije nekoliko minuta, kad je s Leejem Brastowom i Masterom Greggom išao prema hotelu. Sada nije na vidiku bilo nikoga. Jedino su neumorno sijevali plamčići iz cijevi.

Tada ih bjesomučna paljba prisili da skrenu u jednu uličicu.

Brastow je razjareno kleo. Pucao je na svaki plamčak koji bi ugledao. Kad su potražili zaklon iza jedne verande, dobio je metak u leđa.

Morris se smjesta okrene i skine hicem razbojnika s krova.

Šerif se, međutim, sruši i ostane ležati.

Walt Freeman uoči svoju priliku. Hitro skoči na noge i potrči. Pucnjava smjesta prestane.

Morris odmah jurne za njim. Opali mu lijevo i desno od nogu. Na nogostupu vođa bande posrne.

Divlja pucnjava opet započne.

Morris povuče Freemana u jedno dvorište. Pritisne mu kolt uz rebra.

— Viknite svojim ljudima da prestanu! — naredi mu. — Dajem vam tri sekunde.

Walt Freeman je sada bio sam s njim. Vratilo mu se samopouzdanje. Opet je bio onako siguran u sebe kao onda kad su ga uhvatili u hotelu i kad je začuo topot kopita.

— Viknite to vi, Morrise! — odgovori. — Najbolje je da se predate. Opkoljeni smo. Ne možemo baš nikakve šanse.

— Vidjet ćemo — odvratilo ledeno Morris.

Razbojnici su prekinuli pucnjavu. Bilo je tiho. Do ureda je preostalo još stotinjak metara.

Morris se ugrize za usnu. Mora prijeći tih stotinu metara. Osvrne se. Master Gregg je ležao pred hotelom. Brastow je ležao na početku uličice. Upravo se pokušavao dići, no mala je bila vjerojatnost da će mu to uspjeti.

— Hej, Morris! — dovikne McGrea. — Koliko ćete još koraka napraviti prije nego što se zauvijek ispružite? Sada ste sami.

— Napraviti ću ih onoliko koliko mi treba do cilja — odvrati Morris.

S druge strane ulice dopre smijeh.

Smijehu se pridruži Walt Freeman. — Trenutak samo, Antonio! — dovikne.

— U redu, Walt! — odgovori McGrea. — Samo, požuri!

— Slušajte me! — reče užurbano vođa bande. — Sklopimo posao, Morrise.

— Nemam smisla za poslove.

— Ne budite glupi! — Walt Freeman pokaže prema uredu. — Konja se ne možete dokopati. Dovoljna je jedna moja riječ, i moji će ljudi odvesti konje što stoje pred uredom.

— Pokušajte — reče gnjevno Morris i podigne vinčesterku.

— Što je, Walt? — dovikne iz svog zaklona McGrea. — Hoćeš li ga urazumiti?

Morris se samo osmijehne. Tada htjede produžiti s Waltom Freemanom.

No, posvuda se pojave razbojnici. Bilo ih je još pet.

On onesvijesti Walta Freemana, jer nije htio poći bez njega u Chimney Rock.

Tada se pripremi za borbu. Mirno i sigurno izađe na ulicu.

Razbojnici se nacere. Kimnu mu, čekajući da se zaustavi.

Međutim, Morris potrči preko ulice. Znao je da će mu, ma gdje se postavio, uvijek biti dva-tri razbojnika iza leđa.

McGrea mu dovikne. Možda je pomislio da želi pobjeći.

Morris se munjevito okrene. Zagrimi kolt. Tada opali iz vinčesterke.

Njegovi hici natjeraju razbojnike da se rasprše. McGrea se sruši kao pokošen. Ostane ležati na nogostupu. Njegovi drugovi se povuku.

Morris opazi da jedan želi podići Walta Freemana, pa opali.

Sada je netko pucao i iz ureda. Morris se osmijehne. Tko li mu se pridružio? Tanad je bezopasno fju-kala prema krovovima. Pomagačeva je hrabrost bila veća negoli sposobnost rukovanja oružjem.

Najednom zavlada potpuna tišina. Negdje su tiho toptala kopita.

Morris se vrati preko ulice u dvorište. Prebaci Walta Freemana preko ramena. Stisnuvši pod rukom vinčesterku i držeći u ispruženoj desnici revolver, krene pustom ulicom prema konjima. Kad je prebacio Walta Freemana preko Masterova divnog dorata, otvore se vrata ureda. Na nogostup korakne Challie.

Morris se iznenađeno trgne. A onda se prestraši. Teturala je, opazio je krv tek kad ju je uhvatio u naručaj.

Grad se budio. Javljali su se povići, a posvuda su izlazili ljudi.

Morris odnese Challie u hotel, a snažne ruke građana skinu razbojničkog vođu s konja i strpaju ga u zatvor.

Kad je Morris napuštao grad, padala je kiša. Uzjaše pred hotelom. Challie ga je dopratila do vrata. Mahne mu. Desna joj je ruka visjela u povelju oko vrata. Bila je blijeda i, nekako, tužna.

— Doći ću opet! — dovikne joj Morris.

Ona hrabro kimne. Morris potjera konja.

Pred uredom ga zaustavi Lee Brastow. Služio se štakom. Odšepa do ruba nogostupa i pruži mu novine.

»Uhvaćeni drumski razbojnici«, čitao je Morris. »U Denveru je šerif ustrijelio zloglasne bandite Bratta

Montanu, Lewisa Postera i njihova vođu Laija Jesteru. U džepovima im je pronađen novac. Između ostalog, i osam tisuća krivotvorenih dolara. Ne zna se da li je denverski šerif na taj način ušao u trag bandi krivotvoritelja.«

Morris se kiselo osmjehne. — Izvedite iz zablude svog kolegu u Denveru, Lee! Napišite mu pismo.

— Već ga pišem — odvratila Lee Brastow i odšepa u ured.

Morris produži. Gotovo na rubu grada još se jednom osvrne. Vidio je na ulici mnogo ljudi, koji su gledali za njim. I šerif je opet stajao na rubu nogostupa.

Pred hotelom razabere Challien lik. Zamišljeno kreće dalje s željom da se što prije vrati u Durango.

K R A J

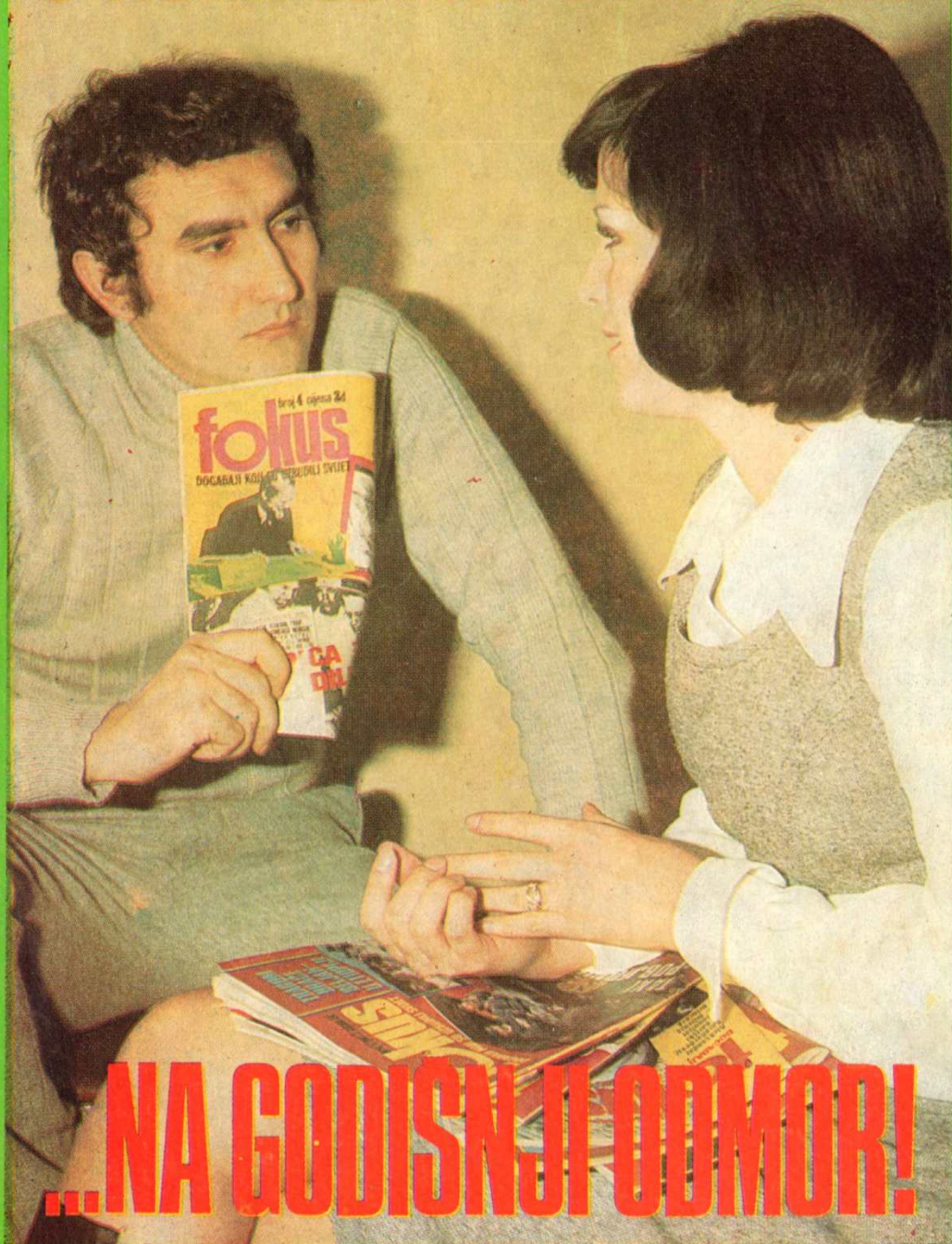
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

1. L. B. Patten: POSLJEDNJA ETAPA
2. H. S. Sharon: POBUNJENICI
3. M. Arroyo: DONOVAN DVAPUT UMIRE
4. R. Uhiman: U OBRUCU SMRTI
5. R. Uhiman: NASLJEDE NASILJA
6. L. L'Amour: SHALAKO
7. C. Fisher: ZAMKA U PRERIJI
8. R. W. Krepps: DILIZANSA ZA ZAPAD
9. G. D. Shirreffs: DO PAKLA I NATRAG
10. M. Nichols: JAHACI SATANE
11. L. L'Amour: SKROVIŠTE OSVETNIKA
12. S. F. Scott: ŽARIŠTE MRŽNJE
13. P. Hangster: LIJEČNIK S KOLTOM
14. P. Hangster: PUCAJ ILI UMRI
15. P. Hangster: ZALUTALI METAK
16. U. H. Wilken: HITAC U ZORU
17. U. H. Wilken: SUSRET NA RIJECI
18. S. F. Scott: NOĆ STRAHA
19. U. H. Wilken: STOTINU DOLARA ZA BANTOCKA
20. J. F. Beck: ZVIJEZDU TREBA ZARADITI
21. L. Martin: ČOVJEK ZVAN TORNADO
22. M. Nichols: LOV NA WILMORA
23. E. M. Rhodes: PROŠAO JE OVUDA ...
24. W. C. Macdonald: PETORICA ZA WALCKOTTA
25. W. O'Connor: JUBEJEVA ZAKLETVA
26. L. L'Amour: PAKAO PAPAGA
27. H. S. Sharon: KAD JE DOŠLA MEČAVA
28. J. Kirby: OPASAN POKLON
29. L. B. Patten: PUSTINJA KOJA UBIJA
30. H. S. Sharon: PROKLETI RANCI
31. V. D. Overholser: IZGUBLJENO POVJERENJE
32. W. O'Connor: ZAMKA ZA KRADLJIVCE ŠTOKE
33. R. Beakson: POMAHNITALI RANCI
34. D. J. Stevens: NOĆ OBRACUNA
35. L. L'Amour: UKROĆENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVOJKA S ISTOKA
37. H. S. Sharon: CRNI ORAO
38. Tom West: SAMO MOJ PIŠTOLJ
39. Scott F. Scott: ALABAMA
40. H. S. Sharon: PODVALA BILLA JACKSONA
41. Louis L'Amour: BEZDUŠNI VODIC
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLJAK

U PRIPREMI:

43. W. O'Connor: OSAMLJENI ŠERIF

S KOMPLETOM »FOKUSA«...

...NA GODISNJI ODMOR!